Grănicerii din Texas

ZANE GREY

Colecția romanelor senzaționale

ZANE GREY

Grănicerii din Texas

(Riders of Texas)

Traducere de
GH. ILIESCU

3126

Editura DANUBIU, Str. Dr. Istrate 10. Buc.
Of. Reg. Com. 1395/941

Grănicerii din Texas

de ZANE GREY

CAP. 1

— Ascultă, Cal Bain e în oraş. Vede numai roşu şi te caută pretutindeni.

— Asta e a doua oară. îşi spuse Duane.

— Tinere, asta înseamnă scărmăneală. Părăseşte oraşul. până se mai potoleşte. Când nu e pilit, te lasă în pace.

— In definitiv, ce vrea dela mine? Vrea să mă mai jignească odată? A doua oară nu mai înghit.

— Are nişte figuri foarte la modă azi în Texas. Dacă te prinde, te împuşcă.

— Şi pentru ce, mă rog?

— Ştiu eu. Dar ce contează? In Everalls nu s'au ucis cinci cowboy, între ei, la un joc de cărţi? Şi Cal n'are niciun motiv să te iubească. Fata lui ţi-a făcut ochi dulci ţie.

— Am părăsit-o atunci când am băgat de seamă că e fata lui.

— Poate că încă nu e sfârşită povestea asta. Aici însă nu e vorba de motive. Cal e în oraş şi poate deveni primejdios. Şi apoi e şi unul din aşii revolverului. Face parte din aceia cari, cât ai clipi din ochi, lichidează afacerile cu revolverul. Banda lui a sfârşit repede şi cu Bland şi King Fisher şi cu Hardin. iar acuma îşi bate joc de şerifi. Cal n'o să stea mult în cumpănă cu tine, dacă te vei găsi în drumul lui.

— Crezi, aşa dar că trebuie s'o sterg?

— Buck, nu mi-e teamă că te-ar ucide. dacă v'aţi găsi faţă în faţă. Ai ochii tatălui tău şi îndemânarea lui. De ce mi-e mie teamă, e ca să nu-l ucizi tu.

Duane ascultă, tăcut, vorbele unchiului său.

— Când Texasul îşi va reveni din războiul acesta fără de noimă. vor fi, cred, perspective în ţara asta şi pentru un tânăr ca tine, începu unchiul. Ai 23 de ani şi eşti un băiat minunat. Viaţa îţi rezervă lucruri mari! Dacă însă ucizi pe cineva. eşti ruinat. Vei fi nevoit, apoi. să ucizi un al doilea şi grănicerii vor fi pe urmele tale. Grănicerii înseamnă astăzi Legea şi

Ordinea în Texas. S'au pus pe treabă, nu glumă. Și cine se împotrivește arestărei, e ucis fără de milă.

— Pe mine n'or să mă spânzure, mormăi Duane, întunecat.

— Cred și eu că n'o vrei, continuă bătrânul. Semeni cu tatăl tău. Era întotdeauna repede la mânie și la pistol! Astăzi, când grănicerii intronează ordinea, tatăl tău ar fi trebuit s'o șteargă la Rio. Și tu băiete, mi-e teamă că semeni prea mult cu tatăl tău. Tatăl tău a căzut împușcat, în plină stradă. Și se spune că a mai tras de două ori după ce un glonte i-a pătruns în inimă. Străașnic tip a fost dacă a putut face așa ceva! Dacă ai și tu în tine asemenea sânge, vezi să nu cazi în ispită.

— Ceeace spui tu, unchiule, e foarte frumos, singurul lucru, însă, ce nu-mi place, este că trebuie s'o șterg... și vezi, asta eu nu vreau. Cal Bain și gașca lui mă socotesc dușman. El pretinde acum că mie îmi e teamă să ies din casă și să dau ochii cu el. Nimeni nu se poate lăuda cu asta. Afară de asta, dacă n'aș da ochii cu el, a doua zi aș primi un glonte în spate.

— Și ce vrei să faci?

— Incă nu știu.

— Dar o vei ști în curând. In sângele tău e chemarea aceea blestemată. In ochii tăi lucește ceva ce nu-mi place. Imi amintește de tatăl tău.

— Mult aș da să știu ce ar fi făcut tata într'o asemenea împrejurare?

— Ce aiurezi tu acolo? Ce poți să aștepți dela un om care de 20 de ani nu și-a tras mănușile pe mână?

— Cred că și tata mi-ar spune să cobor în stradă și să mă întâlnesc cu Cal Bain.

Urmă o lungă tăcere. Bătrânul spuse, oftând:

— Ai un cal foarte iute — cel mai iute din toată regiunea. După ce o să te vezi cu Bain, grăbește repede încoace. Intre timp, eu am să-ți pregătesc bagajele și-ți voi țesăla calul.

După ce rămase singur, Duane își puse cingătoarea, de care atârna un revolver Colt cu plăsele de sidef. Il primise de vreo 5 ani: mai înainte îl purtase tatăl său. In sidef se vedeau nenumărate crestături. Era aceeaș armă cu care tatăl său mai trăsese două împușcături după ce fusese rănit de moarte. Cu foarte multă greutate i se putu scoate arma din mână, după ce murise. De când arma devenise proprietatea lui Duane, niciun om nu fusese împușcat cu ea.

Ocoli o întâlnire cu maică-sa. Pentru moment, ea

nu era acasă. Strada era plină de miros de flori și ciripit de păsărele. In stradă, o vecină pălăvrăgea cu un fermier, care sta pe o trăsurică. Il chemară, el auzi, dar nu răspunse.

Orășelul Wellston era punctul central al unei regiune de câteva sute de mile pătrate. Duane o luă spre strada principală. Nu se vedea niciun cowboy. Câțiva trecători întoarseră capul, după ce el trecu. O clipă rămase gânditor pe pragul «Saloon»-ului, apoi pătrunse înăuntru. Sala era plină de oameni, gălăgie și fum. La intrarea lui, gălăgia încetă și liniștea nu fu întreruptă decât de clinchetul unor dolari mexicani, aruncați pe masa de joc. Sol White, care sta îndărătul tejghelei, se sculă în picioare la intrarea lui Duane. Toată lumea — cu excepția jucătorilor mexicani — trimisese spre Duane o privire, temătoare, plina de întrebări. Lumea știa că Bain căuta tânărului nod în papură. Ce avea Duane de gând? Câțiva cowboy și crescători de vite, schimbară priviri întrebătoare.

— Bună ziua, Buck! se auzi vocea tunătoare a lui Sol White.

— Bună ziua, Sol! Aud că in oraș se află unul care ține să-mi vorbească.

— Așa e, Buck. A fost acum vreo oră pe aici. Părea puțin cam enervat. Ii e sete de sânge. Mi-a spus la ureche cu o fetișcană i-a dat un fular alb de mătase și că are acum poftă să-l readucă acasă... cu câteva pete roșii pe el.

— Cine mai era cu el?

— Burt și Sam Outcalt și un cowboy mititel pe care nu l-am mai văzut până azi. Se străduiau să-l scoată din oraș. Numai că el era puțin făcut la măsea.

— Dece n'a fost arestat de șeriful Oaks, dacă era in așa hal?

— Șeriful Oaks însoțește grănicerii într'o patrulare. Fac o razzie la Flesher și la banda lui Fisher King. Deaceea nu e păzit acum orașul.

Duane eși din nou în stradă. unde întâlni mulți oameni: făcu doar câțiva pași și strada se goli ca prin farmec. Zări. doar. câteva capete îndărătul unor jaluzele. Astfel de scene vedea strada principală din Wellston aproape în fiecare zi. Locuitorii orașului. căpătaseră o așa experiență. încât mai întotdeauna dispăreau înainte cu câteva minute de îndată ce «instinctul» lor le spunea că o păruială e în perspectivă.

Duane merse mai departe. fără ca să se întâ... ceva neplăcut. Sol White sta in pragul cârciumei sale.

— Buck, dacă vrea să știi, află că Bain e dincolo la Everalls Dacă într'adevăr ține atât de mult să-ți vorbească, te va vedea.

Buck își continuă plimbarea, dar ochilor săi de vultur nu scăpă nimic. Se simția rece și liniștit. Incă înainte de a ajunge la Everalls, auzi voci puternice, apoi ușa fu dată în lături de o mână puternică și un cowboy apăru în prag. Zărindu-l pe Duane, scoase un sălbatec strigăt de război. Duane se opri, la vreo 30 de pași depărtare de localul Everalls.

Bain tăiă hotărât, drumul lui Duane. 25 de metri îl mai despărția de Duane.

— Nu vrei să începi tu? strigă Bain.

— Aștept s'o faci tu.

Dreapta lui Bain se ridică. Duane își smulse revolverul dela brâu. Două detunături și Bain se clătină pe picioare.

Când Duane se apropiă de el, Bain zăcea pe spate. Diavolul care sălășluise în sufletul lui Bain, își luase sborul. Incercă să vorbească, dar nu se auziră decât sunete de neințeles.

Duane își băgă revolverul în toc. Se simția liniștit, liber de orice teamă.

Un cowboy care tocmai părăsise masa de joc, se aplecă asupra lui Bain și îi sfâșie cămașa. Avea în mână un as de pică, pe care îl puse pe pieptul lui Bain. Asul de pică acoperi găurile făcute de revolver.

Când Duane se depărtă, auzi o voce care spunea:

— Cal și-a meritat-o. Cât despre Buck Duane... cum e tatăl, așa-i și fiul!

CAP. II

Plecând, se simți foarte liniștit. Ajungând însă acasă și văzându-l pe unchiul său în fața unui cal gata înșeuat, cu sacul de merinde, plosca și arcanul la locul lor, Duane simți că primește o lovitură în inimă. Iși dete seama că fapta sa va avea urmări. Iși dete seama că deacum înainte va fi un fugar încolțit.

— Intâlnirea cu Bain n'a fost lucru mare, unchiule. Și acu trebuie s'o sterg.

— Așadar, l'ai împușcat?

— Da. L'am văzut murind. I-am făcut ceeace și el mi-ar fi făcut mie.

— Știam. Nu mai are niciun rost să ne pierdem

vremea acum cu vorbe. Trebuie să pleci cât mai repede de aici.

— Mamă! strigă Duane.

— Nu e acasă. N'o poţi aştepta. Am să-i spun eu...

Duane se lăsă să cadă pe scaun.

— Doamne, Doamne, ce făcui!

— Ascultă, tinere, ce vreau să-ţi spun. Tu n'ai nicio vină. Aşa e în Texas. Tu eşti fiul tatălui tău. In tine curge sângele tatălui tău şi al mamei tale, căci ea e o urmaşă a pionerilor cari au luptat pentru libertatea acestor regiuni.

— Sunt un ucigaş, suspină Duane.

— Nu, tinere, nu eşti. Şi n'ai să fi niciodată. Soarta însă vrea ca tu să fi un fugar, un încolţit al grănicerilor, până ce vei putea să te întorci liniştit acasă.

— Un încolţit?

— Da. Dac'am avea bani şi influenţă, am lăsa să se facă proces. Dar noi n'avem nici una, nici alta. Ocna nu e făcută pentru Buckley Duane. Fugi deci în Vestul Sălbatec, dar oriunde vei pleca — nu uita să fi bărbat. Trăieşte cinstit, dacă îţi va fi cu putinţă. Dacă nu, fi atât de cinstit, pe cât vei putea. Dacă vei veni în contact cu lume proastă, nu uita că nu trebuie să devii mai rău. Ocoleşte gâlceava. Nu bea. Nu juca. N'am nevoie să-ţi spun ceeace ai de făcut atunci când e vorba de împuşcături. Atunci când lucrurile se vor domoli şi te vei putea înapoia acasă, te încunoştiinţez eu. Asta-i totul. Fii bărbat! La revedere!

Duane goni ca un smintit pe stradă, până ce avu în urma lui vreo 15 mile engleze. Când veni seara, se opri la marginea unei ape şi-şi căută un loc de popas pentru noapte.

După două zile de neîntreruptă călărie, în care timp parcurse peste 100 de mile, el ajunse pe drumul care duce la Huntsville. Deodată auzi sgomot de copite îndărătul lui. Temându-se să nu fie niscaiva urmăritori se băgă într'un boschet de meschitos, nădăjduind că nu va fi nici văzut, nici auzit.

Călăreţii se apropiară, încât el putu vedea.

— Garantat că a trecut fluviul, spunea tocmai unul.

— Cred, că ai dreptate, Bill. Ne-a scăpat.

Erau grănicerii sau nişte crescători de vite în căutarea vreunui răufăcător?

Ne mai putând să suporte neliniştea, înfipse pintenii în burta calului şi o luă la goană. Fu auzit. Pe la

ureche îi trecu şuieratul unui glonţ. Focul urmăritorilor se mări din ce în ce, însă după o goană nebună, prin noapte băgă de seamă că urmăritorii rămăseseră cu mult în urmă. Dar întunericul îi aduse fel de fel de vedenii şi, ca în fiecare noapte, de când galopa prin singurătăţi, chipul unui om îi revenia mereu în minte: Cal Bain!

Zorile îl găsiră tot în şea. Spre amiază, din cauza căldurii, căută un loc de popas. Deodată îl ajunse un călăreţ din urmă. O secundă se priviră faţă în faţă.

— Bună ziua, străine! făcu omul şi duse mâna la pălărie.

— Bună ziua.

— Văd că eşti grănicer. Că eu nu sunt, o ştiu sigur, făcu el râzând ca de o glumă bună.

— De unde ştii că eu sunt? întrebă Duane curios.

— Pentrucă un grănicer niciodată nu-l lasă pe străin să se prezinte.

Râse din nou. Era mic şi îndesat şi înarmat până în dinţi.

— Eu sunt Luke Stevens şi viu dela Rio Grande. Dar d-ta cine eşti?

Duane tăcu.

— Cred că d-ta eşti Buck Duane. Am auzit că eşti al dracului de mână, când e vorba de revolver!

Acum râse Duane, nu de alta, ci la gândul că fusese cunoscut de primul călăreţ ce-l ajunsese. Era o dovadă în plus ce repede se află în Texas de o istorie cu mardeală şi împuşcături.

— După câte văd, Buck, te duci înspre Rio. Poate că ai, totuşi, timp, să îmbuci ceva cu un camarad?

— N'am merinde de loc şi chiar mi-e şi foame, făcu Duane.

— Atunci ai face mai bine să te aprovizionezi înainte de a te îndrepta într'acolo.

— Să mă aprovizionez? întrebă Duane, gânditor.

—Desigur. Omul trebuie să şi mănânce. Fără whisky o mai duc eu, dar fără haleală, ba. Din cauza asta e regiunea atât de puţin vizitată. Eu plec acum spre Mercer, un mic cuib lângă fluviu. Acolo vom găsi, nădăjduesc, merinde.

Glasul lui Stevens era foarte prietenos. Vădit că doria tovărăşia lui Duane, deşi nu i-o spunea. Văzând că Duane tace, Stevens continuă:

— Străine, pe aici e foarte bine să ai un tovarăş de drum. Poate că nu-ţi convine, deaceea nu te întreb.

— Vrei să facem drumul împreună ?
Luke rânji.

— Aş fi foarte mândru să fiu împreună cu un om de talia d-tale. Şti, eu nu pot să-i înghit pe cowboyi aceia care îndată pun mâna pe armă. Buck, nu ştiu multe despre d-ta, dar oricine s'a născut pe aici cunoaşte povestea tatălui d-tale. Pe aici eşti aşteptat. Păţania d-tale a ajuns şi pe meleagurile astea. La noi e o glorie să înfăptueşti aşa ceva! Aici revolverul domneşte. Buck e adevărat că sunt un vagabond, dar un terchea-berchea nu sunt. Mi-ar place să facem drumul împreună.

— In regulă... plecăm împreună spre Mercer.

Duane nu fusese niciodată un palavragiu. In ce priveşte tovarăşul său, acesta tot timpul trăncănea, fericit desigur că-şi poate auzi glasul.

CAP. 3

Mai târziu cu câteva ore, Duane şi Stevens îşi ţesălau caii într'un boschet de meschitos, nu departe de orăşelul Mercer.

— Buck, eu cred că ar fi mai bine să rămâi aici, spuse Stevens atunci când încălecă. Vezi tu, primarul şi grănicerii sunt întotdeauna foarte curioşi atunci când apare vreo faţă nouă. In Mercer nimeni nu se mai interesează de mine, aşa că mai bine stai tu aici şi pregăteşte-te de drum. Dacă vei vedea însă că întârziu....

Făcu o pauză mai lungă, râse şi în ochii lui juca o sălbatică veselie.

— Bani ai, Stevens ?

— Bani? strigă Luke Stevens foarte uimit. Ultimul meu cent a sburat acum vreo doi ani.

— Iţi dau ceva bani pentru târguit. Să aduci şi ceva whisky, dar bagă de seamă să nu te încurci în drum...

— Eşti un băiat minunat, mormăi Stevens după ce luă banii. Pe legea mea că nu mint. Aşteaptă-mă aici.. câteva minute şi sunt îndărăt.

Dădu pinteni calului şi o luă spre oraş. Nu trecu un sfert de oră dela plecarea lui şi deodată Duane auzi o detunătură de armă şi apoi ţipete, lucru ce însemna că e cineva în primejdie. Duane se aruncă pe spinarea calului şi ieşi din pădurice, pentru a vedea pe şosea cum un cal aleargă în goana cea mai mare, învăluit într'un nor de praf. Era Stevens şi Duane admiră minunata lui ţinută de călăreţ. In faţa lui, pe cal, avea o le-

gătură cât toate zilele de mare. Indărătul lui goneau câţiva călăreţi bine înarmaţi. Peste puţin fu ajuns de Luke, ai cărui ochii luceau de veselie, deşi era puţin cam galben la faţă.

— N'ajunsei bine acolo, că şi dădui peste o veche cunoştiinţă, lămuri Stevens. Tipul mă ochi îndată şi de aici porni toată povestea.

In amurg, după ce scăpară de urmăritori, ajunseră la fluviu. Calul lui Duane era plin de spumă şi deabia ce mai răsufla. Numai după ce străbătu fluviu, lăsă Duane calul să se odihnească. Deodată Luke se clătină în şea. Cu un strigăt de uimire, Duane sări la dânsul şi îl prinse în braţe. Faţa îi era schimbată şi plină de sudoare. Cămaşa îi era pătată de sânge.

— Eşti rănit ?

— Care dracu ar putea spune că nu sunt? Eşti aşa de bun să dai jos legătura de pe cal ?

Duane dădu legătura jos şi deabia atunci băgă de seamă că Stevens scuipă cu sânge.

— Dece nu mi-ai spus ? Arătai atât de bine, încât nu m'am gândit că ai fi, poate rănit.

— Luke Stevens poate trăncăni ca o spălătoreasă, dar ştie să-şi ţină gura atunci când trebuie. N'ar fi fost bine să vorbesc în timp ce urmăritorii erau pe urmele noastre.

Duane îl rugă să se aşeze jos, îi scoase cămaşa şi îi şterse pieptul şi spatele de sânge. Glonţul, străbătându-i corpul, făcuse o gaură foarte adâncă. Călăritul şi greutatea legăturei ce-o avea cu el, îi înrăutăţise şi mai mult starea. Deşi pierduse orice nădejde, Duane opri hemoragia şi legă rana.

— Brown îl chema pe tipul acela. Ne-am certat odată pentru un cal furat, pe care l'am şterpelit eu din nou, la Huntsville. Pe Brown l-am văzut în Mercer înainte de a mă vedea el pe mine şi l-aş fi putut pune jos, n'am vrut însă să-mi cale cuvântul ce ţi l-am dat. Nădăjduiam că nu mă va recunoaşte, dar mă văzu şi trase primul. Ce gândeşti de gaura asta ?

— Nu-mi place, răspunse Duane, fără a-l privi pe rănit în ochi.

— Atunci e prost. Dar am mai avut eu răni de astea şi am scăpat de ele. Am să scap şi de asta, n'avea grijă! Acum, Buck, lasă-mi ceva merinde şi ia-o din loc.

— Şi să te las singur aici?

— Păi nu vezi că nu te pot însoţi? Brown şi prietenii lui ne vor urmări până aici.

— Ce-ai face în locul meu? întrebă Duane curios.

— Mi-aş salva pielea.

Duane nu răspunse nimic. Dădu ovăz şi băutură cailor, umplu ploscile cu apă, încărcă sacul de merinde pe spatele calului său, apoi luându-l pe Stevens în braţe, îl urcă, cu grijă pe armăsar.

— Să mergem, aşa, pe întuneric, până ce voi cădea de pe cal, glumi Stevens.

Călăriră toată noaptea. până'n zori. Stevens se afla într'un hal fără de hal, deşi tot mai sporovăia vesel. Descălecară atunci când răsări soarele. Rănitul refuză mâncarea, dar ceru whisky şi apă.

— Buck, vrei să-mi tragi cismele?

Duane îi împlini dorinţa.

— Buck, bătrânul meu spunea că eu sunt făcut pentru ocnă. Dar n'a fost să fie! Cât despre mine, când oi fi pe lumea cealaltă, să-ţi reaminteşti că am pus mare preţ pe prietenia ta.

Apoi închise ochi, prefăcându-se că doarme. Duane încercă să mănânce ceva, apoi să căsni să doarmă şi el Domnia o tăcere adâncă, întretăiată doar de bâzâitul insectelor de tot felul. Trezindu-se, Buck se duse cu caii la adăpat. Când Duane reveni cu caii îl găsi pe Stevens treaz, mereu bine dispus şi ceva mai bine, par'că.

— Vezi, Buck? Mai trăiesc încă şi sunt înstare să mai călăresc o noapte. Tot ce mai vreau, e doar o înghiţitură în lege din sticlă. Vrei să-mi ajuţi? Straşnică înghiţitură. Eu cred că am pierdut tot sângele ce-l aveam în mine.

In timp ce Duane punea şeile pe cai, lui Luke nu-i mai tăcea gura. Când veni vremea să se urce pe cai, Stevens spuse:

— Ajută-mi să-mi pun cismele.

Călăriră foarte bine toată noaptea, cu atât mai mult cu cât poteca fiind mai largă pe acolo. Duane putu călări foarte aproape de Luke, sprijinindu-l cu mâna.

Zorile îi găsiră pe cei doi fugari pe malul unui mic fluviu. Luke se prăbuşi în braţele lui Duane, care, văzându-i faţa, înţelese că acesta fusese cel din urmă drum al rănitului.

— Buck, mă dor grozav picioarele din cauza cis-

melor, spuse Stevens și se simți vădit ușurat atunci când Buck i le scoase.

— Ce-o fi cu cismele astea de se ocupă atâta de ele? se miră Buck.

— Drumul acesta, începu Stevens duce spre o gaură unde vei găsi oameni — puțini, poate, ca tine, — mulți ca mine, — hoți de cai, bandiți și multe uricioase. Acolo viața e ușoară. Buck! Tu însă n'o s'o găsești ușoară. Printre ei vei fi un lup singuratic. Când un om poate suporta singurătatea și e repede la mână cu arma atunci viața de lup singuratic e cea mai bună. Dar un om care trăește singuratic, li se va pare foarte suspect băieților de acolo și dacă vor putea, te vor ucide.

Stevens ceru de câteva ori apă de băut. De whisky uitase. Vocea sa devenea, din ce în ce, mai slabă.

— Nu mai vorbi. Asta te slăbește.

— Trebuie să mai vorbesc. Oricum e sfârșitul... Camarade, crede în cele ce-ți voi spune, și-ți va folosi la ceva. Plecând de aici, vei da de oameni. Niciunul din ei nu va fi un om cumsecade. Toți la fel! Poate, uneori, unul mai bun decât celălalt. Am trăit 12 ani la Rio Grande. Sunt trei bande acolo. King Fisher, care e un băiat de treabă și cu care ar fi bine să te ai bine, apoi Cheseldine, care-și face treburile prin regiunea Rim-Rock. Pe acesta nu-l prea cunosc, știu însă că în ultimii ani s'a îmbogățit foarte. Pe Bland — pe acesta îl cunosc de ani de zile și multe am făcut cu el. Banda lui Bland e cea mai mare. Are cel puțin 20 de oameni pe conștiință, fără să mai număr pe murdarii aceia de mexicani.

Stevens luă o înghițitură de apă și se mai odihni puțin.

— Cu Bland nu te vei putea înțelege, probabil. Ești un băiat prea frumos ca să-i placi șefului, căci să ști că în lagărul său sunt și femei. Afară de asta nu-i va place văzând ce țintaș bun ești. Va fi cu ochii pe tine. In tot cazul, ar fi mai bine să te înrolezi în vreo bandă, decât să rămâi singur.

Vântul vâjâia prin frunzele și ramurile de meschitos; păsărelele ciripeau prin pomi. Deodată Stevens începu să vorbească din nou.

— Brown îl cheamă... Ne-am certat pentru o mârțoagă pe care i-am șterpelit-o în Huntsville. El a furat-o mai întâiu. Brown — un om care ucide și pretinde apoi că e un om cumsecade. Dacă-l întâlnești... nu uita că suntem camarazi.

— N'am să uit asta, Luke...

Făgăduiala asta păru ca-l bucură pe Stevens. Încercă să ridice capul, dar nu mai avu putere.

— Picioarele îmi sunt atât de grele... Mi-ai tras, într'adevăr cismele din picioare?

Muribundul închise ochii și începu să bolborosească cuvinte neînțelese. Căzu apoi într'un fel de letargie, încât Duane crezu că acesta îi e sfârșitul, dar Stevens se trezi înspre apusul soarelui. Duane aduse apă proaspătă, deoarece crezu că Stevens îi va cere ceva de băut.

— Camarade — mi-ai fost — credincios — șopti Stevens neinteligibil.

Cadavrul îl îngropă nu departe de apă.

CAP. 4.

A treia zi după întâmplările de mai sus, Duane ajunse în regiunea Rim-Rock. Nu întâlnise picior de om până aici. O luase la drum, fără să știe încotro merge. Poteca îl ducea acum în sus, prin munți, spre locurile unde numai vulturii se simțeau bine. După acest urcuș anevoios, se pomeni într'o vale verde, încântătoare, presărată, ici, colo, de mici colibioare. Văzu și mulți mexicani, la munca câmpului. Curând ajunse în fața unei case, care era ceva mai mare decât celelalte. In prag sta o femeie tânără și frumoasă.

Drumul îl duse apoi spre piațetă unde văzu cai, câini, vite, femei mexicane cu copii și oameni albi Toată lumea părea fără treabă. Nimeni nu părea să-l bage în seamă pe Duane. Dinspre o casă auzi zumzet de voci.

Când Duane se apropiă de grupul albilor, se auzi o voce:

— Dracu să mă ia dacă asta nu e mârțoaga lui Luke!

Grupul se sculă în picioare, îndreptându-se spre Duane

— Ei, nu e așa că e mârțoaga lui Luke?

— Cam așa ceva, răspunse un altul privind calul.

— Cine ești d-ta străine? întrebă un oarecare Basomer.

Duane tăcu. Nu-i plăcea tonul omului și pace.

— Cine ești, străine? întrebă un altul, dar cu un ton ceva mai politicos.

— Numele meu e Duane, sună răspunsul.

— Cum de ai calul acesta?

O mare tăcere urmă după ce Duane le povesti faptele. Basomer își mângâia, nervos, barba.

— Dacă Luke n'ar fi mort, nimeni n'ar avea calul și arma sa, își dădu cu părerea un altul, pe nume Euchre.

— Mister Duane, începu Basomer, întâmplător eu am fost tovarășul de întotdeauna al lui Luke Stevens.

Duane îl consideră din creștet până'n tălpi. Examinarea asta îl supără pe Bosomer.

— Eu vreau calul și arma lui Luke, strigă el.

— Ce mă privește pe mine asta? Deaceea am adus calul și arma? Bagajul, însă, îmi aparține mie.

— Și de unde știm noi că nu ești d-ta acela care l-ai ucis pe Luke, luându-i apoi calul și celelalte?

— Cuvântul meu ajunge.

— Ce să fac cu el? Eu am fost cel mai bun prieten al lui Luke!

Și înfuriat, Bosomer intră în local, înjurând de mama focului. Duane descălecă repede.

In aceeaș clipă, din local eșiră un număr de oameni. In frunica lor se afla un om înalt, bine legat, cu o față ascuțită și cu barba roșie.

— Eu sunt Bland. Cine ești d-ta și ce cauți aici?

Duane mai povesti încă odată cele întâmpalte, cu mai multe amănunte de această dată.

— Te cred. Bag de seamă întotdeauna când vreunul minte.

— Povestea asta cu Luke, care cerea mereu să i se tragă cismele din picioare nu mi se pare nici mie neadevărată, întări Euchre. De întotdeauna lui Luke îi era frică să nu moară cu cismele în picioare.

Toată lumea râse la aceste vorbe. In vest, să mori în cisme, înseamnă să mori pe neașteptate.

— Numele d-tale e Duane — Buck Duane? Ești fiul acelui Duane, care era renumit și considerat drept as al revolverului?

— Da.

— Nu l-am întâlnit pe tatăl d-tale niciodată și-mi pare bine, spuse Bland, vesel. Ești și d-ta băgat în vreo chestie?

— M'am certat cu unul.

— Vrei să spui că ai avut o încăierare cu unul?

— Cam așa ceva. Dar îmi pare rău!

— Pe Duane junior nici nu mai trebuie să-l întreb

dacă și-a împușcat omul, reluă Bland, ironic. Numai că n'ai fi trebuit să vii încoace!

— Inseamnă că trebuie să plec de aici?

— Nu tocmai! Vrei să te înrolezi în banda mea?

— Nu, nu vreau.

— Bine. Cu înrolarea d-tale, tot nu l-am liniștit pe Basomer. Cu Basomer acesta nu prea e de glumit. Deaceea, te sfătuiesc în interesul d-tale să pleci de aci.

— Mulțumesc. Dar dacă e vorba numai de asta, atunci rămân.

Basomer apăru în prag, se smuci din brațele acelora cari voiră să-l rețină și se îndreptă spre Duane, care rămăsese singur în mijlocul străzii. O clipă cei doi bărbați se priviră tăcuți, apoi, atunci când Basomer voi să ridice mâna, revolverul lui Duane detună înfiorător. Două împușcături — ambele din arma lui și brațul drept al Basomer căzu, fără putere dealungul trupului. Omul încercă să apuce revolverul cu mâna lui stângă, dar fu impiedecat de ceilalți.

CAP. 3.

Dintre toți, doar Euchre părea să arată oarecare prietenie tânărului. El îl conduse pe Duane în coliba lui, apoi îi ajută să-și deșeueze calul.

Coliba lui Euchre se compunea din două camere. Intr'o cameră stăteau îngrămdite pături, arme, șei și țesale, în cealaltă se afla un cămin de piatră, o masă, două bănci, un dulap și câteva farfurii.

— Poți să rămâi aici cât poftești. Nu prea sunt bogat, dar tot ce vezi aici, îmi aparține. Fii deci ca la d-ta acasă.

— Mulțumesc. Am să rămân aici ca să mă mai odihnesc puțin.

— Bine. Intre timp o să-ți duc calul la păscut.

Rămas singur, Duane își șterse sudoarea de pe față, se desbrăcă și se întinse pe pături.

— Vrei să bei sau să fumezi ceva? îl întrebă Euchre când reveni. Câți ani ai?

— 23.

Euchre îl privi uimit.

— Păi ești încă un copil. Credeam că ai cel puțin 30. Buck, eu cred că nu ești un răufăcător. O împușcătură la nevoie nu înseamnă că ai comis o fărădelege.

Vorbele lui Euchre îl mai uşurară pe Duane, care îi povesti mai multe despre dânsul.

— Eu sunt de mulţi ani în Rio şi am văzut sute de băeţi cari fuseseră nevoiţi să spele putina de acasă. Rio era locul de întâlnire al tuturor fugarilor din Statele Unite. Astfel am văzut casieri, falşificatori, hoţi şi ucigaşi dormind pe aceeaş bancă. Banda asupra căreia domneşte Bland trăieşte fericită şi lipsită de griji. Te-am auzit când i-ai spus lui Bland că nu vrei să te înrolezi în bandă, dar nici el nu te-ar fi primit cu dragă inimă. Ai ceva bani?

— Nu prea.

— Poţi să trăieşti din joc? Te pricepi la cărţi?

— Nu.

— Vrei să furi cai?

— Nu.

— Atunci din ce o să trăieşti din ziua când ţi se vor sfârşi banii? Un om cinstit nu poate trăi pe aici. Să păzeşti vitele mexicanilor, n'ar fi treabă, deoarece oamenii lui Bland te-ar ucide. Ce ai de gând să faci, deci, tinere?

— D-zeu ştie, răspunse Duane, desnădăjduit. O să trăiesc cu banii mei cât oi putea şi p'ormă o să mă usuc de foame.

— E drept că sunt sărac, dar atâta vreme cât eu voi avea ceva, nu vei suferi de foame.

Iar se miră Duane. Întâlnea la acest om, aceeaş prietenie văzută la Luke.

— Îţi mulţumesc, Euchre, dar să primesc, fără să-mi plătesc partea, n'aş putea.

— O să faci ce-o să vrei, tinere, dar acum fă focul şi eu o să văd de ceva mâncare. Ştiu să fac o pâine de să te lingi pe degete.

— De unde primiţi alimente?

— Unele ne vin din Mexico, altele ne sunt aduse pe fluviu. Avem şi un vas. Vezi tu, Bland vinde mii de capete de vite pe an şi toate sunt trimise pe calea fluviului.

— Şi unde aduceţi animalele?

— Asta nu e treaba mea, răspunse Euchre, scurt. Nu ştiu. E drept că am adus vite, dar niciodată nu le-am condus prin Rim-Rock.

După masă Euchre spălă vasele, le puse la locul lor, mătură prin casă şi luându-şi pălăria, se îndreptă spre uşă.

— Dacă vrei, poţi veni cu mine, spuse el.

— Rămân aici.

Bătrânul părăsi casa, iar Duane începu să se plimbe, îngândurat prin casă.

Deodată rămase lipit locului, în vreme ce, repede ca fulgerul, își smulse revolverul din toc. Era o mișcare vie, pe care o învățase dela tatăl său. Pe vremuri bătrânul îi spusese că numai datorită unei asemenea mișcări, poate un cowboy să scape cu viață. Deaceea, acum, când se afla într'o tristă împrejurare, gândul lui reflex îl făcu să repete mișcarea, de care, în viitor atârna toată existența lui. Căci știa că deacum înainte, viața lui atârna de repeziciunea cu care-și va scoate revolverul din toc!

Când reveni din scurta plimbare de afară, Euchre îl găsi pe Duane trebăluind pe lângă foc.

— Îmi pare bine că nu mai ești atât de galben la față, spuse acesta în loc de bună ziua. Vino înăuntru. Masa e gata.

— Ce știi de Bland? întrebă tânărul in timp ce mâncau.

— Nu știu nici cine e, ce este și de unde vine. E un om între 30 și 40 ani. Numele lui adevărat nu este Bland, ci altul pe care eu nu-l cunosc. Știe să te îngrijească mai bine decât un doctor. Asta îi este arta cu care își domolește oamenii. In fiecare zi, se înrolează alții și dacă n'ar fi revolverele, armata lui ar număra mii de oameni.

— Cât de tare e banda acum?

— Cred că are aproape o sută de oameni. Numărul e foarte schimbăcios. Oamenii lui Bland sunt peste tot. Chiar și printre cowboy.

— Dar cum de are așa putere? Am auzit undeva că Bland e însuși Satana.

—Așa și e. Satana! N'are decât doi prieteni: Dave Ruff și Chess Alloway cari sunt mâna lui dreaptă. Pentru o nimica, Bland te împușcă. A ucis oameni numai așa din plăcere. Știi acum dece oamenii vin buluc la dânsul? Pentrucă are bani. E foarte bogat. Aruncă cu banii în dreapta și'n stânga. Din cauza asta e atotputernic. Din cauza banilor. Aur blestemat!

— Și dece n'a fost ucis până acum?

— Pentrucă e mai repede de mână decât ceilalți băieți. Vezi, tu, Buck, printre noi, oamenii aceștia încolțiți de poliție, acela care știe să folosească mai bine o armă, e cel mai respectat. L-am auzit astăzi pe

Bland spunând că niciodată nu a văzut pe cineva trăgând cu atâta precizie, ca d-ta. Toată banda nu vorbeşte acum decât de tine. Basomer era un ţintaş aşa de bun, încât ştia să-l ţină în şah şi pe Chess Alloway şi chiar pe Bland. Să ştii că Bland nu te mai poate suferi.

Ochii lui Euchre scânteiau de plăcere în timp ce vorbia. Se vedea cât colo că tânărul îi plăcea foarte mult.

— Aşadar, asta ţi-a fost intrarea. Acum, chiar cei mai buni ţintaşi te vor ocoli. De isprava asta va afla toată lumea şi mulţi cowboy beţi te vor pune la încercare şi d-ta vei trebui să-i ucizi, căci aşa e în vest. Ştiu că astea nu sunt sfaturi vesele pentru un băiat cumsecade, ţi-o spun însă pentrucă-mi placi. Acum să mâncăm şi să ieşim apoi, pentru ca banda să nu creadă că te ascunzi de ea.

Când Duane şi Euchre ieşiră din casă, soarele apunea dincolo de fluviu. In depărtare, se auzia vocea plăcută a unei femei, care cânta o veche serenadă mexicană.

Euchre îl conduse pe Duane în faţa localului unde Basomer primise o lecţie atât de dureroasă.

— Să aruncăm o privire înăuntru, propuse Euchre, trăgându-l pe Duane după dânsul. Singurul om care va avea, mai mult, ochii pe d-ta, va fi Benson. El ţine localul. Eu, cel puţin, nu-l înghit. Tare mi-ar pare bine ca vreun băiat să-i achite factura!

La intrarea celor doi, Benson, proprietarul localului, puse mâinele pe tejghea şi l examină cu atenţie pe Duane.

— Dar ce ai cu el? îl întrebă Duane pe Euchre, după ce luară loc la o masă.

— Strigoiul acesta a aruncat o fată în braţele lui Bland, care şi-a bătut joc de ea.

— O fată?

— Da. Când vom pleca de aici, ţi-oi povesti şi chestia asta. Sunt aici câţiva din bandă şi nu vreau să mă audă cum vorbesc de şef.

In jumătatea de oră care urmă, câţiva bandiţi luară loc la masă şi Duane le vorbi prietenos şi cu destulă politeţă, dar refuză invitaţia lor pentru un păhărel sau o partidă de cărţi. Nimeni nu aminti de chestia cu Basomer.

Intretimp, localul se umplu de vizitatori. Cei mai mulţi se duceau la masa de joc. Jucătorii cei

mai pătimaşi erau mexicanii, cari nu odată încercaseră să lichideze neînţelegerile cu revolverul sau cu cuţitul.

— Bland nu e astăzi pe aici, spuse Euchre. A plecat într'o expediţie, luând pe Alloway şi alţii cu dânsul. Al doilea aghiotant al său, Rugg, e colo, cu alţi trei tovarăşi. Rugg e mititelul acela cărunt cu un singur ochiu în cap. Celalalt i s'a scurs în urma unei împuşcături. Dar vede destul de bine şi cu acela care i-a rămas. Acela de colo e Hardin. Il ştii? E şeful unei bande tot atât de mare ca aceea a lui Bland. Hardin e acela care stă lângă Benson. Vine din când în când pe aici să-l viziteze pe Bland. Sunt prieteni. Il vezi pe mexicanul acela? Acela cu şiretul aurii la sombrero? E Manuel, un bandit mexican. Un mare jucător. Vine de multe ori pe aici ca să se curețe de gologani. Lângă el e Bill Marr. E cel mai îndemânatec hoţ de vite al lui Bland. E un călăreţ desăvârşit. Acela e Kid Fuller, cel mai tânăr din bandă. Asta a luat-o devreme de tot. De un an de zile se află pe aici. L-a ucis pe tatăl iubitei lui şi a devenit hoţ de cai. E în slujba lui Bland.

Euchre îi arătă lui Duane şi alte personalităţi.

Deodată tot tărăboiul încetă şi o tăcere mormântală domni în tot salonul. Se auzi apoi căderea unui corp pe podea.

— Indrăzneşti...

— Mai spune odată, să te văd... se auzi o altă voce.

— O mai spun odată, se auzi cealaltă voce. O spun pentru a doua oară şi pentru a treia oară. O strig şi în plină stradă. Eşti surd? Ai trişat!

Urmă o tăcere şi mai apăsătoare, apoi o gălăgie teribilă se dezlănţui. Euchre sări spre uşă, cu Duane după dânsul. In stradă se încinsese o bătălie grozavă. Zeci de împuşcături se auziau de pretutindeni.

— Cine i-a făcut-o micului Fuller? întrebă unul.

— Bud Marsh, răspunse unul.

— Socotesc că primele împuşcături au venit dela Bud ? Adios, micule Fuller! Aşa ţi-a fost scris, îşi dădu altul cu părerea.

— Câte împuşcături?

— Numai vreo 3—4.

— Trei grele şi una mai uşurică. Cea uşurică era din puşca aceea mică a lui Fuller. Dar ia să vedem, mi se pare că mai trăeşte încă.

In aceeaş clipă, cei mai mulţi din cei prezenţi, işi reluară locurile, pe la mese, in local. Duane socoti că văzuse destul şi voi să se intoarca acasa, dar se auzi chemat de Euchre.

— Nimeni n'a fost rănit prea greu, ceeace e destul de ciudat. Fuller, despre care ţi-am vorbit mai adineauri, a băut şi pierdut ceva la joc. Cerând socoteală lui Bud Marsh, care joacă necinstit ca mai toţi ceilalţi de pe aici, a căpătat ceeace căutase. Cât despre glontele nesigur al lui Fuller, acesta a nimerit într'un mexican.

CAP. 6

— Am noutăţi pentru tine, Buck, ii spuse Euchre, a doua zi dimineaţa, în timp ce pregătia de-ale mâncărei. Azi a venit aici un oarecare Bradley, care a auzit câte ceva despre tine. Ne-a vorbit despre Cal Bain şi despre un crescător de vite care a fost găsit împuşcat la vreo 20 de mile depărtare de Wellston. Pun rămăşag că nu tu ai făcut asta!

— Nu, n'am făcut-o eu.

— Da, dar ţi-au aruncat-o ţie în spinare. Şi dacă o să devii puţintel mai renumit, să ştii că şi alte chestii or să-ţi se strecoare în cizme. Mai am şi alte noutăţi Al început să devii popular.

— Popular? Ce 'nseamnează asta?

— Azi de dimineaţă am vorbit cu d-na Bland. Te-a văzut când ai venit, eri. Ea şi alte câteva femeiuşte de pe aici, ţin să te cunoască. Vor să mai afle ceva noutăţi dela oraş, prin tine, căci se plictisesc amarnic aici.

— Vezi, Euchre, nu că sunt nepoliticos, dar n'aş vrea să am de afoce cu femeile.

— Mi-am închipuit. Ai dreptate. Femeile sunt lucrul dracului. Nădăjduiam doar c'o să mai sporovăieşti o lecuţă cu copilul acela părăsit.

— Ce copil? întrebă Duane, uimit.

— Nu ţi-am vorbit de Jennie — fata care a fost răpită cu ajutorul lui Karnickel Benson?

— Despre o fată mi-ai cam vorbit, dar nu prea lămurit. Spune-mi acum.

— Iată ceeace ştiu: Acum câţiva ani, Benson a făcut o călătorie dincolo de fluviu, ca să cumpere niscaiva băuturi. Acolo se întâlni cu o bandă de mexicani, cari duceau cu ei câţiva prizonieri yankei. Ceeace se

intâmplă acolo, nu știu, ceeace știu e că Benson se înapoia cu o fată. Era mai mult moartă decât vie. Trebuia să aibă vreo 14 ani. Benson voia s'o întrebuințeze ca dugheana lui, ca damă de consumație, sau așa ceva, așa spunea el, numai ca eu nu prea dau multe pe ce spune el. Bland o văzu și o cumpără. Dacă aș lua otravă și tot n'aș crede c'a făcut-o din omenie. In tot cazul, era mai bine la Bland, decât la Benson, deoarece Kate Bland se îngrijea ca niciun bărbat să nu se apropie de copilă. Astăzi Jennie e o fată de mai mare dragul și Kate e foarte geloasă pe dânsa. Acum, casa lui Bland e un adevărat iad pentru Jennie. Deaceia vreau să vii și tu pe acolo. Aș avea poftă ca fata să se îndrăgostească de tine. Tu ești doar omul care o poate ajuta. Vezi tu, am avut și eu o fetiță, care astăzi ar fi de vârsta Jenniei.... deaceea nu vreau s'o văd pe fetița asta cum se chinuie în casa lui Bland!

— Du-mă acolo, Euchre.

Casa lui Bland era făcută din lut, ca mai toate casele din vale, dar era ceva mai frumoasă și mai arătoasă decât celelalte. Prin ușa întredeschisă, Duane observă sumedenie de scoarțe și covoare mexicane.

Euchre bătu la poartă.

— Tu ești, Euchre? se auzi o voce plăcută de fată.

— Da. Jennie eu sunt. Unde-i d-na Bland?

— S'a dus până la Deger. E cineva bolnav pe acolo.

— Vino afară, Jennie, sau lasă-ne pe noi să intrăm înăuntru. A venit cu mine tânărul despre care ți-am vorbit.

— Nu pot. Sunt așa de...

— Vino așa cum ești, o întrerupse bătrânul. Tânărul Duane nu e hoț de vite și nici pușlama. Vino afară. Jennie, poate că el te va putea...

Euchre nu-și mai sfârși fraza. Vorbise încet, aruncându-și ochii, temător, în jurul lui, dar ceeace vorbise, o făcu pe fată să iasă repede afară. Acum sta în pervazul ușii, cu pleoapele lăsate și roșie ca para focului.

Era o blondă, foarte drăguță.

— Nu fi atât de sfioasă, Jennie. Tu și cu Buck, aveți acum prilejul să stați puțin de vorbă, cât despre mine, mă duc în întâmpinarea d-nei Bland, dar n'am să mă grăbesc așa de tare!

— Imi pare bine de cunoștiință, d-ră — d-ră Jennie,

spuse Duane după ce bătrânul se depărtă. Euchre nu mi-a pus numele dvs. de familie.

Vorbele îi rămaseră băiatului în gât, atunci când privirea fetei se opri asupra lui. Ochii ei erau frumoşi, dar nu frumuseţea lor opri isvorul vorbelor lui Duane. In privirea lor, el citi îndoială şi nădejde. Era o privire cum nu mai văzuse.

— Dece aţi venit încoace? întrebă ea, însfârşit.

— Ca să vă văd pe dvs.

— Dece?

— Euchre gândia că v'aş putea fi de folos.

Duane era complect ameţit de ochii frumoşi ai fetei.

— Euchre e un om cumsecade. E singurul om din acest loc groaznic... e singurul om care a fost bun cu mine. Dar şi lui îi e teamă de Bland. El crede că dvs. sunteţi cu totul altfel. Cine sunteţi, în definitiv?

Duane o lămuri.

— Aşadar, nu sunteţi nici bandit, nici hoţ de vite, nici ucigaş şi nici om rău nu sunteţi?

— Exact. Dar chiar de loc! răspunse el, râzând.

— Atunci dece aţi venit aici?

— Am fost amestecat într'o încăerare şi am trebuit s'o şterg. Când s'or mai linişti lucrurile, nădăjduiesc să mă întorc acasă.

— Un om de treabă nu poate să rămână aici.

— Ba da!

— Oh, cunosc eu oamenii de pe aici... deşi dvs. arătaţi altfel.

Ochii ei se odihniră pe Duane. Ceva cald şi dulce, cotropi inima băiatului, la gândul că fata asta frumoasă avea încredere în dânsul

— O Doamne, poate că dvs. sunteţi omul care să mă salveze de aici, înainte de a nu fi prea târziu!

— Da, poate sunt eu omul acela! întări Duane.

Ea păru că se reţine spre a nu se arunca în braţele lui, urmând un imbold tainic. Obrajii îi erau roşii, buzele îi tremurau, iar sânii i se ridicau vijelios sub bluza subţirică. Deodată neîncrederea o apucă iar.

— Nu e cu putinţă. Şi d-ta ai venit aici pentru mine — ca Bland şi ca toţi ceilalţi bărbaţi.

Duane îşi lăsă mâna dreaptă pe umărul ei. Ea se clătină, cât pe ce să cadă.

— Priviţi-mă... drept în ochi. Există şi oameni cumsecade. N'aveţi nici tată... nici frate?

— Sunt morţi, ucişi de bandiţi. Locuiam în Dimmit Country. Eu fui răpită de ucigaşii lor. Dar aici, în iadul ăsta, nu pot trăi mai departe. Vreţi să mă ajutaţi, domnule Duane?

— Da, Jennie, vreau! Spune-mi doar cum! Ce trebuie să fac? Ai vreun plan?

— Nu. Răpeşte-mă de aici... asta vreau!

— Voi încerca! Desigur că nu va fi uşor. Am nevoe de timp ca să mă mai gândesc. Mai întâiu trebuie să îngrijim de cai şi merinde. Aici eşti ţinută sub pază?

— Nu. Aş fi putut să fug de multe ori, dar mi-era teamă, să nu cad din lac în puţ. D-na Bland mă bate, mă lasă nemâncată, dar pe bărbatul său şi pe ceilalţi, îi ţine departe de mine. Deaceea îi şi sunt recunoscătoare. N'o face din dragoste pentru mine, ştiu că mă urăşte. Acum câtava vreme era pe aici unul, anume Spencer — sau aşa îşi spunea el, cel puţin. Acesta încercă să fie drăguţ cu mine dar ea nu îngădui, pentrucă era îndrăgostită de dânsul. E o femee foarte rea. In cele din urmă Bland îl împuşcă pe Spencer şi aşa se termină povestea. Deatunci e geloasă pe mine. De multe ori se ceartă cu Bland din cauza mea. A jurat să mă ucidă, dacă se mai apropie el de mine. Odată l-am auzit pe Chess Alloway cum încerca să l convingă pe Bland să mă cedeze lui. Mai rău e atunci când Bland e în călătorie. Nici să dorm nu mai pot atunci. Tot timpul mă frământă gânduri de sinucidere, căci nu vreau să cad pradă vreunui bandit. Duane, dacă vrei să mă salvezi, trebuie să lucrezi repede

— Şi eu cred asta! răspunse Duane gânditor. Cel mai greu lucru va fi s'o îmbrobodim pe d-na Bland. Dacă va bănui ceva, toată gaşca va fi pe spinarea noastră!

— Asta aşa e. Trebuie să fi prevăzător!

— Ce fel de femeie e?

— E o neruşinată. Se îmbată uneori, când Bland nu e aici şi atunci are o grămadă de ibovnici. Ai putea s'o cucereşti uşor... dacă ai voi!

— Să mă îndrăgostesc, oare de ea? întrebă Duane, gânditor. Aş face ceva şi mai rău, dac'ar ajuta la scăparea d-tale!

— Duane, Bland te va ucide în cazul acesta, răspunse Jennie, întinzând braţele, rugătoare.

Duane nu răspunse.

— Chess Alloway te va ucide, dacă Bland n'o va

face! Cel mai bun lucru ar fi să mă iei numaidecât cu d-ta. Salvează-mă.

— Hei, dac'aş putea. Dar uite-l pe Euchre că se înapoiază în tovărăşia unei femei.

— Ea e. Nu trebuie să mă vadă cu d-ta.

— Incă o clipă, te rog. Vreau doar să-ţi spun c'om găsi noi o modalitate de scăpare. Deocamdată capul sus! Orice mă vei vedea că fac, să nu-ţi pierzi încrederea în mine...

O sclipire de mulţumire scăpă din frumoşi ochi cenuşii ai fetei.

— Voi fi cu sufletul şi inima alături de d-ta, şopti ea, pătimaşă.

După plecarea fetei, Duane se lăsă să cadă pe o bancă ce se afla pe verandă şi privi perechea care se apropia. D-na Bland era o femee înaltă, bine făcută şi nelipsită de oarecare farmec. Era tânără. Vreo 25 de ani, doar.

— D. Duane... Buck Duane... Despre care mi-a vorbit Euchre, nu-i aşa?

— Buckley, rectifică Duane.

— Imi pare bine că te cunosc, domnule Buckley Duane, răspunse ea, după ce luă loc pe scaunul oferit de Duane. Am trebuit să ies, pentrucă micul Fuller zace la familia Deger. Ştii care Fuller, nu? Acela care a fost împuşcat aseară! Are friguri, azi. Când Bland nu e aici, trebuie să fac eu pe infirmiera şi asta îmi ia multă vreme. Ai aşteptat singur? N'ai văzut vreo fată pe aici?

— Am fost singur tot timpul. Am văzut, doar, în treacăt, o fată cu o mină foarte bolnăvicioasă.

— Aceia a fost Jen. E copilul pe care noi l-am crescut, dar nu merita să facem asta pentru dânsa. Ţi-a spus ceva Euchre despre dânsa?

— Mi se pare că mi-a spus ceva.

— Şi cam ce ţi-a spus?

— Ei, Kate, interveni Euchre, nu i-am vorbit decât despre lucruri fără importanţă.

Se părea că d-na Bland ţine întrucâtva la Euchre, deoarece îi aruncă o privire foarte prietenoasă.

— In ce o priveşte pe Jen, iţi voi spune povestea ei altădată. O ştie toată regiune Rio Grande.

— Ştii ceva, Kate? Eu intru în casă să mai stau de vorbă cu Jen, făcu Euchre.

— Du-te. Tot spune Jen că tu eşti cel mai bun prieten al ei, zise d-na Bland, binevoitoare. Poate din cauză că mai întotdeauna îi aduci stofe mexicane.

Când Euchre intră în casă, d-na Bland se întoarse spre Duane. In ochii ei se citea o mare curiozitate.

— Bland mi-a vorbit de d-ta!

— Şi ce-a spus? întrebă Duane cu o prefăcută nelinişte.

— O, n'a vorbit de rău. Mi-a spus doar atât: Uite un tânăr care nu e hoţ şi nici în banda mea n'a vrut să se inroleze. Şi e foarte bun ţintaş. Apoi mi-a povestit şi de chestia cu Basomer.

— Şi ce-aţi spus dvs?

— Eu? Fireşte că l-am întrebat cum arăţi, răspunse zâmbind. Acum îmi pare bine că constat că prevederile mele n'au fost dezamăgite. Duane, ai de gând să rămâi mai multă vreme pe aici?

— Da... dece?

Obrazul d-nei Bland luă cu totul o altă culoare.

— Vreau să-ţi spun ceva, Duane, răspunse ea, serios. Sunt foarte nenorocită. Duane, pentrucă sunt soţia unui om încolţit. Il urăsc şi pe el şi viaţa pe care trebuie s'o duc. Fac parte dintr'o bună familie din Brownsville. Deabia după nuntă putui să aflu că Bland e un răufăcător. Intr'o bună zi, Bland îl ucise pe un unchiu de-al meu. Familia mea nu mai voi să ştie de mine şi deaceia trebui să fug cu el. Deatunci, trăim amândoi aici, fără să mai ştiu nimic de patria mea şi nici de ai mei. Deaceia îmi pare bine, că aici, printre atâţia bandiţi, am putut găsi şi un om cum se cade, un gentilom! Vai, mă simt atât de singură aici...

Era într'un asemenea hal de nervi, încât nici nu mai putu vorbi mai departe.

— Imi pare rău de d-ta.

— Nu mă compătimi. Nu-mi place. Păcat de bărbaţii nu mă pot înţelege. O să auzi poate că Bland a ucis oameni cari îmi făceau curte, dar să şti că nu asta a fost motivul. Bland ucide, pentrucă el simte nevoia de a ucide. Şi asta se întâmplă destul de des. La fiecare două zile auzi de altă crimă. Pe Spencer l-a ucis, încă înainte ca acesta să mă cunoască.

— Ar avea Bland ceva împotrivă dacă te-aş vizita din când în când?

— Nu, deloc! Ii place să vadă că am prieteni. In-

treabă-l şi o să vezi. Nenorocirea a fost că vreo câţiva oameni, îndrăgostindu-se de mine, s'au beţivit dând loc la o încăerare! Asta cred că n'o s'o faci şi d-ta?

— Fireşte că nu!

Inainte însă ca dânsa să răspundă ceva, Euchre se înapoiă, aşa că discuţia se sfârşi aici.

CAP. 7

In noaptea care urmă, Duane nu putu mai deloc să doarmă. Doi ochi trişti şi frumoşi îl urmăriau neîncetat.

— Ei, ce te-ai înţeles cu fata? îl întrebă Euchre a doua zi dimineaţa. Despre ce-aţi vorbit?

— Am glumit, doar. Mi-ai spus că trebuie s'o mai înveselesc!

— Cred atunci că ai reuşit!

— Ce crezi cu asta?

— Ei, asta-i. Când am văzut-o eri pe Jen, fata părea nebună pe jumătate. dar n'a vrut să-mi spună o vorbă despre cele ce-aţi vorbit. Dar îmi strângea aşa mâinile, încât am înţeles şi fără cuvinte că-şi exprima astfel recunoştinţa. Vezi, Buck, mi-ar pare rău să văd că i-ai prilejuit fetei nădejdi zadarnice.

Euchre tăcu. Văzând că nu primeşte niciun răspuns, continuă:

— Buck, am mai cunoscut eu oameni certaţi cu justiţia, dar cuvântul lor era cuvânt. Spune-mi să am încredere în tine? Vrei intr'adevăr s'ajuţi fata?

Drept răspuns, Duane povesti bătrânului convorbirile lui cu ea şi d-na Bland. Când sfârşi, pe fruntea lui Euchre se vedeau stropi de sudoare.

— Tinere, îndată ce te-am văzut, am ştiut că eşti un om şi jumătate, dar nu mi-am dat seama de ce calibru eşti. Mă, şti tu ce-ai făgăduit fetei?

— Nu, răspunse Duane, serios.

— Trebuie s'o îmbrobodeşti aşa pe Kate Bland, încât să se îndrăgostească de tine. Dar dacă va bănui ceva să şti că va fi jale pentru tine. Te va ucide.

— Ai dreptate, Euchre.

— O să trebuiască să-l împuşti şi pe Bland şi pe Chess Alloway şi pe Rugg şi pe mulţi alţii încă, înainte ca să ajungi cu fata dincolo de munţi.

— Dece? Nu putem fi drăguţi cu d-na Bland şi la

primul prilej s'o ştergem fără să dăm loc la o încărcare ?

— Nu văd aşa ceva. Toate drumurile sunt păzite de oamenii lui Bland. Toţi sunt înarmaţi.

— Principalul e să facem rost de cai. Tu va trebui să rămâi aici, ca să ne acoperi fuga.

— Ba eu aş vrea să vin cu voi. Dar, aşa cum ai spus tu, principalul e acum să ne facem rost de cai...

Lucrul cel mai important era acum să câştige prietenia oamenilor din banda lui Bland.

Intr'o bună zi, un mexican neatent aruncă o ţigară aprinsă pe acoperişul de pac al localului lui Benson şi isbucni un incendiu care distruse mai toată maghernița. Urmarea fu că banditii nu mai aveau unde să vie să bea şi să joace, aşa că plictiseala domni în voe în lagăr. In acest timp, Duane desfăşură o vie activitate vizitând-o pe d-na Bland mai în fiecare zi. Lipsa lui Bland îl cam puse pe gânduri, aşa că profitând de prieteniile create în rândurile lor, din frânturi de conversaţie, Duane află multe.

— Bland e desigur urmărit dincolo de fluviu! auzi dela unul.

— Ba eu cred că pregăteşte un transport de vite pentru un vas cuban.

— Rugg spune că şeful are o comandă de vreo 50.000 de capete.

— Pentru aşa comandă ai nevoe de cel puţin un an.

— E tovarăş cu Hardin la treaba asta. Impreună, oamenii ăştia sunt în stare să facă minuni.

—Mă miram eu văzându-l pe Hardin umblând pe aici de colo până colo.

Fireşte că Duane nu putea să audă totul, dar tot ce auzea, îi putea servi.

— Micul Fuller n'o mai duce mult.

— Mi-a spus-o Jim. Otrăvire de sânge. Gaura nu era primejdioasă, dar s'au ivit complicaţii.

— Deger spunea c'ar fi putut scăpa, cu o bună îngrijire.

— Kate Bland n'are acum timp de îngrijit răniţii!

Urmă o cascadă de râsete, apoi o tăcere apăsătoare. Câţiva priviră cu coada ochiului spre Duane.

Dar acesta nu păru să dea vreo atenţie celor spuse şi plecă.

CAP. 8.

— Buck, mă iubești? șopti Kate Bland.

— Firește, firește, răspunse el în grabă, în timp ce ochii nu părăseau fereastra îndărătul căreia zărise chipul drag al Jenniei.

Kate Bland închise ochii și-și rezemă capul de pieptul lui.

— Băiatul meu drag, din păcate e prea târziu acum. Pe Bland nu-l mai pot părăsi. Tot ceeace doresc, e ca tu să mă iubești puțin și să-mi făgăduești că nu te vei încurca în nicio încăierare.

Răsărise tocmai luna de după un nor și toată valea era scăldată în lumină. Deodată sgomot de copite ajunse până la urechile lui Duane. In depărtare zări două umbre.

— Bland! șopti femeia, alipindu-se de Duane. Pleacă! Adică nu, căci te-ar putea vedea.

— Imi spuneai doar că nu bănuie nimic. Dealtfel și Euchre e aici, așa că totul e în regulă.

Femeia deschise ușa casei, il împinse înăuntru și strigă:

— Euchre, vino afară, iar tu, Duane, rămâi cu fata. O să-i spun lui Bland că ești îndrăgostit de dânsa. Jennie, dacă ne trădezi, îți frâng gâtul.

Duane se apropie de Jennie, care sta lângă fereastră. Ea nu spuse nimic, dar mâinele ei alergară în întâmpinarea lui. Apoi capetele lor se apropiară, spre a privi prin fereastră. Cei doi călăreți descălecară și un tânăr duse caii la grajd. D-na Bland scoase un țipăt de bucurie și se repezi în brațele unuia din călăreți. Pe celălalt Duane nu-l recunoscu prea bine, gândia însă că e Alloway.

— Suntem obosiți și înfometați, spuse Bland. Cine e la tine?

— Pe verandă e Euchre, iar la fereastră e Duane și Jennie. Eu l-am poftit aici!

Vorbia foarte liniștită.

— Jennie bolește. Devine zilnic mai slabă și mai gălbejită. I-am dat voe lui Duane să vie pe aici, ca s'o mai înveselească.

Bland răsuflă adânc.

— Chess, ai auzit? Ce spui de nevastă-mea?

— Minte, sau și-a pierdut capul, răspunse Chess Alloway cu o voce ce avea un sunet neprietenos.

D-na Bland il rugă, foarte liniștită, să-și mai țină gura.

Bland isbucni într'un hohot de râs și se lăsă să cadă pe o bancă de pe verandă.

— Ce mai faci, Boss? întrebă Euchre.

— Bine, bătrâne.

Duane socoti că acum e timpul să se araie și dânsul.

— Noapte bună, Jen, șopti el, strângând fața în brațe și eși afară Bland, răspunse la salutul lui, dar nu părea deloc mulțumit.

— Cred că zilele astea voi pleca de aici, spuse Buck.

— Dece nu vrei să faci parte mai bine din banda mea? Dacă ai apucat-o pe drumul acesta, nu te mai poți înapoia. Ești un ucigaș din născare. Decât să rămâi așa, lup singuratec, cum spun texanii, mai bine vino alături de noi.

— Boss, se amestecă Euchre în discuție, și eu i-am spus asta tânărului. Va fi cel mai bun țintaș din toată banda noastră, căci nici unul nu-l întrece.

— Domnilor, o să mă mai gândesc. Noapte bună.

Nu făcură bine câțiva pași și Euchre se auzi chemat de Bland. Duane se înapoiă singur acasă, unde, peste puțin veni și bătrânul.

— Ce ți-a spus Bland? întrebă Duane.

— Frumoasă noapte pentru doi îndrăgostiți.

— Asta am observat-o și eu, întări Duane.

— Ca să fiu scurt, Bland a strâns-o pe nevastă-sa de gât, așa de tare, până i-a eșit limba din gură, iar fața i-a devenit pământie.

— Nu mai spune!

— A sărit apoi la Jen și a împins-o cât colo, încât sărăcuța căzu jos. Dac'aveam un revolver în mână, il ucideam fără milă.

— Jennie, spuse Bland fetei. Nevastă-mea îmi spune că Duane te vizitează pe tine. Eu cred că minte. O fi ceva între ei doi și asta vreau să aflu eu acum. Dacă-mi spui adevărul, te fac scăpată. Te trimit la Huntsville, de unde iți va fi ușor să ajungi acasă. Iți dau și bani. Spune-mi, Duane a venit aici în vizită la nevastă-mea?

— Nu! răspunse fata.

— Pentru tine a venit?

— Da.

— E amorezat de tine?, întrebă și Ka...

— Asta... nu știu. Nu mi-a spus-o.

— Dar tu îl iubești?

— Da! Buck, minunată a fost atunci când a rostit cuvântul acesta. Ochii ei aruncau scântei. Bland şi Alloway scăpară câte un ţipăt. Ştii, amândoi sunt îndrăgostiţi de dânsa.

— Jennie, juri că-mi spui adevărul? Intre Duane şi nevastă-mea nu s'a întâmplat nimic? Jură!

— Nimic. O jur! Bland se lăsă să cadă pe un scaun, istovit.

CAP. 9.

— Sunt gata, dacă eşti şi tu.

— In şea atunci. De fiecare şea, leagă câte o desagă din cele pregătite de mine. Bine că m'am gândit să aduc caii aici.

— Ţi-am spus că Alloway m'a vizitat noaptea trecută? Mi-e teamă să nu devie deştept prea curând.

— Euchre, vii cu mine?

— Cred că da! Mai întâiu aş vrea însă să pun la punct o chestie cu Benson. Acum, Duane, mântuie pe aici treaba, până mai trag eu o raită.

Euchre îşi îndesă pălăria pe ochi şi când plecă, Duane observă că bătrânul avea cu el centura cu cartuşe şi tocul cu Coltul în el. Era pentru prima oară când îl vedea pe Euchre, plecând înarmat. Trecu o bună bucată de vreme, până ce Duane auzi din nou sgomotul cizmelor lui Euchre pe şosea. Bătrânul părea foarte turburat. Sudoarea îi curgea şiroaie pe obraz.

— Avem... noroc!

— Nu prea arăţi.

— Sunt grozav de bolnav. Am ucis mai adineauri un om. Primul om ucis de mine!

— Pe cine?

— Benson!

— Pe Benson ai spus?

— Da, chiar pe el şi nu regret gestul făcut. In maghernita lui Benson, nu se afla decât dânsul şi vreo câţiva mexicani. Benson nu mi-a fost niciodată prieten, deaceia el veni întins la mine şi-mi spuse că nu dă o ceapă degerată pe pielea mea.

— Dece? îl întrebai.

— Pentrucă joci un joc dublu cu Bland şi Chess.

— Dar pentru pielea ta ce dai, Jack?

Ce s'a mai întâmplat, nu ştiu. Am tras... mexicanii fugiră.... şi Benson căzu. N'o să mai pot dormi niciodată ,dar a trebuit să fac ceeace făcui.

Duane întrebă dacă împuşcătura fusese auzită de afară.

— Afară de mexicani, n'am văzut ţipenie. Am alergat pe poteci ascunse, ca să nu fiu văzut de nimeni, dar am căzut în braţele lui Beppo. Beppo e tânărul care îngrijeşte de caii lui Bland. Tânărul acesta ţine la mine. El mi-a spus că Bland s'a certat toată noaptea cu senora. Probabil că tot din cauza istoriei din noaptea trecută. Acum o fi somnoros şi dacă te-ai duce la el, garantat că poţi să-l ucizi fără multă osteneală.

— Ce e cu caii?

— In două minute sunt cu ei aici. Până vin înapoi, cred că poţi lichida chestiunea şi să fi cu Jen aici. Odată în şea, nici dracu nu ne va putea ajunge. Armăsarul negru te va purta cu uşurinţă şi pe tine şi pe Jen.

— In regulă! Dar părerea mea e că-i mai bine să rămâi aici şi să nu te amesteci.

— Ba plec şi eu! Nu ţi-am spus ce mi-a zis Benson? Incă ceva, Buck. Bagă de seamă ce faci cu femeia lui Bland! E primejdioasă.

Peste câteva minute era la câţiva paşi de casa lui Bland. Când întoarse capul, îl zări şi pe Euchre venind cu caii.

Când se apropie de verandă, auzi cele ce se vorbiau în casă.

— Bland, dacă faci asta, îţi jur că te ucid şi pe tine şi pe dânsa! auzi el vocea Katiei Bland.

— Lasă-mă! Vreau să intru! se auzi vocea lui Bland

— Dar ce vrei?

— Să-i fac puţină curte. Vreau să-mi râd puţin de noul ei amorez.

— Minţi!

— Nu-ţi spun ce voi face pe urmă cu ea!

Vocea îi devenise pătimaşă.

— Lasă-mă!

— Nu, nu te las! Vrei s'o sileşti să-ţi spuie adevărul!

— Adevărul!!

— Da, minte! Jen minte... dar minte ca să mă salveze pe mine. Nu trebuie... s'o ucizi... pentru asta!

Se auzi apoi sgomot de corpuri ce cad, tropăeli, zăngănit de pinteni, o masă şi scaune ce cad şi strigătul de durere al unei femei.

Duane păşi prin uşa deschisă. Kate zăcea trântită pe masă cu picioarele atârnând. Bland reuşise deacum

să puie piciorul pe pragul uşii îndărătul căreia se afla Jen. Duane auzi ţipătul disperat al fetei şi atunci porunca lui scurtă şi puternică, ţâşni de pe buze:

— Stai pe loc!

Bland se întoarse pe călcâie, repede ca fulgerul. Duse mâna repede la revolver, dar Duane fu mai repede... şi Bland căzu.

— L-ai ucis, Duane... strigă Kate. Ştiam că aşa vei face.

Era albă la faţă, părea grozav de speriată, dar nu arăta că-i pare rău de cele întâmplate.

— Jen! strigă Duane.

— Duane! se auzi răspunsul ei.

— Vino afară! Repede!

Ea veni afară cu paşi şovăelnici şi se poticni de cadavrul lui Bland. Duane o apucă de braţ şi o trase spre el, deoarece îi era teamă ca d-na Bland să nu încerce să facă vreo prostie.

— Duane! strigă aceasta.

Nu mai era vreme de pierdut. Duane se trase repede înapoi ţinând-o pe Jen îndărătul lui. Kate Bland sări ca o leoaică la uşă.

— Unde vrei să fugi cu Jen? urlă ea.

Privirea lui Duane, spunea multe.

— Câine! Tot timpul m'ai dus de nas! Te-ai prefăcut că eşti îndrăgostit de mine! Eşti un mişel. Tot ce-ai făcut era pentru fata asta! Dar n'o vei avea. Vie n'o vei avea. Niciodată nu va mai seduce bărbaţii!

Era foarte puternică şi Duane trebuie să lupte pur şi simplu cu ea. Mânia ei devenise din ce în ce mai mare.

— Ajutor! Ajutor! Ajutor! urlă ea, cu aşa voce, încât fu desigur auzită până şi în cel mai depărtat colţ al văiei.

Duane mai avea încă revolverul în mână, dar îi era peste putinţă să se servească de el. Deodată femeia apucă de pe perete o puşcă cu două ţevi şi făcu un salt înapoi. Duane ghicindu-i mişcarea se repezi asupra ei, dar pulberea trasă îi arse obrazul.

— Jen, fugi! La cai! strigă el şi ca fulgerul Jennie o sbughi afară.

Duane înfăşcă arma cu o mână de fier şi trase atât de tare, încât femeia se prăbuşi jos, dar degetele ei nu se descleştară de pe ţeavă.

— Kate! Dă-mi drumul!

Se lupia ca o tigroaică. Nici nu mai semăna a femeie. De afară se auzi un țipăt puternic de bărbat. Cu puteri îndoite, apucă arma mai puternic, deodată însă simți cum o durere arzătoare îi sfârtecă pieptul. De furie, dădu femeiei o lovitură atât de puternică, încât aceasta căzu neînsuflețită, la perete. Nu ajunse bine pe verandă, că un glonte îi suera pe la ureche. Jen era deacum călare pe un cal, iar Euchre pe celălalt. Bătrânul avea Coltul în mână și trăgea spre șosea. Se mai auzi o bubuitură puternică și Euchre se prăvăli de pe cal.

Chess Alloway! Revolverul lui mai fumega încă. Inainte însă ca Alloway să tragă în Duane, glontele tânărului il trimise în lumea celor drepți.

— Jen, ține bine și să nu-ți pese de nimic!

Incepu o galopadă fantastică în noapte, deși în urma lor nu se vedea picior de urmăritor.

— Duane, cămașa ta e plină de sânge, spuse deodată Jen, cu voce tremurândă.

Deabia atunci băgă Duane de seamă că mai strângea arma în mână și că pieptul îi era găurit de un glonte. Gaura era destul de adâncă. Rana era primejdioasă. Deși nu dădea sânge pe gaură, totuși o spumă roșiatică începuse să i se ivească pe la buze.

— Sunt grav rănit, Jen, cred totuși că vom isbuti să scăpăm cu bine!

— Femeia... ți-a făcut-o?

— Da. Un adevărat diavol. Euchre m'a prevenit, N'am fost destul de prevăzător.

· Oare, N'ai... n'ai...

— Nu! Nu!

Fără să descalece, Duane își legă rana cu un fular. Din vârful stâncilor Rim Rock de unde se aflau acum, putea foarte bine să vadă toată valea. De urmăritori, nici urmă.

— Duane... văd prea mult sânge pe cămașa ta.

— Jen... nu te speria... dar cred că nu mă pot ține în șea... Rana mă doare groaznic. Dacă mor, călărește spre șoseaua principală. In timpul zilei să te ascunzi și să călătorești numai noaptea. Șoseaua duce spre fluviu., spre fluviul Nueces. Pe acolo cred că s'or găsi ceva crescători de vite.

Cât timp mai călări el, nu știu, căci deodată i se fă.. cu negru înaintea ochilor. Brațul Jenniei nu-l părăsi însă deloc.

Când își reveni, se găsi într'o mică colibioară din ramuri de meschitos. Părea să aibe o vechime de vreo câțiva ani. Deodată toate gândurile sale sburară spre Jennie. Ce se făcuse cu dânsa? Un foc vesel ce pâlpâia nu departe de el și o oală din care eșia o aromă de cafea neagră, îi dăduse de prezența ei. Probabil că era afară să vadă de cai, sau să aducă apă. Ochii lui obosiți se închiseră din nou și căzu într'un somn adânc.

Când se trezi, Jen sta lângă dânsul. Părea puțin cam schimbată.

— Duane! strigă ea, veselă, văzând că se trezește.

— Jen! Ce mai faci? Și cu mine ce s'a întâmplat?

— Eu sunt bine... și cu tine e la fel! Rana s'a lecuit, dar tu ai fost foarte bolnav. Friguri, cred. Am făcut tot ce-am putut.

Duane observă acum, ce schimbată era ea.

— Frigurii? De cât timp zac aici?

— De vreo 9 zile!

— 9 zile! strigă el neîncrezător, dar o privire a ei, îl convinse că ea știa ce spune. Și tot timpul m'ai îngrijit?

— Da.

— Oamenii lui Bland n'au apărut pe aici?

— Nu.

— Unde sunt caii?

— Pasc prin apropiere. Pe aici e iarbă și apă bună.

— Ai dormit?

— Puțin. In ultimul timp nici nu mă mai puteam ține pe picioare.

— Doamne! De necrezut. Ce te-ai m'ai chinuit cu mine, mititico. Haide, povestește-mi toate cu amănunțime.

— N'am ce povesti.

— Vreau să știu totul. Haide dă-i drumul...

— Nu-mi pot aminti toate. In ziua când am fugit, am făcut probabil vreo 40 de mile. Tot timpul ai sângerat. Spre seară zăceai pe gâtul calului, iar când am ajuns aici, te-ai prăbușit la pământ. Te-am tras în colibioară și am oprit hemoragia. Credeam c'o să mori peste noapte, dar în zori îmi recăpătai speranța. Ca să nu pierd noțiunea timpului, aruncam, în fiecare zi, câte o pietricică în pălăria ta.

— Mi-ai salvat viaţa!

— Nu ştiu. Poate. Am făcut tot ce-am putut. Şi tu mi-ai salvat viaţa... şi poate chiar şi mai mult!

Mâinile lor se împreunară cu dragoste.

— Biruim noi. Jen! spuse el, încrezător. Peste câteva zile voi fi iar sănătos. Ziua ne vom ascunde. şi vom călări numai noaptea, până ce vom trece fluviul.

— Şi apoi?

— Vom găsi poate un crescător de vite, cinstit şi cumsecade.

— Şi apoi? stărui ea.

— Apoi... nu ştiu ce-om face. Deocamdată e vorba să fii tu în siguranţă. Vei rămâne în satul sau orăşelul unde vom ajunge, până ce o rudă sau un prieten te va lua în grija lor.

— Şi tu? întrebă ea cu o voce ciudată.

Duane tăcu.

— Ce-o să faci tu?

— O să mă reîntorc în Vest. N'am ce să caut printre oameni cumsecade. Eu sunt un urmărit al justiţiei.

— Nu eşti un răufăcător, doar!

— Totuşi, sunt un om în afară de lege.

— Vrei să te înapoiezi, oare, la oamenii aceia răi? Ah, Duane, n'o face, te rog, n'o face!

— Nu vreau să mă înrolez în vreo bandă. Voi rămâne mereu singur. Lup Singuratic, aşa cum spun texanii. Ce-aş putea face altceva, Jen?

— Nu ştiu. Nu te poţi ascunde? Nu poţi să pleci departe de Texas?

— Nu pot să ies din Texas. Aş fi imediat arestat. M-aş putea ascunde, dar omul trebuie să trăiască. Haide Jen.. nu te mai îngriji de mine.

Peste 3 zile, Duane putu să-şi încalece calul, deşi o făcu cu mare greutate. Străbătură întinderile, călărind numai noaptea. Din nenorocire, boala lui îi da de gândit. Se sculase prea curând din pat şi oboseala călăritului, numai bine nu-i făcea. In tot momentul credea că va cădea de pe şea.

Insfârşit, după un drum nesfârşit de lung, o mică fermă apăru la orizont. Era o fermă săracă, dar părea locuită de oameni cinstiţi. Câţiva copii se jucau în ogradă. In prag sta o femeie. Apăru şi un bărbat, un texan.

— Bună ziua, străine! strigă el. Haide, descălecaţi Dar ce e cu d-ta? Eşti bolnav? Ingăduie...

Duane încercă să coboare, dar căzu de pe șea. Fermierul îi ridică și-l duse spre o bancă.

— Marta, vino aci. Omul e bolnav. O fi împușcat, deși nu văd pete de sânge.

Jen lunecă de pe șea și veni spre Duane, care părea neînsuflețit.

— Ești femeia lui? întrebă fermierul.

— Nu. Sunt o fată pe care el a scăpat-o din ghiarele unor bandiți. Doamne, dar e galben ca ceara. Duane, Duane!

— Buck Duane! spuse fermierul agitat. Omul care i-a ucis pe Bland și pe Alloway? Atunci multe am să-ți mai mulțumesc, tinere!

Femeia fermierului duse la buzele tânărului o sticlă de vin, dar Duane refuză. preferând o bună înghițitură de apă. Numai după ce bău, își mai reveni ceva.

— Da, eu sunt Duane. Rănile ce le am, sunt dela Bland. Vreți să țineți fata asta aici, până ce urmărirea bandiților se va mai astâmpăra?

— Cu plăcere !

— Mulțumesc. N'am să uit asta niciodată.

— Dar d-ta ce ai de gând să faci ?

— Să mă odihnesc puțin... apoi să plec iar în Vest!

— Tinere, oamenii lui Bland sunt poate pe urmele d-tale ?

— Ba eu cred că ne-au pierdut urma.

— Uite ce. Rămâneți amândoi aici, până ce te vei înzdrăveni. La mine sunteți în siguranță. Suflet de om nu trece pe aici.

— E prea mare riscul pentru d-ta. Nu numai bandiții m'ar putea urmări. Și grănicerii sunt pe urmele mele.

— De când n'am văzut eu un grănicer pe aici. Și eu oamenii urmăriți, m'am înțeles întotdeauna bine — cu excepția lui Bland. Așa precum ți-am spus, mi-ai făcut un mare serviciu.

— Caii mei o să te trădeze! stărui Duane.

— O să-i ascund undeva, unde vor găsi apă și iarbă cu îmbelșugare. Nimeni nu-i va descoperi acolo. Acum lasă-mă să te ajut să intri în casă.

Peste puțin, Duane se putu întinde în voie într'un pat moale și prietenos, liberat din grelele cisme ce le avea în picioare. Dar cel mai plăcut pentru dânsul, era acum mica mână a lui Jen, care-i mângâia fruntea ce-i ardea de zor.

Zăcu trei săptămâni, până ce putu părăsi patul. După 4 săptămâni, îndrăzni să mai facă și plimbări. Apoi puterile lui îi reveniră puțin câte puțin.

— Jen, în curând voi putea iar călări, spuse el într'o seară. Prea mult nu mai pot rămâne la acest bun Andrews. N'am să-i uit niciodată prietenia ce ne-a arătat-o. Și d-na Andrews a fost bună cu noi. Dar, totuși, trebuie să plec.

— Nu te grăbi!

Jen se schimbase cu totul. Purta acum o rochiță foarte frumoasă, din stofă, pe care i-o dăruise d-na Andrews. Somnul și odihna îi aduseseră din nou, în obraz, culorile ei frumoase de altădată. Dar avea mereu acelaș privire tristă și melancolică. Duane o privi mai bine și în sinea lui își spuse că și mai trist va fi el, atunci când n'o va mai vedea.

— Probabil că nu ne vom mai vedea niciodată. Imi pare rău că trebuie să fiie așa, dar n'am ce face.

Intr'o seară, Andrews reveni din Huntsville. Aducea un sac de noutăți.

— Duane, toată lumea vorbește de d-ta și de felul cum i-ai curățat pe cei doi bandiți. Să știi că ți-ai făcut mulți prieteni. Chiar și King Fisher, care e cea mai mare pușlama, mi-a vorbit de marele serviciu ce l'ai făcut crescătorilor de vite.

— Dar n'ai auzit dacă se află careva pe urmele mele?

— Din banda lui Bland niciunul! Eu cred că bandiților le e frică să-ți mai cate acum pricină. Așa că poți pleca liniștit spre Huntsville. Te vor primi în triumf.

— Bine, oi vedea peste câteva zile. Acum aș vrea să vorbesc cu d-ta despre Jen.

— E binevenită în casa mea.

— Mulțumesc, Andrews, ești un om cumsecade, dar vezi, eu aș vrea s'o știu pe Jen departe de Rio Grande, poate că va putea găsi niscaiva rude. Are rude, deși nu ște unde le poate găsi.

— Duane, eu cred că mai bine ar fi s'o conduci într'un oraș. Pleacă spre Nord, la Shelbyville sau Crockett, cari sunt, amândouă, orășele foarte drăguțe. Eu o să-i dau Jenniei câteva nume de oameni, cari i-ar putea ajuta. N'ai nevoe să intri în oraș cu dânsa

— Care-i mai aproape?

— Shelbylle. Două zile de călărie. Hoți de vite

nu prea sunt pe acolo, deoarece nici cirezi nu găseşti, cu toate astea va fi mai bine să călăreşti numai noaptea.

După două zile, la apusul soarelui, Duane şi Jen îşi luară rămas bun dela cei doi oameni de treabă. Andrews nici nu voi să audă mulţumirile lui Duane.

— Află că eu voi fi întotdeauna îndatoratul d-tale, spuse el lui Duane.

— In regulă! Dar ce-aş putea face pentru d-ta? Poate că mă va aduce vreodată întâmplarea pe aici?

— Atunci va trebuie să descaleci şi să intri în casă sau nu vei mai fi prietenul meu. Dar îmi vorbeşti de întâmplare... Uite ce-i, Buck. Mie mi-a mers odată bine, dar o puşlama cu numele Brown — Rodney Brown — mi-a tras pielicica peste urechi. Trăeşte in Huntsville şi e duşmanul meu. Nu ştiu sa ţin un revolver în mână, altfel l-aş fi achitat eu... Vagabondul acesta, m'a dus la faliment, furându-mi toate. E un temut hoţ de cai şi are destui oameni care să-l păzească. Cred că nu mai am nevoie să-ţi spun mai mult.

— E acelaş Brown care l-a împuşcat pe un oarecare Stevens?

— Da, el e. Am auzit şi eu de isprava asta. A jurat că l-a nimerit pe Stevens în piept, dar Stevens a călărit mai departe şi nimeni nu ştie ce s'a întâmplat cu el.

— Luke Stevens a murit din cauza rănei. Eu l-am îngropat.

Andrews nu mai spune nimic şi cei doi oameni se apropiară de Jen şi Marta.

Era noapte adâncă. Nici un vântişor nu adia prin aer. Cu tot întunericul ce se lăsase, isbutiră să găsească drumul cel bun, dar spre necazul lor, începu o ploaie grozavă. Pentru aşa vreme, nu erau pregătiţi deloc, aşa că ploaia îi muiă până la piele. Ploaia devenea din ce ce în ce mai tare, încât Duane lepădă haina spre a o pune pe umerii Jennici, care tremura grozav în rochiţa ei subţirică.

Spre norocul lor, dădură de o colibioară părăsită, în care, un foc bun le uscă hainele şi le îngăduie să se mai încălzească.

Jen adormi, în timp ce Duane veghia ca niciun nepoftit să nu apară. Spre orele patru după amiază, el trezi fata, care prepară ceva de-ale mâncărei, apoi amândoi se cuibăriră lângă foc, în timp ce ploaia cădea mereu, cu nemiluita.

— Mâine pe vremea asta o să fii la Shelbyville, spuse el.

— Şi unde o să fi tu ?

—Eu? Oi fi şi eu pe undeva!

— Am crescut în Texas. Şi ştiu că oamenii trebuie să aibă un acoperiş deasupra capului. Tu ce fel de viaţă ai de gând să duci, Duane? Să călăreşti, mereu încolţit, să te ascunzi, să dormi iepureşte! Ce fel de viaţă e asta, Duane? Să n'ai masă, casă, o vorbă prietenoasă şi niciun suflet de femeie lângă tine!...

Ea sfârşi cu un oftat şi lăsă capul să-i cadă pe genunchi.

Duane era uimit şi mişcat totodată.

— Iţi mulţumesc, fetiţo, pentru vorbele astea frumoase.

— Duane, am auzit că oamenii cei mai cumsecade, devin răi pe aici. Tu nu trebuie să fi la fel! Făgăduieşte-mi! N'am cunoscut niciodată un om... ca tine! Pe tine nu te voiu putea uita niciodată! In fiecare zi mă voi ruga pentru tine. Vreau să fi un lup singuratic. Să lupţi pentru viaţa ta. Rămâi aşa cum te ştiu eu... şi poate că într'o zi....

Nu pot vorbi mai departe. Duane îi luă mâna şi îi făgădui tot ce îi ceruse.

Deodată Duane observă că armăsarul fetei dispăruse. Trebuia să-l caute. Deoarece nu voia s'o lase pe fată singură, în colibă, o urcă pe cal, alături de dânsul. Ploaia se mai potolise, deşi furtuna încă nu înceta, se. Se luară pe urmele calului, curând descoperiră, cu groază, sumedenie de urme de copite. O nouă primejdie îi ameninţa.

Un ţipăt se auzi deodată, prin noapte. Era vocea Jenniei pe care o lăsase ceva mai în urmă. Ca nebun se repezi într'acolo şi într'un luminiş găsi urmele unui foc şi proaspete urme de picioare. Venise însă prea târziu. Calul său dispăruse. Jen deasemeni. Picior de om nu se vedea. Urme de copite duceau spre nord. Jen fusese răpită într'o clipă de neatenţie... probabil de bandiţi. Duane văzu că orice urmărire e zadarnică şi că Jen e pierdută fără nădejde.

CAP. 10

Cam la vreo 100 de mile depărtare de locul unde s'au petrecut faptele mai sus arătate, se afla o mică colibioară părăsită. Deşi construită de multă vreme, se

păstrase bine. In această regiune se refugiau toţi aceia cari fugeaú de lege, sau se temeau de vreo răzbunare.

Era un loc ciudat, sălbatic. Nu era făcut spre a fi locuit, dar pentru aceia certaţi cu justiţia, era foarte indicat. Aerul era sfârtecat de ţipetele panterelor, miorlăitul pisicilor sălbatice şi urletele jaguarilor.

In pragul uşei colibei apăru un om. Era Duane. Coliba era aceeaş în care cu 3 ani inainte fusese îngrijit de Jen.

Uciderea unui om pe nume Sellers, însemnase o pauză în viaţa lui. Il urmărise pe Sellers spre a-l ucide, deoarece îl socotea răpitorul Jenniei. Despre moartea Jenniei, Duane ştia prea puţine. Zvonuri neprecise, câteva cuvinte, ici colo, erau singurele lucruri pe care Duane le culese în cursul anului şi cari îl făcură să creadă că Jen murise puţină vreme după răpirea ei. Sigur însă nu era. Sellers i-ar fi putut-o spune. Dar nemilosul glonte închise buzele lui Sellers pentru totdeauna.

Plecase după moartea lui Sellers, spre a se ascunde prin munţi şi primul lui gând fu pentru colibioara în care Jen îl îngrijise. Plecă deci într'acolo unde şi rămase. Vremea nu ştersese chipul Jenniei din sufletul lui. Inchidea ochii şi Jen îi apărea, tristă şi frumoasă, aşa precum o cunoscuse.

In fiecare noapte îl vizitau spiritele lui Bain şi Sellers şi rămâneau multă vreme la căpătâiul lui, nelăsându-l să doarmă. Nu-i putea uita. Remuşcările îi mâncau...

Noaptea era foarte frumoasă. Cerul plin de stele. Dinspre est, se auzi vaetul unei cucuvele. Semn rău.

CAP. 11

După 6 luni de trai în singurătatea de care pomenirăm mai sus, Duane se hotărî să plece. Satul în care nimeri, se numia Mercer. Avea mulţi prieteni pe acolo. La marginea satului se afla un mormânt cu inscripţia ştearsă. Acolo se odihnea Hardin, unul din tovarăşii lui Bland.

Ce mulţi ani înainte, Hardin începuse domnia sa în Mercer, tiranizând moşierii şi crescătorii de vite. Intr'o bună zi, el, sau unul din oamenii săi prădă şi ucisese un om ce-i fusese de mare ajutor lui Duane, cândva, atunci când se afla în primejdie. Duane îl întâlni in târgul satului şi înainte ca banditul să pună

mâna pe revolver, arma de temut a lui Duane îl trimise pești pe lumea cealaltă.

Duane găsi o primire foarte călduroasă, în casa unui oarecare Jones, care-l cunoscuse și pe tatăl său. In casa acestuia, Duane deveni alt om. Ocoli însă vorba multă. Prețul ce se pusese pe capul lui, îl făcuse, în ultimul timp, foarte tăcut. De auzit, însă, voia să audă, căci de multă vreme nu mai știa nimic de mama și de unchiul său.

Seara, Jones reveni acasă în prada unei mari agitații.

— Duane, au venit grănicerii... Pretutindeni se vorbește cum că d-ta ai fi prin sat. Căci te-au văzut mulți oameni, nu cred să existe însă vreunul să te trădeze. Numai femeile să nu-și dea în petec, deoarece grănicerii sunt băeți foarte frumoși și știu să le ducă cu muia.

— Ce companie? întrebă Duane, liniștit.

— Compania A a căpitanului Mac Nelly, noul grănicer. Asta a făcut isprăvi grozave în războiu. De când face parte din corpul grănicerilor, a făcut minuni, nu altceva. După ce-a curățit Sudul, își caută acum de lucru și în Nord.

— Am auzit despre el. Descrie-mi-l!

— Băiat frumos și înalt. Poartă mustață, părul negru, ochii negri, privirea pătrunzătoare. E un băiat foarte bun. Aparține unei onorabile familii din Sud. N'aș vrea să te vadă pe aici.

Duane nu răspunse.

— Călăreții lui sunt oameni pricepuți. Numai să te miroasă pe aici și îndată îi vezi apărând. Mac Nelly nu scoate așa repede revolverul din toc, dar să știi că-și va face datoria, chiar dacă și-ar vedea moartea cu ochii. Ferește-te deci de căpitanul Mac Nelly.

Duane tăcea mereu.

— Ți-am pregătit o legăturică de merinde, reîncepu Jones. Acum mă duc să pun șeaua pe calul tău.

Nici nu-și sfârși bine vorba și un om păși curtea casei. Deși se întunecase, se vedea totuși că e vorba de un străin. Când omul se apropiă, se putu constata că brațele și mâinile îi sunt ridicate în sus.

— Aici locuiește Jones Burt?

— Eu sunt. Ce vreți dela mine?

Străinul se apropiă și mai mult, cu mâinile mereu în aer.

— S'a aflat că Buck Duane e pe aici. Căpitanul

Nelly, care a poposit mai incolo lângă fluviu, comunică lui Duane, că după lăsarea intunericului, să vie la dânsul.

După aceste vorbe, străinul dispăruse tot atât de tainic precum venise.

— Ce-i de făcut? intrebă Duane gânditor.

— E prima dată când Nelly face aşa ceva. N'aş putea spune că face un joc dublu, deoarece întotdeauna a fost un om de onoare. Cred că în toată afacerea asta miroase puţină trădare.

— Poate că vrea căpitanul să-mi dea o posibilitate cinstită să mă predau, fără vărsare de sânge. Asta ar fi frumos din partea lui.

— Duane, părerea mea e să-ţi iei tălpăşiţa şi să aşterni câteva mile bune între tine şi drăgălaşul căpitan. Mâine o să mă duc eu la el să-l intreb ce dracu voia.

—Omul trimis de el era un grănicer?

– Da şi încă unul destul de puternic, dar n'avea niciun revolver cu el. Pot să jur. Nu te încrede însă şi la drum, Duane.

După ce călări vreo 15 mile, Duane opri calul într'un luminiş, descălecă, puse şeaua sub cap, se acoperi cu o pătură şi adormi.

In zori, era din nou călare şi în zilele următoare vizită câteva sătuleţe cari erau în drumul său. Pretutindeni afla noutăţi. Fiecare prieten de-al lui primise vizita unui grănicer, cu următoarea comunicare: «Spuneţi-i lui Buck Duane, să vie în lagărul căpitanului Mac Nelly, de îndată ce se va lăsa intunericul».

Curiozitatea lui Duane lucra de zor, totuşi nu voia să se supună, deaceia o luă din nou la drum, punând peste 100 de mile între el şi grăniceri. Ajunsese acum într'o regiune, unde pe vremuri fusese nevoit să-şi croiască drum cu revolverul. Acum înainta cu prudenţă, deodată însă dădu peste un număr de oameni, cari îl priveau cu priviri întunecate. De crăcile unui pom atârnau două figuri caraghioase. Aşa scenă nu prea era lucru ciudat în sudvestul Texasului, dar Duane nu se găsise niciodată într'o asemenea apropiere.

— Hare! Incă unul! strigă o voce puternică.

— Ia arată-te, străine! se auzi a altă voce.

— Sus mâinile!

— Nu te lăsa, Jack! Nimereşte-l!

Duane îşi smuci calul. Se auzi o detunătură şi un glonte îi atinse braţul stâng. Al doilea glonte nu-l mai nimeri, deoarece calul sbura ca vântul. Işi legă rana, care-l supăra foarte şi privi îndărăt. Călăreţii ridicau nori de praf pe şosea. Erau nişte cowboy. Caii erau foarte iuţi. Duane pricepu că avusese ghinionul să dea peste o judecată după legea lui Lynch. într'o vreme când ori'ce străin era în pericol de moarte.

In cele din urmă, isbuti să se scape de urmăritori şi Duane mai potoli galopul calului, care, deşi era un animal puternic şi foarte iute, nu trebuia totuşi sleit de forţe. Ţinta lui era acum vadul fluviului iar până acolo avea vreo 15 mile.

Deodată se auzira ţipete şi detunături. Era înconjurat din toate părţile. Incepu o nebună vânătoare după cel urmărit. Sudoarea îi curgea şiroaie peste ochi, orbindu-l, rana îl durea groaznic, iar maţele îi chiorăiau de foame. Calul începu să dea semne de oboseală.

Trecu pe dinaintea câtorva ranchuri, Oamenii eşiră în poartă, privindu-l curioşi. Calul nu mai putea acum să înainteze. Deodată apăru un sătuleţ înaintea lui. Voia să-l treacă în cea mai mare goană.

Urmăritorii lui se aflau la vreo jumătate de milă depărtare de el. Când atinse prima casă a satului, calul începu să şchiopăte. Nu mai putea să continue goana cu el.

Câţiva cai, gata înşeuaţi, legaţi înaintea unei case, îi dădură o straşnică idee. Descălecă şi se repezi spre un cal, tocmai când proprietarul lui voia să-l încalece.

— Al meu e obosit. Să ne schimbăm caii!

— Imi plac afacerile, străine, dar nu ţi se pare că eşti prea grăbit?

Duane privi îndărăt. Urmăritori intraseră în sat.

— Numele meu e Duane. Buck Duane. Vrei să schimbăm caii?

— Da, răspunse fermierul, uluit.

Duane sări pe cal şi înfipse pintenii în coapsele animalului. Calul o sbughi ca o săgeată. Incepu o goană nebună peste câmpuri. Când Duane privi îndărăt, văzu şase călăreţi pe urmele lui. Indărătul acestora alţii.

In sfârşit, ajuns la vad, descălecă, se aruncă în păpuriş şi lăsă calul în voe.

— Hallo, Syd, uite mârţoaga ta, se auzi o voce.

— Tâmpiţilor, dacă staţi niţel, vă spun o poveste! se auzi altă voce.

— Haide, Syd, să punem mai bine mâna pe el.

— Şi chiar dacă aţi face-o, incă n'ar fi mântuită treaba. *Tipul după care alergaţi e Buck Duane.*

Urmă o tăcere apăsătoare.

— Peste fluviu însă n'o să poată să treacă, auzi Duane, in cele din urmă, o voce. S'a ascuns in păpuriş. Cunosc eu locul.

Duane se strecură, făcut printre trestii şi nu mai putu să audă nimic. Braţul stâng îl durea grozav.

CAP. 12.

Duane se trezi, deodată, tresărind. In depărtare se auzi lătratul unui câine sângeros. Alţii răspunseră îndată. Câinii sângeroşi fuseseră puşi pe urmele sale. Dacă îl ajungeau, pielea lui nu mai merita nici o ceapă degerată.

Duane simţi cum o sudoare rece îi şiruie pe spate. Incercă să-şi croiască drum, prin păpuriş, cu braţul său cel sănătos. Incepu un drum foarte anevoios. Işi sfâşie hainele de pe el şi sângele îi curgea cu îmbelşugare din cauza spinilor, işi vedea însă de drum cu o energie de nedescris. Lătratul câinilor sângeroşi se auzia fără întrerupere. Deodată se auzi un tărăboi groaznic. Câinii descoperiseră locul unde poposise şi acum alergau, cu puteri înnoite. Cu chiu cu vai, izbuti să se caţere pe un pom, unde rămase până în zori.

Situaţia lui era din cele mai primejdioase. Curând câinii îl vor descoperi.

Şi haita îl descoperi. Incepu o larmă teribilă.

Planul lui era făcut. Va împuşca câinii, trebuia însă să mai aştepte, până se va lumina bine de ziuă, spre a nu risipi muniţia în vânt. Prima împuşcătură întinse un câine la pământ. Apoi alte detunături urmară. Lătratul încetă. Haita se înfricoşă şi o luă la fugă. Duane, după ce se convinse că nici un câine nu se mai afla în jurul pomului, porni spre Nord.

Işi spălă rana în apa fluviului, apoi şi-o bandajă. nece, apoi o luă iar la drum.

El se simţi ceva mai bine. Merse apoi toată ziua şi în amurg dădu peste o ceată de oameni, cari scrutau păpurişul. Erau, fără îndoială, pe urmele lui. Se ascunse, foarte făcut, spre a nu fi găsit. Aşteptă să se întunece, apoi oluă iar la drum.

Fu însă descoperit și începu o salvă sălbatecă. Din fericire, nici un glonte nu-l atinse.

In sfârșit, se ascunse bine și în zori încercă să se îndrepte spre fluviu. Foamea și-o mai stăpânea el, dar setea trebuia s'o potolească. Rana îi produsese friguri și din cauza asta, setea nu-l mai părăsia. Toată ziua și toată noaptea. Duane rămase ascuns în locșorul lui și ziua și noaptea următoare făcu la fel, încât aproape că și uită noțiunea timpului.

In ziua a treia, auzi câteva glasuri.

— Băieți, veniți aci... se auzi o voce.

— Am pus laba pe el! strigă alta.

— Nu fii așa de sigur

— Păi dacă-ți spun că l-am văzut! Bill a văzut urme proaspete prin iarbă și pete de sânge.

— Tăcere, băieți. Pe cât se pare ați înebunit cu totul din cauza acestei sălbatece vânători.

— Așa-i. Colonele, reține-i! Altfel fiara o să facă în curând picioare. auzindu-ne!

— Nici a grijă. O să se predea îmboldit de foame.

Ce răspicat ajungeau toate vorbele astea la urechea lui. Asta era sfârșitul. De multe ori fusese aproape de el, dar niciodată ca acum.

In această clipă simțea în el puteri supraomenești. Le va arăta că el știe să moară. Se sculă în genunchi și scoase revolverul, iar mâna stângă, aceia rănită și-o umplu cu muniții. Toți urmăritorii aveau puști. Lupta va fi deci scurtă.

Voi să înainteze, dar nu știu ce îl reținu. Ii era teamă? Nu! Dar nu voia să moară. Acum zăcea sub razele nemiloase ale soarelui, răsuflând greu, plin de sânge și sudore.

La orizont apărură puncte negre. Nori. Venia furtună. Deodată auzi pași ușori. Un câine! Câinele nu era un «câine sângeros». Se auziră câteva voci cari chemau câinele. Rover! Duane crezu că va auzi lătratul câinelui, dar câinele continua să înainteze, fără să scoată un sunet. Rănitul nici nu-și credea ochilor. Deodată câinele, după ce bătăi prietenos din codiță, o luă la fugă și fugi, fugi, până ce dispăru.

— Rover! Aici Rover! O fi fost în gaura aceea blestemată!

— Și nu l-o fi văzut!

— Mai bine să ne înapoiem! A început să plouă!

Vocile slăbiau din ce în ce. Se depărtau..

CAP. 13.

Duane nu-şi putu reaminti mai târziu, cât timp i-a trebuit să străbată regiunea aceea îngrozitoare. In cele din urmă reuşi să ajungă la gospodăria unui fermier cu care era bine împrietenit. In câteva săptămâni fu iar pe picioare, iar atunci când voi s'o ia iar la drum, prietenul său îi făcu o comunicare. La vreo 30 de mile depărtare, în apropierea de satul Shirley, se afla un afiş care publica răsplata aceluia care-l va prinde sau îl va doborî.

Când Duane se apropiă de Shirley, un afiş îi căzu sub ochi:

1000 de Dolari recompensă aceluia care-l va preda pe Buck Duane viu sau mort.

Citind mai departe află că este urmărit pentru uciderea unei oarecare doamne Jeff Aiken. Văzu şi data — Septembrie — dar anul era şters. Răsplata o dădea soţul victimei. Numele lui sta pe afiş alături de acela al şerifului.

In creerul lui Duane se făcu lumină. Toată lumea ştia că el o ucisese pe d-na Bland, aşa că acum era foarte uşor să i se arunce în spinarea uciderea unei femei.

Dădu pinteni calului şi se îndreptă spre sat. Shirley era un sătuc mare şi frumos. Strada principală era largă. In mijlocul satului, se afla târgul.

Duane îşi opri calul în faţa unui grup de oameni.

— Eu sunt Buck Duane! Am citit afişul şi am venit să vă spun că e o minciună sfruntată. Să mi-l aducă aici, cineva, pe Jeff Aiken. Vreau să-l văd.

Vorbele lui fură primite în tăcere. Se aşeză pe o bancă cu coatele pe genunchi şi cu capul în mâini şi aşteptă.

Deodată observă oarecare agitaţie printre oameni. Auzi voci uşoare, tropăituri. Deodată o mână puternică îi smulse revolverul din toc. Sări în sus şi văzu un om care sta cu un revolver în mână, ameninţându-l. Omul tremura ca varga.

— Sus mâinile. Buck Duane!, se sborşi omul.

Se iscă un tărăboi teribil. Duane voi să vorbească, dar nu isbuti să se facă auzit. Acum, când sta dezarmat, sătenii erau foarte curajoşi. Câţiva smulseră ar-

canul dela oblâncul șeii calului său, şi-l legară. Oameni bătrâni, cowboy, femei și copii, se înghesuiau în jurul lui. Mulțimea creșcu. Apăru și o ceată de fete tinere, cari stăteau mai la o parte, privindu-l cu milă.

Câțiva cowboy risipiră mulțimea, cu lovituri de pumn și se apropiară de Duane. Dură o veșnicie până ce larma încetă.

— Stați liniștiți, tună un cowboy. Nu vă îngrămădiți, stați să vedem despre ce e vorba!

Cowboyul, care părea să fie cineva, se întoarse acum spre omulețul care sta cu revolverul în mână.

— Jos cu tunătoarea! porunci el. Dă-mi-l mie mai bine, Abe! Acum spune-mi cine este gentlemanul acesta legat și ce a făcut?

Omul ridică o mână tremurătoare și spuse:

— Asta e — Buck Duane!

Murmure înfuriate se auziră prin mulțime.

— O frânghie! O frânghie! La pom! Spânzurați-l!

— Buck Duane! Buck Duane!

— Spânzurați-l!

Cowboy-ul liniști mulțimea.

— De unde știi că e Buck Duane? întrebă el.

— Păi chiar el a spus-o! răspunse Abe. Și-a îngrămădit calul lângă noi, ne-a spus că el Buck Duane și că vrea să vorbiască cu Jeff Aiken.

Vorbele astea înverșunară și mai mult mulțimea, iar atunci când cowboyul, ajutat de câțiva camarazi, isbuti, din nou, să-i liniștească, cineva aruncase deacum arcanul în jurul gâtului lui Duane.

— Abe, dacă nu ești beat mai spune odată. Și dacă el e Buck Duane, de unde și până unde ai tu revolverul lui?

— S'a așezat pe bancă cu capul în mâini și atunci eu i-am tras revolverul afară din toc.

— Străine, se adresă cowboyul lui Duane, cred că d-ta te-ai putea apăra mai bine.

Mulțimea tăcu pe dată, curioasă.

— Eu sunt Buck Duane! răspunse legatul, liniștit.

Roșul dispăru de pe fața cowboyului, iar vinele dela gât i se umflară. Căpătase pe dată o mină cu totul stranie. Intinse mâna și-l apucă, cu putere, pe Duane de cămașă.

— Ceva nu e în regulă aici. Dacă d-ta ești Duane, atunci un câine e îngropat aici. Spune! Ai venit să ne

atâci? Să ucizi omul care a pus preț pe capul d-tale? Vrei să-l vezi pe Jeff Aiken ca să-i faci ceva?

— Nu. Valorosul d-tale concetățean a văzut lucrurile cu totul greșit.

— Așadar, d-ta ești acel Duane care a făcut atâtea fărădelegi?

— Eu sunt Duane. Dar fărădelegi n'am făcut. Deaceea am venit aici. Sunt învinovățit de o faptă pe carea n'am făcut-o. Am venit aici spre a-l vedea pe acest Jeff Aiken.

— Deaceea te-ai așezat pe bancă lăsându-te amenințat cu revolverul?

— Da!

— Asta e foarte caraghios din partea unuia care se dă drept Buck Duane.

Un om își făcu drum prin mulțime

— El e Duane. Il cunosc eu. Nu știu dacă a înebunit venind aici, dar știu că el e Duane. Cine l-a văzut odată, nu-l mai poate uita... și eu l-am văzut de mai multe ori.

— De ce ai vrut să-l vezi pe Aiken? întrebă cowboyul.

— Ca să-i spun că nu i-am făcut niciodată, nimic, soției lui. Ca să-i spun că sunt nevinovat!

— Și dacă-l chemăm pe Aiken și nu crede cele ce spui?

— Dacă nu mă va crede... va fi prost pentru mine.

Urmă o scurtă tăcere pe care o întrerupse Sibert, cowboyul.

— Măi băeți, să-l chemăm mai bine pe Jeff, că tare-i comică afacerea asta.

— S'a dus de-acum unul la dânsul. Trebuie să vină

Duane plimbă o privire în jurul lui. In mulțime se aflau sumedenie de fete tinere, ai căror ochi îl priviau cu compătimire. Ochii tânărului se odihniră asupra unei fete, îmbrăcată în alb. O fată cumsecade, gândi el, căreia nu i-ar place să-l vadă spânzurat.

Deodată se apropiară doi bărbați. Primul, înalt și vânjos, avea un revolver în mână și o nestrămutată privire sălbatecă.

— Stai, Jeff, se puse Sibert în drumul lui.

Mulțimea începu să vocifere, furioasă, mâini se ridicară în aer și țipete de «Lynch, Lynch» sfâșiecară aerul.

— Omul acesta, care pretinde că e Duane, a citit

afişul şi a venit încoace. S'a lăsat ameninţat cu arma, s'a lăsat legat. După cum poţi judeca şi tu, asta nu e o purtare de ucigaş. Nu pare să fie un om venit aici să verse sânge. Eu cred c'ar fi mai bine să l lăsăm să se desvinovăţească, mai întâiu.

— Aiken, eu sunt Buck Duane. N'am minţit în viaţa mea pe cineva. Am fost nevoit să duc viaţa unui om urmărit, dar nu sunt un om rău. Am ucis oameni, ca să-mi salvez viaţa, dar niciodată nu m'am atins de vreo femeie. Am călărit astăzi 30 de mile, ca să văd ce s'a întâmplat aici. Iţi spun deci, acum: N'am fost în Shirley de când sunt. In Septembrie, când soţia d-tale a fost ucisă, eu mă aflam, la Nord, spre Nueces. Pot s'o dovedesc. Oameni cari mă cunosc, ţi-ar putea spune că nu sunt în stare să ucid o femee. Nu pot înţelege cum aţi aruncat în spinarea mea, fapta asta. Nu ştiu ce motive aveţi să mă faceţi pe mine răspunzător de ea, dar pot să vă spun că sunteţi toţi, nedrepţi cu mine. Dacă, privindu-mă în ochi, poate crede cineva că sunt vinovat — atunci.... ucideţi-mă!

Aiken răsuflă greu.

— Buck Duane, dacă ai sau nu dreptate, vom vedea. E vorba acum dacă noi avem, sau nu dreptate. Fiica mea, Lucie, l-a văzut pe ucigaş. Sibert, du-te te rog şi chiam-o!

Duane simţi că viaţa sa atârnă de un fir de păr. Mulţimea se deschise şi Duane, văzu, ca printr'un val, chipul unei fetiţe pe care Sibert o ducea de mână. Altceva nu mai văzu. Aiken luă fetiţa în braţe, îi spuse să nu-i fie teamă, apoi o apropiă de Duane.

— Spune-mi, Lucia, ai mai văzut vreodată pe omul acesta. El e acela care a venit atunci... la noi... pe tine te-a aruncat la pământ... şi pe mama...?

Duane văzu nişte ochi frumoşi cari înotau în lacrimi.

— NU E EL! strigă copilul.

Sibert smulse arcanul dela gâtul tânărului, liberându-l de frânghii, în timp ce alt tărăboi mare se iscă.

— Vedeţi, smintiţilor, ce uşor aţi fi putut duce un om la moarte? Halal de aşa poliţişti, râse Sibert. Oameni buni, cred că i-am făcut lui Duane o mare nedreptate. Cât despre d-ta, Duane, eşti liber!

— Incă un cuvânt, Duane, se adresă Aiken. Acum cred şi eu că nu eşti atât de negru pe cât se spune.

Spune-mi, doar: Il cunoşti pe Căpitanul Mac Nelly?

— Nu, răspunse Duane uimit.

— L-am văzut acum câteva săptămâni în Fairfield. Pretindea că d-ta ai ucis-o pe nevasta mea, dar eu nu l-am crezut. Ultimele lui cuvinte, au fost: dacă-l vezi pe Duane, nu-l ucide. Timite-mi-l mai bine mie... de îndată după căderea întunericului. Acum îţi pot spune că dacă Lucie nu mi-ar fi spus că nu te cunoaşte, te ucideam. Acum eu te sfătuesc să te duci la Mac Nelly. Nu cred să existe trădare printre grăniceri. Acum du-te cu Dumnezeu, care să-ţi ajute, aşa cum te-a ajutat şi azi.

CAP. 14

In depărtare, văzu focuri şi siluete de oameni. In fiecare clipă se aştepta să fie oprit.

— Cine-i acolo? se auzi deodată o voce în întuneric.

Duane îşi opri calul.

— Un om — singur!

— Străin?

— Da.

— Ce vrei?

— Caut lagărul grănicerilor.

— Aici e. Ce misiune ai?

— Vreau să-l văd pe Căpitanul Mac Nelly.

— Descalecă şi coboară. Atenţie la câini!

Duane descălecă şi înaintă ducându-şi calul de căpăstru. Deodată se opri, căci văzu un revolver înaintea lui.

— Apropie-te, streine! se auzi vocea sentinelei.

Duane se apropie de acesta.

— Că eşti străin, o văd şi eu, dar cine eşti şi ce vrei dela Căpitanul Mac Nelly?

— Spune căpitanului că eu sunt omul pe care el l-a rugat să vină... după căderea întunericului.

— Ia veniţi careva încoa — repede! strigă sentinela, fără să piardă pe noul venit din ochi.

— Ce s'a întâmplat, Pickens? primi el răspunsul.

Se auziră tropăituri de cizme şi o umbră apăru. Al doilea grănicer se apropiă de primul, schimbă câteva cuvinte cu acesta, apoi se depărtă.

— Ascultă, prietene. Aminteşte-ţi că vizita mea aici e «prietenească». Am venit aici pentrucă am fost rugat să vin... după căderea întunericului.

Vocea lui Duane se auzi până departe, aşa că şi cei mai îndepărtaţi grăniceri, cuibăriţi pe lângă focurile lagărului, putură auzi vorbele sale.

— Pickens, spune omului să mai aştepte, se auzi o voce prin întuneric şi o altă siluetă se înfăţişă.

— Fii atent, căpitane, strigă un grănicer.

— Tăcere — voi ceia de colo! răsună răspunsul.

Silueta se apropiă fără frică de Duane.

— Eu sunt Mac Nelly. Dacă d-ta eşti omul meu, atunci nu-ţi spune numele — cel puţin acuma!

— L-am văzut astăzi pe Jeff Aiken. El m-a trimis.

— L-ai văzut pe Aiken? se miră Mac Nelly. Măi al dracului!

— Înapoi, oameni buni! Lăsaţi-ne singuri!

Grănicerii se retraseră, respectuoşi.

— Buck Duane... D-ta eşti?

— Da.

— Dacă îţi dau cuvântul meu că nu vei fi arestat.. mă însoţeşti în lagăr?

— Da.

— Duane, îmi pare bine că te-am găsit, răspunse Mac Nelly, întinzându-i mâna.

Duane era atât de mirat, încât nici nu-i venia să-şi crează ochilor.

— O fi poate nefiresc, dar crede-mă, Căpitane Mac Nelly, că şi mie îmi pare bine să te cunosc.

— O să-ţi pară şi mai bine, în lagăr. Bagă însă de seamă ca nimeni să nu afle cine eşti; Pickens, reia-ţi locul şi Beeson să vadă de cal!

Când Duane se apropiă şi mai mult, văzu vreo 15 oameni în jurul unui foc. Tânărului îi era foame, aşa că mâncă pe săturate, apoi intră in coliba ce-i servea căpitanului drept Cartier General.

Căpitanul sta la o masă, pe care se aflau sumedenie de hârtii şi o lampă. La intrarea tânărului, căpitanul luă o ţigară dintr'o cutie, se aplecă deasupra lămpei şi şi-o aprinse, apoi se lăsă să cadă într'un scaun.

— Duane, de doi ani aştept cu clipa asta. Am să-ţi spun multe, dar nu ştiu de unde s'o încep. Ai dus o viaţă foarte grea, de când ai fost nevoit să fugi de acasă. Nu ştiu cum ai arătat altădată, constat însă acum că viaţa asta agitată ţi-a lăsat urme.

Pufăi din ţigară şi trimise câţiva norişori de fum spre tavan.

— Ai avut ceva veşti de acasă de când ai plecat?
— Nu.
— Asta e rău. Dar am totuşi plăcerea să-ţi spun că acum de curând am văzut o pe mama d-tale, pe sora şi pe unchiul. E drept că în ultimele zile n'am mai auzit nimic despre ei.
Duane suspină greu.
— Ştirea asta mă răsplăteşte de cele pătimite azi.
— De câte ori ai auzit în ultimii doi ani, că te caut?
— De vreo trei ori.
— Dece n'ai venit?
— Credeam că mă cauţi ca să pui mâna pe mine.
— Dacă mă cunoşteai, sunt sigur că veneai la mine. Ştii, ai o foarte proastă reputaţie pe aici, Duane!
— Din păcate.
— Acum vreau să ştiu adevărul. Ce lucruri criminale ai înfăptuit? Spune-mi adevărul, Duane. Asta u'o să schimbe planul meu.
— Mâinele mele sunt curate de aşa ceva.
— N'ai ucis, n'ai prădat, n'ai făcut nimic asemănător?
— M'am ţinut departe de furtişaguri, prădăciuni şi omoruri.
— Duane, dracu ştie dece, dar îmi pare bine de cele ce-mi spui. Da, dar vezi că eşti urmărit, cu toate astea.
Mac Nelly îşi puse mâna pe genunchiul lui Duane.
— Ascultă, şopti el. Dacă îţi pun în mână graţierea, cu care vei putea deveni iar un cetăţean cumsecade, cu care îţi vei spăla numele de ruşine, cu care vei face fericite pe mama şi pe sora d-tale, te însărcinezi să îndeplineşti o misiune primejdioasă?
Duane părea încremenit.
— Căpitane, doar nu vorbeşti serios! răsuflă el, apoi, greu.
— N'am fost niciodată mai serios. Joc un joc mare, cu cărţile pe faţă. Ce răspuns îmi dai?
Se sculă în picioare. Duane îl imită. In cele din urmă Duane vorbi.
— Oricare ar fi însărcinarea, am s'o îndeplinesc... ai cuvântul meu, Mac Nelly.
O rază veselă lumină faţa căpitanului. Intinse mâna să ia o altă ţigară, deoarece prima o fărămiţase, de enervare, între degete, apoi se aşeză iar, rece şi liniştit, pe scaunul său. Avea mina unui general ce câştigase o bătălie. Dintr'un portofoliu scoase câteva hârtii.

— Uite grațierea, spuse el liniștit. După ce-o vei citi, vei vedea că e condiționată. Iscălește-o.

Mâna lui Duane tremura. De ani de zile nu mai ținuse un toc în mână. Cu multă greutate isbuti să se iscălească.

— Acum s'a sfârșit cu viața d-tale de fugărit! spuse căpitanul, luând tocul din mâna lui Duane. Acum ai devenit un membru al corpului grănicerese din Texas. Compania A.

— Așadar, asta ai vrut d-ta?

— Da, răspunse căpitanul. sec. Acum ascultă-mă. De când am preluat comanda aici, am fost foarte ocupat. După cum cred că știi, ambiția mea cea mai mare este să distrug bandele din Rio Grande. Nu m'am aventurat prea mult, pentrucă îmi lipsea un om, călăuza. D-ta ești omul de care eu am nevoe. Planul meu este să încep bătălia și primul de care mă voiu agăța, e Cheseldine. El e astăzi cel mai puternic bandit de prin partea locului. Astăzi, el nu atacă numai crescătorii de vite, ci și băncile. Atacă și nu lasă nicio urmă. Nimeni nu știe cum arată. In regiunea unde Cheseldine domnește, d-ta ești complectamente străin. Cuibul bandei se află într'un orășel denumit Fairdale. Acolo ei pradă și ucid după pofta inimei. Pleacă deci la drum, chiar dacă luni de zile ar cere însărcinarea asta. Tot greul e să fii în legătură cu mine, căci Cheseldine e atotputernic. Trebue însă să găsești o modalitate ca să-mi comunici atunci când vei avea nevoe de mine și de grănicerii mei. N'are nicio noimă să-l arestăm numai pe Cheseldine. Trebue să distrugem toată banda. Află toate chițibușurile bandei, bagă-te în sufletul lor... distruge-i... asta-i marea însărcinare ce ți-o dau. Și recunosc că e foarte periculoasă!

- Primesc.

— Insărcinarea trebue să rămână secretă. De azi înainte ești grănicer în serviciul meu. Nimeni nu trebue să afle lucrul acesta. Vei rămâne Buck Duane, până ce misiunea noastră va fi săvârșită. Trebuie să mai adaog ceva: ai o singură șansă la o mie, ca să te înapoiezi teafăr și nevătămat!

— Nu face nimic. Dar dacă în caz că...

— Știu ce vrei să spui. Intr'un caz nefericit, toată lumea va afla că ești în serviciul grănicerilor. In caz că vei pieri la datorie, numele d-tale va fi spălat de orice rușine.

—Asta e mai mult decât aş fi nădăjduit eu vreodată!

— Atunci să-ţi dau ceva bani pentru cheltuielile d.tale.

Se făcuse noapte, târziu. Tot lagărul dormia. numai Duane mai sta cu ochii deschişi, mirându-se şi nevenindu-i să creadă de tot ce văzuse şi auzise în acea zi.

Când se trezi, se făcuse ziuă deabinelea. Mac Nelly îl chemă să mănânce ceva. Când ieşi afară, văzu pe toţi grănicerii aşezaţi în cerc în jurul căpitanului.

— Băeţi, le spuse acesta, Strângeţi mâna lui Buck Duane. De azi înainte el e un tainic membru al corpului grănicerilor. Are o însărcinare foarte primejdioasă.. până atunci, să vă ţineţi fleanca!

Grănicerii îl sărbătoriră foarte călduros. După ce îmbucară ceva, căpitanul îl chemă pe Duane la o parte.

— Uite bani. Acum te sfătuiesc să pleci spre El Paso, unde trebue să fii cu ochii în patru. După aceia vizitează Valentina. Localitatea asta e aproape de Rio Grande şi cam la 50 de mile depărtare de Rim Rock. In regiunea aceea ai să-l găseşti pe Cheseldine.

In spre nord e localitatea Fairdale, dar nu întotdeauna se ascunde Cheseldine printre stânci. Numai după vreo prădăciune sau omor. Mai mult trebue să te interesezc Fairdale. Scrie-mi pe adresa Adjutantului din Austin. Nu mai trebuie să adaog că e nevoe să fii foarte prevăzător cu scrisorile... Călăreşte 100 ba chiar 200 de mile dacă e nevoe şi să-mi fi cât mai curând cu putinţă la El Paso.

Mac Nelly tăcu, arătându-i că nu mai are ce-i spune.

—Voi pleca imediat, răspunse Duane căpitanului. întinzându-i mâna. Tin doar să-ţi mulţumesc pentru cele ce ai făcut pentru mine.

— Hei, la dracu! Nu-mi mai mulţumi. Am trimis sumedenie de oameni la moarte. Poate faci şi d-ta parte din numărul lor. Dar, aşa cum ţi-am spus, ai o şansă. Una la o mie! Şi, să-ţi spun drept, nici mie nu mi-ar plăce să fiu Cheseldine cu Buck Duane pe urmele mele. Adio, Duane. Arată ce poţi!

CAP. XV.

Intr'o zi de Septembrie, spre seară, în oraşelul Ord apăru un străin. Calul lui nu strălucea prin frumuseţe. Părea chiar urât, dar era de o statură, de o putere, ce impresiona, iar ochii lui trădau inteligenţă, credinţă şi

repeziciune. Era negru ca pana corbului. In mijlocul frunţei avea o pată mică, rotundă şi albă.

— Spune-mi, te rog, mister, ce nume are calul acesta minunat?

— Glonte! răspunse străinul.

— Mă, dar tare trebuie el să mai fugă! E cel mai uriaş cal ce-am văzut eu vreodată!

Glonte avea pe spinare o şea mare, mexicană, cu ţinte de argint, lasso, ploscă de apă şi foaie de cort.

Călăreţul era un tip destul de bine, dar hainele îi erau prăfuite şi pătate. Cismele arătau că făcuse cunoştiinţă mai în de aproape cu ţepii de cactus. De cingătoare îi atârnau două revolvere. Un observator mai atent ar fi băgat de seamă că mâna dreaptă îi era ceva mai ţeapănă decât acea stângă.

Descălecă în faţa unei case pe care scria cu emfază: HOTEL. In faţa hotelului, pe un fel de verandă, se aflau câţiva oameni, îmbrăcaţi în costume vechi şi acoperiţi cu acele largi pălării mexicane, denumite sombrero. Numărul revolverelor era mai mare decât al oamenilor.

Străinul aruncă o privire asupra lor şi ghici îndată că aceşti domni n'avuseseră niciodată în clin sau în mânecă cu munca.

— Bună ziua, străine! strigă un vlăjgan înalt, cu mustaţă.

Străinul, după ce luă jos şeaua de pe cal, dădu bineţe, apoi glăsui: Mi-e sete!

Un rânjet larg se aşternu pe feţele celor pe zenţi. In vest, răspunzând astfel, înseamnă că pofteşti oamenii la băutură, aşa că unul după altul se strecurară, după străin, în local, îngrămădindu-se, toţi, la tejghea. Niciunul nu băgă de seamă că străinului nu-i era atât de sete, precum pretinsese, întrucât nu înghiţi strop de lichid.

— Numele meu e Jim Fletcher, spuse vlăjganul cu mustaţă.

— Numele meu ar putea fi Blasius, dar nu este, răspunse străinul. Cum se numeşte cuibul acesta?

— *Metropola* asta se numeşte Ord. Nu ştiai, străine?

Jim Fletcher îl privi ţintă pe străin. In jurul lor, oamenii formaseră un cerc larg. Păreau şi ei foarte curioşi.

— Nu ştiam. E departe de gară? Drumurile sunt foarte proaste pe aici.

— Dar încotro vrei să pleci?

— Unde m'or duce ochii, râse străinul.

Răspunsul nu prea plăcu. Câțiva schimbară priviri semnificative. Fletcher își mângâie mustața, gânditor.

— Despre Big Bend ai auzit?

— Păi tocmai acolo vreau să mă duc.

— Knell, vino'ncoa! se adresă Fletcher unui om.

Cel strigat se apropiă.

— Uite, Knell, acesta e... Cum ai spus că te cheamă?

— Nu prea-mi place să mă recomand.

Răspunsul acesta stârni și mai mare curiozitate. Străinul privi adunarea rece și liniștit.

Knell se apropiă și mai mult. Presimțea că e vorba le cucuie și vânătăi.

— Ce treburi ai pe aici? întrebă el, scurt.

— Nimic.

— Cunoști pe cineva pe aici?

— Pe nimeni.

— Atunci, prin vâjâială pe aici?

Urmă o mică pauză. Străinul părea că se plictisește.

— Mă, ce oameni discreți și cumsecade sunteți voi.

— Spre El Paso?

— Cam așa ceva.

— Aha!

Vorbele lui Knell biciuiau aerul. In cameră se făcu liniște.

— Ai asemenea expresii, străine, încât eu cred că ești un mincinos.

Ca prin farmec, Knell și străinul rămaseră singuri, singurei, în mijlocul cercului. In ochii străinului sticlea ceva foarte amenințător.

— Firește că am mințit, răspunse el. Deaceia nu mă simt jignit. Vreau să-mi fac prieteni și nu dușmani. Dar dacă aveți poftă de trânteală... începeți dansul... Eu las întotdeauna ca potrivnicii mei să înceapă.

Knell își privi, rece, protivnicul. Niciun mușchiu nu se mișcă pe fața lui. Apoi, fără să spună o vorbă, îi întoarse spatele și apropiându-se de tejghea, porunci un whisky.

Tăcerea se rupse subit și hărmălaia începu iar. Jim Fletcher se apropiă, foarte vesel, de străin.

— In lipsa altui nume, eu să-ți spun Dodge.

— E tot așa de bun ca și oricare alt nume... Poftiți

la băutură, domnilor... și dacă nu puteți fi prietenoși cu mine... fiți cu băgare de seamă!

Asta fu intrarea lui Buck Duane în cuibul de bandiți numit Ord.

Părăsise regiunea Nueces de vreo 3 luni. In El Paso își cumpărase un cal bun și bine înarmat o luă, mai departe la drum. Străbătu satele și orașele în lung și'n lat, dar de Cheseldine și oamenii săi nici urmă. Când auzi însă de numele lui Fletcher și Knell, știu că se află pe urme bune. Sătulețul Ord se afla la marginea preriei. De aici, drumul ducea spre Big Bend, spre țintă.

După ce, cu mâncare și băutură îl câștigă pe Fletcher și pe alți câțiva, el se îndepărtă de orășel, spre un locșor pe care-l ochise peste zi unde voia să rămână peste noapte.

A doua zi dimineața, Duane se înapoiă la Ord, și de acolo o luă mai departe, spre vest. După câteva ceasuri de călărie, ajunse într'un orășel denumit Bradford. Fără mexicani, orășelul acesta număra vreo 1500 de locuitori. Deoarece Bradford se afla la vreo 40 de mile depărtare de Ord, socoti c'ar fi bine să-și instaleze aici cartierul său general. Își legă calul de jghiabul hotelului orășelului și plănui să facă în mai de aproape cunoștință cu locuitorii.

Orășelul acesta, somnoros ziua, se deștepta în amurg. Sumedenie de cârciumi, saloane de dans și tripouri își deschideau obloanele. Duane le vizită pe toate. Când se înapoiă acasă, Duane era convins că primise o însărcinare foarte grea.

Hotelul în care poposise mai avea un oaspe în noaptea aceia. Era un texan cu haine negre și cu un sombrero pe cap. Avea ochii pătrunzători și maniere extrem de politicoase. Se recomandase drept Colonelul Webb din Marfa și găsise că e foarte firesc, ca Duane să nu dea și alte amănunte despre dânsul.

— Asta mi-e tot una, îl lămuri el pe Buck. Am călătorit mult și știu că pe aici prin Texas e foarte sănătos să nu dai prea multe amănunte despre tine. Poți să fi Cheseldine din Big Bend, sau Judecătorul Richter din El Paso, pentru mine e tot una. Totuși, îmi face plăcere să stau cu d-ta de vorbă.

Intre cei doi începu o discuție foarte însuflețită. Printre altele, Colonelul îi povesti lui Duane că venise aici în Big Bend, pentruca să orânduiască chestiunile

unui frate răposat, care fusese crescător de vite şi şerif într'un orăşel denumit Fairdale.

— Dar n'am găsit ferma, nici vitele şi nici măcar mormântul lui, povesti Colonelul Webb mai departe. Şi vezi, d-ta, dacă radul ar fi în Fairdale, mie nu mi-ar place să mă pocăiesc de păcate acolo.

— Fairdale! Am auzit eu de el. Şerifii au o însărcinare foarte primejdioasă în asemenea orăşele, spuse Duane, silindu-se să nu pară prea curios.

— Fratele meu a fost singurul şerif cumsecade pomenit vreodată în Fairdale. E curios că a putut să trăiască atâta, acolo. Era un om foarte deştept şi işi vedea întotdeauna de treabă. Pe grăniceri îi lăsa în totdeauna în pace, altminteri n'ar fi dus-o el atâta. Aici, la graniţă, am avea nevoe de vreo şase companii de călăreţi texani.

— Cunoşti serviciul?

— Da, încă de pe acum 10 ani când locuiam în San Antonio. Vezi d-ta, numai oamenii aceştia ar putea salva Texasul!

— Guvernatorul Stone nu e de aceeaşi părere, aruncă Duane.

Aici explodă Colonelul şi vorbi atâta, încât Duane pricepu că are în faţa lui un cetăţean înţelegător, bine informat. Crezu uimerit să încerce să câştige acest om de partea lui.

— Vezi d-ta, eu sunt străin pe aici, dar aş vrea să ştiu ce e cu banditii aceia despre cari am auzit că sălăşluiesc prin Fairdale?

— Asta e o afacere blestemată domnule. Sunt multe crescătorii de vite pe aici, dar furtişagurile sunt grozave. Nimeni nu ştie ce se face cu vitele furate.

— Şi cari sunt crescătoriile mari de vite de aici?

Intrebarea asta neaşteptată a lui Duane, tăiă avântul colonelului.

— Nume nu vreau să pomenesc. In regiunea asta nu prea e bine să pomeneşti nume.

Despre banditi, vorbi însă Colonelul mai toată vremea. Numele lui Cheseldine, era din ce în ce mai des pomenit. Nimeni însă nu-l văzuse, vreodată, la faţă pe acest bandit fantomă. Sângele curgea în valuri în Big Bend şi toate omorurile se aruncau în spinarea lui Cheseldine, dar nimeni nu le-ar fi putut dovedi. Călăuzele lui erau Poggin şi Knell, amândoi foarte cunoscuţi pe o rază de 200 de mile împrejurul Bradfordului. Despre vreun prieten de-al lui Poggin, nimeni nu auzise.

— Cheseldine e un nume... un nume groaznic, urmă colonelul. Uneori mă întreb dacă n'o fi numai un nume. Totuşi, stai şi te întrebi câteodată, cine o fi creerul care porunceşte? Trebuie doar să fie cineva care să conducă banda, un om care să ştie să ţină în labă bandiţi ca Poggin şi Knell! Aştia doi sunt cei mai mari bandiţi din vest. In Sud sunt ei şi alţii, dar nu cred că pot fi comparaţi cu ei — afară doar de Buck Duane! Ai auzit vreodată de acest Duane?

— Da, am auzit. Eu sunt din sudul Texasului, ştii? Dar Buck Duane e cunoscut pe aici?

— Dar unde naiba nu e cunoscut el? Fireşte că şi Duane, trăind singur ca un lup singuratec, îşi are şi el taina lui, dar nu e la fel cu Cheseldine. Se povesteşte despre el lucruri groaznice, totuşi eu cred că e un tip romantic. A ucis trei bandiţi renumiţi... pe Bland, pe Hardin şi pe încă unul pe care l-am uitat. Hardin era cunoscut în Big Bend, are chiar prieteni pe aici. Bland avea un renume prost în Rio Grande.

— Atunci nici Duane n'o fi prea înghiţit?

— Da, e socotit drept duşman. Cu toate astea am auzit că are mulţi prieteni cari nu-l trădează, deşi s'a pus preţ pe capul lui. Am auzit însă pe mulţi crescători de vite spunând: Doamne, trimite-ni-l pe Buck Duane pe aici, căci el e spaima şefilor de bande.

— Frumos din partea lor! Dar ce alte isprăvi a mai făcut banda lui Cheseldine în ultimul timp?

— N'a făcut nimic. S'au rărit cirezile. Unii spun că în ultimul timp Cheseldine se ocupă cu atacarea băncilor din oraşele şi oprirea trenurilor.

— Cum Dumnezeu o să se isprăvească odată povestea asta? Bandele astea n'o să fie niciodată nimicite?

— Niciodată! Elementele acestea, în afară de lege, vor tiraniza Rio Grande în vecii vecilor. Poate va da Dumnezeu, cuiva, un gând bun, care ne va salva de spurcăciune. Dacă fermierii ar căpăta un conducător, lupta ar începe şi atunci zilele lui Cheseldine şi Poggin vor fi numărate pe degete.

A doua zi dimineaţa, Duane plecă spre Fairdale. In drum găsi puţine crescătorii şi cu cât înainta mai mult şi iarba devenia mai deasă, cu atâta se împuţinau fermele.

Spre apusul soarelui, dădu peste o adunătură de colibe de lut situate la mijlocul drumului între Bradford şi Fairdale. Aici se afla, după cum auzise Duane, un han foarte comod pentru călători.

Când se opri în fața porții, fu salutat de stăpânul casei și de toată familia lui.

— Ați văzut diligența? întrebă unul.

— Vine, răspunse un altul. Joel a gonit nebunește astăzi.

Intr'adevăr, privind înapoi, Duane văzu cum se apropie diligența, într'un nor de praf. Când aceasta se opri și călătorii coborîră, trei din ei stârniră interesul lui Duane. Erau un bărbat înalt și două doamne, amândouă în mantii de călătorie și cu un voal des peste obraz.

Duane îl auzi pe stăpânul hanului, spunându-i Colonel Longstreth. Când toată societatea intră în casă, la urechile lui Duane ajunse câteva cuvinte, prin care înțelese că Longstreth era primarul orășelului Fairdale.

La masă, locul lui fu lângă aceia cari îi stârniseră interesul. Din convorbirile lor, Duane înțelese că doamnele se aflau într'o călătorie de plăcere în vest. Una din ele era atât de frumoasă, încât tânărul admise că niciodată nu mai văzuse așa ceva. Putea să aibă vreo 20 de ani. Cu colonelul, care îi era probabil tată, nu avea nicio asemănare.

După masă, Duane, intră în salon și aici privirea lui căzu asupra a doi inși, pe cari nu-i văzuse până atunci. Văzându-se observați, cei doi dispărură.

Purtarea lor era foarte suspectă. Se luă după ei și intră în cârciumă. Cei doi stăteau la tejghea și se cinsteau.

— Un păhărel? întrebă unul din ei pe Duane.

— Nu, mulțumesc, nu beau. Ceva de invârtit , rin Big Bend?

Cei doi încremeniră. Duane recunoscuse în cei doi niște vechi cunoștințe din vest. Ambii voiră s'o steargă.

— Hangiule, îi cunoști?

— Nu.

— De unde vin ei?

— Spuneau că vin dinspre Bradford. Au venit aici după sosirea poștalionului.

Duane se înapoiă în salon. Colonelul Longstreth nu mai era acolo. D-ra Ruth sta în fotoliul pe care-l părăsise Duane, iar în fața ei se afla d-ra Longstreth.

— Iertare, spuse Duane apropiându-se de ele. Țineam doar să vă spun că se plimbă pe aici două mutre foarte suspecte. Plănuiesc probabil ceva. La noapte să vă încuiați ușile și să vă zăvoriți ferestrele.

— Vai de mine. Ai auzit Ray?

— Vă mulţumesc. Vă vom asculta sfatul, răspunse Ray, prietenoasă. Am văzut şi eu oamenii pe cari îi suspectezi d-ta. E într'adevăr vorba de ceva primejdios?

— Cred

Paşi uşori... apoi o voce brutală:

— Sus mâinile!

Duane ridică mâinile. D-ra Ruth căzu îndărăt pe fotoliul ei fără să scoată o vorbă, iar d-ra Lonstreth îngălbeni. Privirile fetelor se îndreptau asupra cuiva care se afla îndărătul lui Duane.

Posesorul acelei voci era tipul care-l poftise pe Duane la un păhărel. Cu o mână încerca să-i ia revolverul, în timp ce al doilea bandit sta în uşă ţinând pe ceilalţi călători, la respect, cu revolverul.

— Repede... banii, briliantele şi bijuteriile, mormăi hoţul.

In timpul acesta, Duane se mira ce au devenit hangiul, colonelul şi ceilalţi călători. Ochii banditului căzură pe cele două fete. Duane mai avea în buzunar un revolver care scăpase percheziţiei banditului.

— Repede, Bill. Aud paşi.

D-ra Ruth căzu în nesimţire. Banditul se întoarse spre miss Longstreth care sta cu mâinele pe piept.

— Haide, repede, spuse banditul, întinzând ghiara spre dânsa.

— Să nu îndrăzneşti să te atingi de mine, ţipă ea cu ochii înflăcăraţi.

Ghiarele banditului se înfipseră în bluza fetei, trase şi apărură umerii ei albi şi frumoşi. Deodată apăru Longstreth în prag. Duane crezu că banditul va trage asupra lui, dar spre uimirea lui, îl văzu cum îşi descleştează ghiarele de pe bluza fetei, iar braţul celălalt se lasă moale, dealungul corpului. Revolverul căzu la pământ.

Repede ca fulgerul, Duane scoase revolverul său din buzunar şi trase. Banditul căzu la pământ. De pe obraz i se prelingea un firicel de sânge şi Duane putu constata că glonţul său doar îl atinsese.

D-ra Longstreth se clătină pe picioare şi ar fi căzut dacă Duane nu s'ar fi repezit s'o sprijine. O întinse pe o canapea, care se afla în apropiere şi se repezi afară. Acolo găsi un cal gata înşeuat, care aştepta de sigur pe bandit. Complicele lui dispăruse.

Când se înapoiă în cameră, Joel, surugiul, căuta să liniştească oamenii. Fetele nu scoteau nicio vorbă, iar banditul zăcea neînsufleţit tot acolo unde căzuse.

Duane văzu că, totuşi, nu-şi greşise ţinta. Cât despre Colonelul Longstreth, acesta se plimba, înfuriat, ca un leu în cuşcă.

— Ce tot te plimbi de colo până colo? întrebă hangiul. N'avem nici un rănit şi totul s'a sfârşit cu bine. In ce mă priveşte, eu n'am nici în clin nici în mânecă cu banditii ăştia.

Rănitul începu să dea semne de revenire la viaţă.

— Ia să mi-l scoateţi de aici, porunci colonelul şi se apropiă de fiica lui.

Duane îşi luă înapoi banii şi revolverul, dădu celorlalţi călători ceeace li se furase şi lăsă hangiului şi surugiului grija de a-l scoate pe bandit afară.

— Pot să vă fiu de folos? întrebă apoi, Duane, apropiându-se de sofaua pe care se aflau fetele şi colonelul.

— Mulţumesc, nu mai avem la ce, răspunse colonelul. Atât doar te rog să stai cu fetele de vorbă, până mă înapoiez, căci mă duc să iau un interogatoriu banditului.

D-ra Longstreth întinse o mână lui Duane, în timp ce cu cealaltă îşi ţinea bluza ruptă.

El strânse, foarte stângaciu, mâna fetei.

— Mi-aţi salvat viaţa, îi spuse fata.

— Ba de loc. Omul v'ar fi rănit, cel mult, viaţa însă nu v'ar fi luat-o!

— Am văzut moartea în ochii lui. Credea că am bijuterii sub bluză. In tot cazul, viaţa mea era în primejdie.

— L-aţi ucis? întrebă Ruth.

— Nu, e rănit doar, dar foarte grav.

— Imi pare bine că trăeşte, spuse d-ra Longstreth.

— Vedeţi... era beat şi mi-era teamă ca revolverul lui să nu facă foc!

— Şi mai spui că nu mi-ai salvat viaţa, făcu repede miss Longstreth.

— Să lăsăm asta. In tot cazul îmi pare bine că am făcut ceva.

— Povesteşte-mi totul, spuse d-ra Ruth.

Duane povesti cele întâmplate, dar aşa cum le văzuse el.

— Aşadar, stăteai tot timpul cu mâinele sus şi te gândeai cum să faci ca să-ţi scoţi revolverul din buzunar? întrebă Ruth.

— Da, cam aşa ceva.

— Asta a fost un mare noroc pentru noi, verisoară,

spuse miss Longstreth, gânditoare. Tata râde de primejdii, dar dacă acest domn nu era aici...

— Vii cu noi la Fairdale? îl întrebă Ruth întinzându-i mâna. Eu sunt Ruth Herbert și ea e Ray Longstreth, verișoara mea.

— Păi și eu călătoresc pe drumul acesta, răspunse Duane, neștiind ce să facă, spre a nu cădea într'o făgăduială.

Când Longstreth reveni, ură noapte bună tânărului și conduse fetele la culcare.

Duane eși afară spre a pune banditului câteva întrebări. Spre uimirea lui, tipul dispăruse, cu cal cu tot. Hangiul era și el foarte mirat. Il lăsase doar în cârciumă.

— Iși revenise?

— Da. Cerea mereu wisky.

— A mai spus ceva?

— Mie nu. L-am auzit vorbind cu colonelul.

— Cu colonelul Longstreth?

— Da.

— Ce crezi despre Longstreth?

Hangiul se scărpină în cap. Duane văzu că era sincer.

— Hm. Dracu știe. Cred că e nebun sau e mai curajos decât oricare alt texan.

— Poate. Arată-mi te rog camera mea.

In pat, Duane. revăzu în minte toate scenele de peste zi. Un singur lucru nu înțelegea. Dece se moleșise banditul, atunci când îl văzuse pe Longstreth apărând. Un lucru îi apăru clar; din clipa când apăruse colonelul, fiica lui nu mai plutea în nicio primejdie. Dece? Asta n'o putea Duane înțelege.

A doua zi dimineața, după ce făcuse o mică plimbare prin sat, Duane reveni la han exact în clipa când își făcea apariția colonelul cu fetele. Un călăreț îl salută pe Longstreth și acesta păru puțin cam uimit. Ce-și spuseră, însă, cei doi oameni, Duane, nu înțelese. Văzând-o pe d-ra Longstreth, omul își scoase foarte respectuos, sombrero-ul de pe cap. Duane încercă să se apropie.

— Ai venit cu docarul? întreba tocmai Longstreth.

— Nu... călare.

— Hm... Am să-ți povestesc mai târziu câteva chestii... Ray, acesta este unchiul tău despre care ți-am vorbit. spuse el apoi fiicei sale. Acum zece ani te jucai cu el — Lloyd Lawson... Asta e fiica mea Ray și nepoata mea Ruth Herbert.

Lloyd Lawson, deși n'avea nici 30 de ani, avea tâmplele încărunțite. Avea vorba aspră și agale. Lui Duane nu-i plăcea mutra lui nici de frică.

Duane era curios la culme, dar văzând că se apropie poștalionul, înțelese că nu-și putea astâmpăra setea lui de a afla lucruri folositoare.

CAP. XVI

Duane intră în Fairdale în prada unei mari curiozități. Pe ambele părți ale șoselei văzu case arătoase. Nenumărați cai gata înșeuați își așteptau stăpânii legați de jghiaburi în fața caselor. Orășelul era vesel și sgomotos.

Poposi la un han, al cărui stăpân se numia Laramie. Un tânăr veni în grabă să-i ia calul în primire.

— Colonelul Longstreth are o mare proprietate?

— Cred și eu, răspunse tânărul la întrebarea lui Duane. Are nenumărați cowboy cari vin și pleacă. Eu nu cunosc nici măcar jumătate din ei.

— Turme multe?

— Foarte.

— Am auzit că au fost arestați doi cowboy?

— Și eu am auzit despre așa ceva. Joe Bean și Jim Higgins. Sunt de pe aici, dar nu locuiesc în Fairdale. Ambii în serviciul lui Longstreth.

Duane nu voi să pară prea curios și deaceia schimbă vorba.

Tânărul întrebuință toată seara spre a cutreera toate bojdeucile orășelului, în dorința de a se documenta. Multe lucruri nu putu afla. In cele din urmă se înapoiă la hanul lui Laramie, unde închiriase o cameră pentu noapte.

La han observă doi bărbați, cari, înăuntru, discutau cu aprindere. Pe Duane nu-l văzură de loc.

— Și cum spuneai că-l cheamă pe străin, Laramie? întrebă unul.

— Asta nu mi-a spus-o, răspunse hangiul.

— Strașnic flăcău, dar nu pare cam obicinuit cu vitele. Ce știi despre el?

— Imi face impresia unui texan rece și liniștit, care e pe urmele unui om căruia îi poartă sâmbetele.

— Asta e și părerea mea. Știi, fie vorba între noi, eu cred că-l caută pe Long...

— Ești beat sau ai înebunit? Ce pălăvrăgești atâta? îl întrerupse hangiul.

La aceste vorbe, convorbirea celor doi deveni atât de înceată, încât nimic nu mai parveni la urechile lui Duane. Tânărul gândi că e momentul să intre în casă, ceeace făcu. Intra deci și puse câteva întrebări hangiului, dar acesta nu părea astăzi prea comunicativ.

Duane urcă, foarte gânditor, scara. Clienții lui Laramie credeau că intenția lui e să ucidă pe Longstreth? Cu primarul acesta era ceva neccurat. Duane presimțea asta, tot așa de bine precum presimțea că și Lloyd Lawson e un om primejdios. Cu hangiul trebuia să se aibă bine. Ultimele lui gânduri, în acea noapte, sburară spre Ray Longstreth. El nu mai avea dreptul să viseze la o fată ca Ray Longstreth, totuși chipul ei nu-i putu fugi din minte...

In zilele următoare, Laramie deveni ceva mai prietenos cu Duane, căruia îi destăinui că altădată cunoscuse zile ceva mai bune și doar în ultimul timp sărăcise devenind mai amărât. Cineva îi făcuse o mare nedreptate.

Mai trecură câteva zile și Duane ajunse la convingerea că Fairdale este tainicul centru al bandiților și hoților de vite.

Cât despre Ray el află că fata venise de curând în Fairdale, spre a locui cu tatăl ei. Venise tocmai din Luisiana, unde tatăl ei era mare plantator. Mutându-se în Fairdale, Colonelul devenise un foarte, foarte bogat crescător de vite. Jumătate din Fairdale era al lui. Lloyd Lawson era ajutorul și asociatul său.

In după amiaza zilei a cincea dela sosirea lui în Fairdale, vrând să reintre în han după o scurtă plimbare, un om țâșni din casă înaintea lui. Inăuntru, zăcea Laramie la pământ cu o rană sângerândă în obraz. Totuși nu părea grav atins.

— Bo Sneker! Voia să mă prade! lămuri Laramie, ridicându-se anevoie de jos.

— Te-a rănit?

— Nu cred, dar Bo n'avea nevoe să mă bată! Și așa și așa sunt curățat.

— Ia să mă iau eu după el, spuse Duane, eșind din casă. In stradă însă nu era nimeni, doar tânărul ce-o ștersе de îndată ce-l văzu eșind. Duane îi strigă să se oprească, dar nici nu binevoi să-i dea ascultare. Duane voia să-l prindă din două motive: mai întâiu de necaz și apoi ca să-și câștige prietenia lui Laramie.

5

Deşi Duane era repede de picior, nu-l putu, totuşi, prinde, dar îl văzu cum se refugiază în curtea casei lui Longstreth.

Fără să stea mult la gânduri, Duane se luă pe urmele lui şi deodată se găsi faţă în faţă cu miss Longstreth şi un număr de tineri. Dadea o mică petrecere, probabil. Lawson sta într'un colţişor al verandei. Văzându-l pe Duane, faţa lui trădă uimire, surprindere şi teamă. Ray Longstreth deveni tot atât de albă ca rochia ei. Toată lumea tăcu pe dată.

— D-ră Longstreth — am venit — să caut pe cineva.

Nici nu ştia ce vorbia. N'ar fi trebuit să înceapă cu vorbele astea, dar băiatul nu era obicinuit să stea de vorbă cu femeile.

— Cum aşa? întrebă fata, în timp ce obrajii i se colorară puternic. Cum poţi îndrăzni aşa ceva în casa mea?

— Un om pe numele Bo Snecker La bătut pe Laramie, prădându-l. Urmărindu-l, l-am văzut intrând aici.

— In casa asta? Cred că greşeşti. N'am văzut pe nimeni. In lipsa tatălui meu, cu sunt stăpână aici, aşa că nu îngădui să-l căutaţi!

— Lasă, Ray, intervenj Lawson. Nu vezi că tânărul umblă cu şoalda? Domnule, fii te rog atât de bun şi pleacă!

— Il vreau pe Snecker. E aici şi pun cu mâna pe el, răspunse Duane liniştit.

— Pe mine nu mă poţi duce. Ai vrut s'o revezi pe verişoara mea şi deaceia aj luat motivul ăsta în braţe, dar acum şterge-o, căci altfel se întâmplă ceva urât.

O dungă roşie apăru pe faţa lui Duane. Dece n'o gonise oare pe această nesimţitoare Ray Longstreth din gândul său?

— D-ră Longstreth, mă lăsaţi să percheziţionez casa?

— Nu!

— Bine. Imi pare rău, doar, c'o voi face fără îngăduinţa d-voastră.

— Asta n'ai să îndrăzneşti.

Pieptul ei bătea năvalnic. Părea foarte enervată.

— Iertare! O voi face, totuşi.

— Dar cine eşti d-ta?

— Un călăreţ din Texas!

— Un călăreţ din Texas?

— D-ră Longstreth, îmi pare rău că trebuie să vă

supăr. Mi-ar fi plăcut mai mult, dacă mi-ați fi îngăduit dvs. să percheziționez casa. Un hoț a căutat refugiu în casa tatălui dvs. ascunzându-se undeva. Pot să-l caut?

— Dacă ești într'adevăr grănicer!

Duane își scoase hârtiile.

— D-ră Longstreth. am venit la Fairdale pentru a-l curăța de viermi, astfel ca să devie un loc sigur și sănătos pentru femei și copii. N'am știut c'o să vă împotriviți. dar sunt sigur că odată o să vă pară rău!

— Verișoară. interveni Lawson, o să iau cu câțiva cowboy și o să-l însoțim noi, pe acest domn călăreț din Texas.

— Mulțumesc, răspunse Duane, rece. Cine știe, poate c'o să poți d-ta să-l găsești mai repede pe acest Sneker!

— Ce-ai vrut să spui? întrebă Lawson, îngălbenind.

— Lasă, nu vă mai certați. Du-te Lloyd. Grăbește-te. Am să fiu foarte neliniștită până ce o să știu c'ați prins omul!

Incepu percheziția și Duane cu cowboyi scotociră prin toate colțișoarele și după multă vreme de lungi și chinuitoare căutări, călărețul din Texas, țintind un colț întunecos cu revolverul, porunci:

— Eși afară!

Și Bo Sneker apăru. Duane îl apucă de guler, ținându-l strâns. Omul părea în prada unei spaime nebune.

— Cine ești tu?

— Bo Sneker.

— Dece te-ai ascuns a'ci?

— Credeam că e mai bine să mă adăpostesc l. Longstreth.

— Ce vrei să faci cu el, grănicere? întrebă Lawson.

— Am să văd, răspunse Duane, împingându-și prizonierul înainte.

Lui Duane îi veni ideia să-l înainteze pe Bo Sneker instanțelor de judecată ale Primarului Longstreth. Când Duane intră în sala de ședințe. mai găsi aici vreo 12 oameni. Toți păreau foarte agitați. Probabil li se adusese la cunoștință intervenția lui Duane. Longstreth sta la masă pe o estradă. Lângă el sta un om cu părul cărunt și ochii pătrunzători. Era Hanford Owens, judecătorul districtului. La dreapta lui sta un om pe al cărui piept lucia insigna de șerif. Intr'adevăr, acesta

era Gorseck. unul din șerifii lui Longstreth. Mai erau aici vreo 4 oameni pe cari Duane îi văzuse prin oraș și vreo 6 străini, toți călăreți plini de praf. Longstreth bătu tare în masă, pentru a impune tăcere.

— Ce cauți aici? îl întrebă Longstreth pe Duane.

— Păi nu e aici camera de judecată? Ești sau nu primarul din Fairdale?

— Da.

— Am arestat un răufăcător și țin să-l judecați.

— Ai arestat pe un răufăcător? D-ta? Dar cine ești?

— Sunt un grănicer!

Urmă o tăcere foarte apăsătoare.

— Il acuz pe Bo Sneker de a fi tăbărât asupra lui Laramie pentru a-l ucide și prăda. Are un trecut foarte întunecat, pe aici, lucru ce trebuie să-l știe și Camera de Judecată. dacă. bine înțeles, ține registrul de pedepse la zi.

— Ce aud despre tine, Bo? întrebă Longstreth pe acuzat. Scoală și răspunde.

Sneker se sculă în picioare, aruncă o privire asupra lui Duane și făcu câțiva pași spre Longstreth.

— Nu e așa cum spune dânsul, Longstreth. Am intrat la Laramie, ca să mănânc ceva. Un flăcău, pe care-l cunosc, intră înăuntru și tăbărând asupra lui Laramie, îl aruncă la pământ. Eu fugi afară și atunci acest grănicer, luându-se după mine, mă aduse aici. N'am făcut nimic. Grănicerul a avut poftă să aresteze pe cineva. Asta-i.

Longstreth șopti ceva la urechea judecătorului Owens, care încuviință. dând din cap.

— Poți să pleci. Bo. făcu Longstreth.

Eliberarea aceasta era o lovitură pentru Duane. Sneker se îndreptă spre ușă.

— Oprește, strigă Duane.

Sneker rămase pe loc înghețat.

— L-am văzut pe Sneker, cu ochii mei, asupra faptului. Ce are Comisiunea de Judecată de spus la aceasta?

— Comisiunea de judecată are de spus următoarele: Aici, la vest de Pesos, n'avem nevoe de niciun grănicer. N'avem deci nevoe nici de d-ta. Fairdale n'are nevoie de grăniceri.

— Asta e o minciună, Longstreth. Am scrisori dela mulți cetățeni din Fairdale, prin cari toți cer ajutorul grănicerilor.

Longstreth se întunecă la faţă. Sângele începu să i se strângă la tâmple. Căuta un răspuns, care întârzia să vină.

Intre timp. Lloyd Lawson se apropiă de masa judecătorului, dar Longstreth îl trimise înapoi la locul lui, aruncându-i o privire dojenitoare.

— Unde-i împuternicirea d-tale prin care poţi aresta pe Sucker? strigă Longstreth.

— N'am nevoie de împuternicire ca să arestez pe cineva. Pe cât se vede. nu cunoşti îndatoririle unui călăreţ din Texas.

— Păi, eu nu cred c'o să-ţi poţi face meseria pe aici. Am să te împiedec eu.

Acest răspuns neaşteptat, era semnul pe care-l aştepta Duane. Voia să-l silească pe Longstreth să joace cu cărţile pe faţă, arătând astfel adevărata faţă a orăşelului.

Duane se retrase cu câţiva paşi îndărăt. astfel ca să poată vedea bine pe toţi prezenţii.

— Cetăţeni din Fairdale! începu el. Vouă vă vorbesc. Vă chem pe toţi martori. Longstreth, primarul vostru. împiedecă arestarea unui răufăcător. Aceasta îi va fi raportată Adjutantului General din Austin şi niciodată nu vei mai împiedica vreo arestare. Longstreth!

Longstreth se făcu alb ca varul.

— Ţi-ai dat cărţile pe faţă, Longstreth! strigă Duane şi vocea sa ajunse până departe. Orice cetăţean cinstit din Fairdale. poate vedea acum ce fel de joc conduci. In cei doi ani de când eşti primar în Fairdale, n'ai arestat niciun hoţ de vite. N'ai trimis niciun arestat la Del Rio. nici măcar închisoare nu ai aici. In timpul activităţii d-tale s'au comis nouă omoruri, nenumărate prădăciuni şi sute de scandaluri sângeroase. dar nimeni n'a fost arestat. Comisiuni de Judecată au fost, dar nu pentru chestiuni grave. ci numai pentru lucruri în cari d-ta sau Lawson iţi aveai partea'

Tăcerea în sală era profundă. Se auzea discret sgomotele din afară şi respiraţia grea a auditoriului. Buck Duane continuă pe acelaş ton:

— Longstreth. încă un cuvânt pentru d-ta şi Lawson. Voi nu aţi luat legea în considerare. Motivele nu le cunosc încă. Ţin doar să vă spun că de acum înainte... iau şi eu parte la joc!

CAP. XVII

Duane părăsi sala de judecată, străbătu mulţimea şi se depărtă. Pe feţele multor locuitori se citea o plăcere de nedescris. Gândul lui Duane era acum lângă Ray. Il bănuise pe tatăl ei şi poate că viitorul îl va face să creeze mari neplăceri şi griji acestei frumoase fete. Lucrul acesta îl îndurera.

Inapoindu-se la han, îl găsi pe Laramie cu capul bandajat, bine dispus, însă.

— Cum merge, Laramie?? Rău ţi-a potrivit-o Sneker!

— Nu vreau să port plângere împotriva lui, răspunse Laramie cu o privire care îi dădu de gândit lui Duane.

— Atunci ridic eu plângerea. L-am prins şi l-am dus înaintea Comisiei de Judecată, dar Longstreth i-a dat drumul.

Laramie nu arăta deloc că e încântat de această dovadă de prietenie.

— Ştiu, Laramie, prin unele regiuni din Texas e bine să ştii să-ţi ţii botul. Deşteaptă şi sănătoasă deprindere. Totuşi, e bine să ştiţi că eu sunt de partea voastră!

Laramie tresări şi Duane îl privi drept în ochi. Dar raza ce strălucise în ochii lui Laramie dispăru şi hangiul îşi reluă vechea mască. Duane aflase însă destule.

— Laramie, pentru cine lucrează Sneker?

— Despre asta n'am spus nimic.

— Adevărat, dar ai s'o faci acum. Pentru cine lucrează Sneker?

— Când lucrează — şi asta se întâmplă foarte rar, o face pentru Longstreth.

— Hm. Acestui Longstreth îi aparţine, cum văd, mai tot Fairdale. Intr'o bojdeucă de pe aici, pierdui nişte bani la joc şi după aceia aflai că tot lui Longstreth îi aparţine.

— Păi are o sumedenie de magherniţe la fel.

— Nu înţeleg de ce îţi ţii gura atunci când e vorba de Longstreth. Dă-i drumul, Laramie, căci dacă o fi vorba la adică, voi găsi ac şi de cojocul lui!

— E foarte uşor să vorbeşti!

— Deaceea nici nu voiu vorbi. Spune-mi, doar.. e adevărat că spelunca «Speranţa» aparţine lui Longstreth?

— Toată lumea in Pecos o ştie. Totuşi e condusă de un oarecare Blandy.

— Aha, Blandy. Un trişor ca atâţia alţii. Casa asta ar fi trebuit condusă de un băiat cinsitit, ca d-ta, de-o pildă, Laramie!

— Vasăzică, nici nu ştii că localul acela a fost cândva al meu?

— Nu! N'am ştiut! răspunse Duane repede.

— Eu l-am clădit, renovându-l de două ori. 11 ani a fost casa asta a mea!

In ochii lui Duane se citia o mare mirare.

— Şi l-ai vândut?

— Nu... l-am pierdut!

Laramie îi dădu drumul acum. Simţea o mare uşurare vorbindu-i lui Duane despre lucrurile astea.

— In Martie s'au împlinit doui ani decând eram tovarăş cu Longstreth într'o afacere de vite. Intr'o bună zi preluarăm o cireadă, dar partea mea, ce număra vreo 1800 de capete, fu furată. Deveni debitorul lui Longstreth. El mă sili cu plata, ajunserăm la un proces... pierdui... şi rămăsei ruinat.

Lui Duane îi făcea rău să-l privească pe Laramie Hangiul devenise galben ca un cadavru, iar lacrimile îi scăldau ochii. Laramie fusese înşelat, asta se vedea, dar şi taina hangiului era acum foarte limpede pentru grănicer, dar motivul tăcerii lui Laramie, motivul pentru care sărmanul nu-l trăsese la răspundere pe Longstreth. Duane nu-l putu afla acum. Nădăjduia însă că nu peste multă vreme, va afla şi asta.

— Blestemată poveste. Văd însă că ştii să pierzi. Nu pierde însă nădejdea, căci roata se învârteşte. Uite, Laramie, am acum nevoe de sfatul d-tale. Am şi eu câteva părăluţe pe care n'aş vrea să le pierd la joc, deaceea aş vrea să mă pui în legătură cu un cinstit crescător de vite, sau cu mai mulţi — dacă se găsesc. — Eşti de mulţi ani pe aici şi îi cunoşti, desigur.

— Cunosc pe toţi. Ai de-o pildă pe Franck Morton şi pe Si Zimmer, prietenii şi tovarăşii mei din vermuri bune. Pe Frank şi Si îi poţi lua în toată linistea. Dar dacă vrei sfatul meu,. nu băga acum banii în vite.. ce puţin azi!

— Dece?

— Pentrucă nu trece mult timp şi cireada îi este furată aceluia care are curajul să şi-o cumpere. Hoţii, ca de obiceiu, rămân de negăsit.

— Şi nu se ştie cine sunt hoţii aceştia?

— Cu neputință de aflat.

— Bine, oameni buni. dar vă lipsește curajul pe aici?

— Asta nu.

— Atunci ce vă lipsește? Aveți nevoe de ceva?

— Da.. de un conducător.

— Bună ziua, Jim! se auzi o voce puternică.

In cameră intră un om înalt, cu o mutră veselă.

— Hallo, Morton! strigă Laramie. Stai să-ți prezint pe cineva. deși nu-i cunosc nici numele.

— Nu face nimic! Prea puțini se învârtesc pe aici, lăudându-se cu numele lor adevărat.

— Mister Morton, Laramie mi-a spus chiar acum că d-ta ai fi omul cel mai potrivit pentru o tovărășie. Am și eu câteva părăluțe și aș vrea să-i bag într'o afacere de vite.

Morton rânji.

— Vorbesc foarte serios.

Morton arătă atunci oarecare interes la propunerea tânărului, rămase totuși neîncrezător.

— Străine. eu cred că ești nebun. dacă vrei să-ți bagi azi, banii în vite. N'aș vrea să-ți iau banii și s'o sterg p'ormă. Acum vreo 10 ani aveam și eu vreo 25.000 de vite... dar azi!

— Te pomenești că iar vrei să-mi vorbești de hoții de vite. In definitiv, cine-i conduce, oare?

Morton râse înveselit.

— Vă uitați așa la mine, încât îmi vine să cred că și voi sunteți hoți de vite.

Morton începu să râdă și mai tare.

— Nu e de râs, în definitiv. Vă ascundeți în găuri de șoarece și vă e teamă să luați o inițiativă. Stați, lipsiți de vlagă, ca niște muieri. Dar știi dece aveți voi nevoe? De miros de puțin sânge proaspăt. Mă înțelegi?

— Hm.... cred că da. Rândul viitor, când oi mai veni la oraș, te caut, străine!

Spunând acestea, Morton eși.

Ochii lui Laramie scânteiau. Răsuflă greu. apoi se opri în fața lui Duane.

— La dracu, dar cine ești d-ta că poți vorbi astfel?

Duane băgă mâna la sân și razele unei steluțe de argint jucară în fața ochilor înmărmuriți ai hangiului.

— Ah, un grănicer!

— Laramie, știi cine e conducătorul banditilor cari terorizează Fairdale?

— Nu.

— O știe careva?

— Cred că niciun locuitor cinstit n'o știe.

— Dar bănuești pe cineva? Ce crezi despre oamenii cari se îngrămădesc in jurul tripourilor?

— Majoritatea e de ani de zile pe aici. Unii lucrează, alții câteodată. Cei mai mulți, fură. Fură tot ce le cade sub labă.

— Cheseldine și cu banda lui au vreo legătură cu ei?

— Dumnezeu știe! Niciunul nu l-a văzut încă pe Cheseldine, deși Knell, Poggin, Panhandle, Blossom Kane și Fletcher, toată ziua bună ziua sunt aici. Banda cred că e risipită în tot largul graniței.

— Mai spune-mi ceva, Laramie. Dece sunt oamenii pe aici cu lacăte la gură? Chiar așa sunt, sau e numai părerea mea?

— Oameni și-au pierdut aici averile, fermele, vitele, iar aceia cari s'au împotrivit, au fost găsiți morți. Morții nu vorbesc. Deaceia sunt toți zăvoriți la gură.

Duane vru să continue convorbirea, de afară se auziră însă tropote de copite și într'adevăr un cal se opri înaintea ușii. Ușa se deschise apoi și în han intră Lloyd Lawson, care cern tutun.

Era o vizită foarte neașteptată.

— N'ai făcut bine ce-ai făcut azi, spuse noul venit lui Duane. Dac'o mai încerci odată, o pățești rău de tot! Și o mai repet: ai intrat în casă, numai spre a o vedea pe Ray. Dacă mai îndrăznești așa ceva vreodată, iadul o să aibe parte de d-ta.

— Ai dreptate, dar nu așa cum o crezi d-ta.

— Ray Longstreth nu ține să cunoască un câine așa de scârbos, cum ești d-ta.

Lawson părea nebun de gelozie.

— Lawson, n'o să-ți cer socoteala pentru ocările ce-mi aduci, deoarece crezi că vorbești întru apărarea verișoarei d-tale. Dar, bagă de seamă «HOȚ DE VITE» ce ești. Cu mine nu poți să glumești prea mult!

Lawson tresări puternic și repede ca fulgerul duse mâna la tocul revolverului, dar un singur pumn al lui Duane, îl trimise la pământ. Lawson se ridică de jos, gemând și ieși pe ușă.

— Dece-l laşi să fugă? întrebă Laramie, tremurând. Voia doar să te impuşte!

— Nătăfleaţă ăsta va spune şi celorlalţi de epitetul ce i-am aruncat. Şi afară de asta. dacă-l impuşcam, chestia asta s'ar fi numit «crimă» lucru ce eu ocolesc!

— Crimă!

— Da, pentru mine.

— Dar dacă e adevărat că Lawson e ceeace i-ai spus d-ta, atunci n'o să aibă odihnă nici ziua, nici noaptea, numai să te răpună. El şi cu Longstreth sunt aceia cari m'au dus la ruină!

— Bagă de seamă. Laramie. Du-te la prietenul d-tale Morton şi spune-i că dansul a început. Intovărăşiţi-vă apoi cu vreo 4-5 oameni în cari aveţi încredere, căci peste puţin voi avea nevoe de ajutorul vostru!

Duane merse apoi din casă în casă, din colţ în colţ, din local în local, pentru a aduna cât mai multe ştiri şi informaţii. La căderea întunericului se îndreptă spre ferma lui Longstreth.

Seara era călduroasă. Uşile era deschise. Duane se băgă într'un boschet şi nu peste mult timp, auzi el fâşâitul unor rochii.

— S'o fi întâmplat ceva, Ruth! o auzi el apoi pe d-ra Longstreth. Tata a venit chiar acum, a trecut pe lângă mine fără să-mi spună o vorbă şi a intrat în casă. Părea foarte supărat.

— Unchiul Lloyd era la fel. Pentru prima dată a trecut pe lângă mine, fără să încerce să mă sărute. S'o fi întâmplat ceva. Tii, dar agitată zi a mai fost. Ray.

— Ce să-i faci, iubito. Bărbaţii sunt atât de sălbateci.

— Ai văzut cum face Lloyd pe îndrăgostitul?

— Frumos compliment pentru mine, verişoară Ruth! râse Ray.

— Cât despre mine, atunci când bea şi încearcă să mă sărute, zău verişoară că-l urăsc.

Se auziră paşi.

— Hei, fetelor! Era vocea lui Lawson.

— Ce s'a întâmplat, Lloyd? Niciodată nu l-am văzut pe tata atât de supărat — nici pe tine. Ce s'a întâmplat, spune-mi!

— Am fost insultaţi. Staţi să vedeţi! Tatăl tău judecătorul Owens şi cu mine eram tocmai într'o conferinţă. Când deodată apăru grănicerul acela blestemat, trăgând după el pe Sneker, omul pe care l-a prins aici.

Il arestase pe Sneker, pentru că-l atacase pe Laramie. Sneker, fiind nevinovat, fu eliberat și atunci începu grănicerul să ne insulte. Că legea nu există în Fairdale, că judecata e o comedie, că tatăl tău nu-și face datoria, că-i este frică de hoți și de bandiți, că nu aresteaază răufăcătorii. Mă rog, așa insulte nici n'am mai pomenit!

— Groaznic! strigă Ray, în culmea enervărei.

— Grănicerii ăștia sunt o adunătură groaznică. Unii din ei sunt mai răi decât bandiții pe cari îi urmăresc. Alții au fost chiar ei, altădată, hoți și bandiți. Flăcăul pe care l-am văzut azi, e cel mai rău din toți. E foarte primejdios. Ține una și bună, să ucidă numai. Vrea să ucidă. Dacă tatăl tău ar fi încercat să se apere, banditul l-ar fi împușcat. Ferească Dumnezeu, dar în fiecare clipă mă aștept să-l văd pe tatăl tău, mort la picioarele mele!

— Groaznic, Lloyd. E groaznic ce spui tu despre omul acesta!

— Ca mai toți grănicerii, flăcăul acesta vrea să devie celebru. A încercat teatrul acela cu Sneker, numai ca să poată să apară înaintea tatălui tău, încercând să ridice împotrivă-i tot orașul. Blestemat să fie! Din cauza lui ne vor cădea mulți dușmani pe cap!

— Și ce poate să vă atingă pe voi insulta unui om! Dacă judeci liniștit, constați că pe nimeni nu-l poate influența asta. Nu fii supărat, Lloyd — și nici tata n'ar trebui să fie. După atâția ani de muncă cinstită să se lase influențat de un aventurier?

— Copilule, tatăl tău are mulți dușmani pe aici. In decursul anilor a strâns o avere măricică și asta-i poate creia dușmani. Unde mai pui că sămânța aruncată în aer, poate prinde rădăcină.

CAP. XVIII

In cursul nopții, Duane intră în legătură cu Morton, Zimmer și ceilalți oameni, alcătuind astfel un mănunchiu de oameni siguri și credincioși. Toți membrii erau deciși să lupte până la unul.

Nopțile următoare, Duane le petrecu spionându-l pe Lawson, atunci când acesta nu se afla la Longstreth. In casa lui Lawson veniau nenumărați oameni necunoscuți, cu mutre suspecte, cari aveau față de dânsul apucături de prietenie. Duane nu reuși însă să

recunoască pe careva din ei. Acum, însă, era convins că Lawson şi cu prietenii săi, aveau o oarecare legătură cu hoţi de vite.

Cât despre Laramie, sărmanul avusese dreptate. 24 de ore după evenimentele de mai sus povestite, hangiul îl găsit îndărătul tejghelei sale, cu un glonte in piept. Pe tejghea se găsi o bucăţică de hârtie cu următorul conţinut: «Tuturor prietenilor grănicerului, aceeaş soartă!»

Prima grijă a lui Duane, fu să-l înmormânteze pe Laramie. Nimeni dintre prietenii săi nu luă parte la înmormântare şi nimeni nu prezenta condoleanţe familiei lui Laramie. Doamna Laramie era bolnavă. Atât ea, cât şi cei cinci copii rămaseră absolut fără nici un sprijin. Duane închiriă o căsuţă, mută familia în ea, îngrijindu-se, ca un adevărat prieten, de tot ce aveau nevoie.

In puţine zile, Duane deveni o adevărată personalitate în Fairdale. Se spunea că are peste 30 de omoruri pe conştiinţă iar in ce priveşte iuţeala cu care îşi lichida daraverile, lumea îl considera la fel cu Poggin — sau Buck Duane. Toată lumea se întreba curioasă: Pe cine urmăreşte el? Ce are de gând? Aşteaptă pe cineva? Când o să sfârşească odată toată povestea asta?

Când se află că Duane strânge oamenii cumsecade din oraş pentru a alcătui o echipă de sacrificiu care să lupte împotriva hoţilor de vite, Lawson îşi arătă atunci colţii de lup. De câteva ori se atentă la viaţa grănicerului şi odată, chiar fu atins. Uni pretindeau că vestitul Poggin va veni în persoană la Fairdale ca să sfârşească odată cu acest grănicer nepoftit.

Sneker dispăru din circulaţie, iar toată lumea îşi vedea mai departe de băutură şi de joc de cărţi.

Tăcerea asta însă nu-l înşelă pe Duane. O veşnicie tot nu putea să ţie şi era o adevărată minune că ţinuse atâta.

Duane vizita adeseori pe domnul Laramie şi copiii. Intr'o după amiază, când se afla acolo, văzu pe d-rele Ray şi Ruth. Auziseră probabil şi ele de nenorocirea ce dase pe capul bietei femei. Văzându-le, Duane simţi o mare bucurie, trecu totuşi în cealaltă cameră, preferând să nu fie zărit.

— Am venit să te vizităm, doamnă Laramie, spuse Ray Longstreth prietenoasă.

Odăiţa nu prea era luminoasă. Avea doar o mică ferestruică şi uşile erau închise. Duane putu să vadă însă

bine ce se petrecea. Doamna Laramie zăcea în pat. Se cunoştea pe obrazul ei că pe vremuri fusese o femeie frumoasă.

— Aşadar, d-ta eşti fiica lui Longstreth? întrebă bolnava.

— Da, răspunse fata, simplu. Şi asta e verişoara mea. Ruth Herbert. Am venit să vă ajutăm pe dvs. şi să vedem de copii, dacă, bineînţeles, ne îngăduiţi.

Urmă o lungă tăcere.

— Semeni tare puţin cu Longstreth, spuse bolnava în cele din urmă. Semeni însă mai mult cu mama d-tale. Ca să-ţi spun drept, miss Longstreth, nu ştiu dac'aş trebui să primesc ceva dela d-ta. Tatăl d-tale l-a ruinat pe soţul meu.

— Ştiu, răspunse fata, mâhnită. Asta e un motiv mai mult pentru care te rugăm să primeşti ajutorul nostru. Dacă ne-o îngăduiţi, asta va însemna foarte mult pentru mine.

Doamna Laramie se lăsă încântată de frumoasele cuvinte ale fetei. Copiii, mai ales, fură aproape imediat câştigaţi.

— Cine a îmbrăcat copilul, doamnă Laramie? întrebă deodată miss Longstreth, ţinând în braţe cel mai mic copil al văduvei.

— Grănicerul.

— Grănicerul? strigă d-ra Longstreth, uimită.

— Da, el se îngrijeşte de noi, decând.... decând...

— Şi niciun alt ajutor? Nicio femeie n'a venit pe aici? Am să-ţi trimit eu atunci pe cineva şi voi veni şi eu din când în când...

— Frumos din partea d-tale. Vezi, Jim avea puţini prieteni în oraş şi acum acestora le e teamă să ne ajute. Le e teamă să nu păţească ceeace Jim a....

— Groaznic! Doamnă Laramie, nu te mai îngriji de toate astea. Ruth, ajută-mi, te rog, nu ştiu ce e cu rochiţa copilului.

— A fost pusă pe dos. Cred că d. grănicer n'a prea îmbrăcat mulţi copii până azi, lămuri Ruth.

— Face şi el ce poate, răspunse doamna Laramie. Cerul ştie ce ne-am fi făcut fără el.

— Atunci, totuşi e ceva mai mult decât un simplu grănicer? întrebă d-ra Longstreth cu vocea schimbată.

— E mai mult decât aş putea spune. El l-a ajutat pe Jim. El ne-a plătit datoriile. El ne-a adus aici. A târguit pentru noi, a gătit pentru noi şi ne-a dat să

mâncăm. Pe copii i-a î[illegible] i-a spălat. iar pe mine mângâiat, incurajându-mă, atunci când credeam c'o să mor. E foarte bun cu noi și sunt sigură că tot ce ne-a spus Jim la început despre el, era cu desăvârșire fals. Se joacă cu copiii. așa cum numai un om bun poate s'o facă. Când îl văd cu copiii în brațe, nu pot crede că e un ucigaș sângeros. așa cum se spune. E bun. dar nu e fericit. Are ochii triști. Copiii îl iubesc.

Duane nu voi să audă mai multe și deaceea pătrunse în odaie.

—A fost frumos din partea d-tale. Aici e nevoe de mâini de femee. Eu nu prea știu ce trebuie de făcut. Imi pare bine. doamnă Laramie, că arăți așa de bine azi. Vezi. doamnă, ți-am spus eu că ne vor vizita prietenii. Cerul se îngrijește întotdeauna pentru așa ceva.

— Cred mai mult în Domnul. decât altădată. Indată după moartea lui Jim mă întrebam cu groază ce voi face cu copiii. fără ajutor de nicăeri. Acum am însă mai mult curaj...

— Doamnă Laramie, nu îți mai face griji. Oamenii de bine se vor îngriji de d-ta de acum înainte, interveni și Ray.

— Foarte frumos din partea d-tale. d-ră Longstreth, făcu Duane. Mă asteptam la așa ceva din partea dvs-

Fața ei se roși de plăcere.

— Iți mulțumesc și d-tale. d-ră Ruth, că ai venit. Vă mulțumesc că v'ați gândit la o biată văduvă și la sărmanii ei orfani. Vă sfătuiesc însă să fiți cu băgare de seamă. E primejdios să veniți încoa. Vă spun acum la revedere. căci trebue să plec!

— O clipă. domnule grănicer! strigă d-ra Longstreth. după ce el eși. Ți-am făcut o mare nedreptate! spuse ea cu căldură.

— D-ră Longstreth. cum poți grăi așa ceva?

— Am crezut ceeace Lloyd și tata mi-au povestit despre d-ta. Acum văd câtă nedreptate ți-am făcut.

— Asta mă bucură.dar. d-ră Longstreth. te rog nu vorbi despre vreo nedreptate. Am fost un om al revolverului. dar astăzi sunt un grănicer. Și am o datorie grozavă de îndeplinit, o datorie care de multe ori lovește pe nevinovați.

— Dacă o să mai vii vreodată la mine, te voi primi cu toată cinstea.

— Nu, te rog. nu...

— Dă-mi mâna şi iartă-mă..

Duane luă, tremurând mâna fetei. Era atât de frumoasă şi el se simţea atât de mic în faţa ei..

— E foarte frumos ce-ai făcut pentru femeia asta. I-ai fost un adevărat prieten atunci când ea, bolnavă şi părăsită, n'avea nici de unele. Dar să ştii că doamna Laramie nu e singura femee nenorocită din lume., şi eu sunt nefericită! Şi eu am nevoe de un prieten! Vrei să fi prietenul meu? Sunt atât de singură... mi-e aşa teamă.. Mi-e teamă... mi-e teamă... Mi-e teamă ceeace d-ta mai devreme sau mai târziu vei descoperi. Aş vrea să-ţi ajut. Lasă-ne viaţa, dacă nu se poate şi cinstea! Trebuie să rămân singură — absolut singură? Vrei să...? vrei să fi...

Vocea ei se curmă aici şi lui Duane îi fu teamă să priceapă. Oare Lawson şi Longstreth nu erau aceia pe cari el îi căuta? Voia, o voia din tot sufletul s'o ajute... dar...

— Trebuie să rămân credincios datoriei mele! răspunse el cu vocea răguşită.

— Dacă m'ai cunoaşte bine, ai şti că eu nu sunt în stare să rog pe cineva să nu-şi vadă de treabă... dimpotrivă..

— Atunci — aş vrea să fac ceva pentru d-ta!

— Iţi mulţumesc. Mi-e ruşine că l-am crezut pe unchiul meu Lloyd Lawson. El minte — minte! Sunt în întuneric... în primejdie. Tata vrea să mă înapoiez în Luisiana. Lloyd încercă să mă reţină aici. Pe chestia asta s'au certat. Ştiu că se pregăteşte ceva groaznic. Am nevoe de d-ta... vrei să mă ajuţi? Spune da!

— Da!

CAP. XIX

Când Duane își lipi ochii de crăpătură, putu să-l vadă pe Longstreth cum își mângâia, nervos mustățile. In fața lui se afla Lawson.

— Astă seară trebuie să terminăm, spuse Lawson, Deaceea am venit aici.

— Și dacă n'am poftă acum să vorbim despre asta? răspunse Longstreth nerăbdător.

— Am așteptat destul. Casa asta e tot așa de bună ca și oricare alta. Ți-ai pierdut măsura de când a apărut grănicerul acesta blestemat în oraș. Mai întâi: vrei să mi-o dai pe Ray.

— Ray e o femeie care știe ce vrea. I-am spus că vreau s'o mărit și că nu țiu s'o influențez. De tine, însă, nu vrea să audă. Altădată, te mai putea suferi, dar acum te urăște. Ce mai pot face?

— So silești să se mărite cu mine.

— S'o silesc să facă un lucru ce nu dorește? Asta nu se poate. Și apoi, nici nu-mi placi ca ginere. Dacă Ray te-ar iubi, mi-aș da încuviințarea. Cât despre afacerile noastre, nici n'aș vrea ca ea să le afle. N'ai decât să încerci singur cu fata, dar te asigur eu c'o să pierzi.

— Dece ai mai chemat-o aici? Din cauza ei mi-am pierdut capul. Trebuie s'o am... altminteri mor! Decând e aici, nici de treabă nu mi-am mai văzut. Banda a fost surprinsă din cauza asta. Nu, Longstreth, chestia trebuie să se lichideze chiar astă seară.

— In ce o privește pe Ray, putem lichida chiar acum, răspunse Longstreth, ridicându-se. Vino s'o întrebăm și o să ști cum stai!

Eșiră, lăsând ușa deschisă. Lui Duane îi părea rău că nu va putea auzi răspunsul fetei, deși și-l închipuia.

Insfârşit. se auzîră paşi şi Duane, îşi reluă locul de unde putea auzi şi vedea atât de bine.

Numai Lawson reveni. Părea complect distrus. După puţin reveni şi Longstreth, care se aşeză, liniştit pe scaun.

— Nu te mai enerva, Lloyd. Pe Ray n'o pot prinde cu arcanul şi să ţi-o arunc de gât, că doar nu e un taur sălbatec!

— Longstreth, aş putea s'o silesc să se mărite cu mine, răspunse Lawson, agale.

— Şi cum, mă rog?

— Ştii doar că te am în mână. Tu eşti, doar conducătorul bandei hoţilor de vite!

— Asta n'o pot uita.

— Aş putea să mă duc la Ray şi să-i spun că te denunţ grănicerului — dacă nu vrea să se mărite cu mine.

. Lawson părea că înebunise. Ochii îi sticleau în cap iar mâinile îi tremurau de enervare.

— Lloyd, Ray e singura fiinţă din lume care nu trebuie să ştie că eu sunt un hoţ, un bandit, conducătorul pătat de sânge al celei mai mari bande dela graniţă.

— Şi aşa, şi aşa, tot o va afla. Crezi că ea nu bănuie că e ceva putred pe aici? Arată cu totul altfel acum. Tu n'ai băgat de seamă?

— Ştiu că Ray s'a schimbat, dar ea nu ştie că tatăl ei e un bandit.

Lawson se ridică, îndreptându-se spre cămin cu mâinile în buzunar.

— Longstreth, nu vreau să ştiu de nimic. Vreau fata şi basta. Şi dacă n'o capăt, mergem cu toţi la dracu!

— Eşti prea nerăbdător, Lloyd. Dacă i-ai spune fetei cine sunt, garantat că te va urî pe urmă. Şi asta n'o vei face nici tu. Aşteaptă, lasă-i timp. Fii altfel cu dânsa. Inceteazǎ cu băutul. Aşteaptă până mi-oi vinde toată averea ce am aici... până ce voi părăsi meleagurile astea blestemate.

— Ţi-am mai spus că vreau să rămânem aici. Desaltfel nici banda nu ne va lăsa să plecăm.

— Ei bine, dacă banda nu m'o lăsa să plec, voi rămâne, întâmplându-se, orice s'o întâmpla. Şi apoi Law-

son, tu n'ai băgat de seamă că mai toate fărădelegile din ultimul timp îți cad doar ție în spinare?

— Asta e tot din cauza ta. Ai căpătat picioare reci, mai ales de când e și grănicerul acela aici.

— Numește-o cum vrei tu... Chestia e că toată conștiința noastră e încărcată cu omoruri, furtișaguri, răpiri.

— Adevărat, dar cine ne poate acuza?

— Și eu mi-am băgat asta în cap. Cine ar putea oare să-l acuze pe primarul Longstreth că e căpetenia unei bande de hoți? Acum, mi-am schimbat părerea. Au survenit multe lucruri, așa că părerea mea e să facem juma-juma din tot ce avem și să ne luăm tălpășița — cu toții!

— Tot câștigul — toate cirezile, sunt ale noastre doar... ale tale și ale mele.

— Bine, atunci eu îmi iau partea mea.

— Eu nu. Și cu asta se mântuie chestia.

Longstreth părea foarte supărat de hotărîrea demnului său tovarăș.

— N'o să-ți ajute la nimic averea ta... dacă grănicerul...

— Vezi? Eu nu ți-am spus că de mult ar trebui să fie tot atât de mort — ca și Laramie? Banda ar trebui să-l extermine.

— Singurul mijloc de a ne scăpa de el, ar fi ca toată banda să-l împuște în acelaș timp, râse Longstreth, altfel iar o să ne dea de lucru. Și chiar dacă toți am trage, în acelaș timp, în el, fii sigur că nu va pleca fără tovărășie pe lumea cealaltă.

— Vorbești, ca și cum nu ți-ar păsa că murind va lua câțiva cu el, ironiză Lawson.

— Ai ghicit. M'am săturat de toată povestea asta.

— Longstreth, nu-mi place cele ce spui.

— N'ai decât.

Longstreth se ridică în picioare, rece și liniștit, cu ochii scânteietori. Văzându-l, Duane își dădu seama că e un om primejdios.

— Mă rog, întrebarea e: capăt sau nu fata?

— Numai cu încuviințarea ei.

— Nu vrei s'o silești să se mărite cu mine?

— Nu.

— Bine. Atunci am s'o silesc eu.

Longstreth nu răspunse nimic, dar după crispările

mâncei, Duane înțelese că acesta avea un revolver în mână.

In aceeaș clipă se auziră pași pe verandă, apoi ușa se deschise și cinci oameni apărura în cameră. Sub hainele lor, se zăriră nelipsitele lor revolvere. Unul din ei strânse cu putere mâna lui Longstreth, iar ceilalți rămaseră mai în urmă.

Atmosfera se schimbase cu totul. Lawson nu mai conta. Longstreth devenise cu totul altcineva. Aici era puterea lui, dar ceeace nu știa el, era că puterea îl înlănțuise complect, fără nădejde de scăpare.

Urmă o discuție foarte însuflețită, dar Duane nu auzi nimic. In cele din urmă, acela care dăduse mâna cu Longstreth se ridică și părăsi camera, urmat de ceilalți. Rămas singur, Longstreth își aprinse o țigară. Deodată Lawson se ridică, tresărind.

— Ce fuse asta?

Un țipăt ușor se auzi.

— O fi vreun șobolan poate, crezu Longstreth.

Deodată Duane simți cum peretele se mișcă. Peretele, deși din lut uscat bine, se clătină cu putere. Pentru Duane acesta era semnalul plecărei. Cu toată grija ce o avea îndepărtându-se, nu-i putu scăpa, totuși, un mic sgomot.

— Ai auzit pași? întrebă Longstreth.

— Il aud... îl aud... urlă Lawson. Aici...

— Nu! E în cealaltă parte! strigă Longstreth.

Degeaba încercase Duane să fugă, căci rămase închis, prins între dărâmături. Iși rupse hainele de pe corp, svârcolindu-se, iar praful îl înăbușise aproape. In cele din urmă reuși să se strecoare afară și cu revolverul în mână, înaintă cu precauție, până ajunse în fața unei uși.

CAP. 20.

Un strigăt uşor îl salută. Ray Longstreth se afla pe pat. El îi făcu semn să tacă din gura şi zavori uşa. Se simţea în siguranţă acum. In ochii Rayei se citia o spaimă grozavă. Deodată se auzi un ţipăt. Fata il recunoscuse. Şi Duane ghici motivul. Intrarea lui neaşteptată, plin de praf şi cu revolverul in mână.

— N'am ştiut că asta e camera d-tale. Am intrat aici, spre a-mi salva viaţa. Sunt urmarit. L-am spionat pe tatăl d-tale şi pe oamenii lui şi am fost auzit. Acum mă caută toţi, deşi nu m'au văzut.

— L-ai spionat pe tatăl meu?

Duane îi povesti cele întâmplate.

— Vai, Doamne... tata... Ah, il urăse pe Lloyd Lawson. M'ar ucide, dacă... dacă... Ce trebuie să fac?

Paşi uşori ce se apropiau, reamintiră lui Duane că se afla mereu în primejdie.

— Trebuie să plec de aici, şopti el.

— Păi te urmăresc, doar. Nu se poate. Te vor ucide, Rămâi aici şi eu sting lampa. Ai încredere în mine. Aşteaptă până se vor linişti, chiar dacă ar trebui să dureze până în zori.

— Nu trebuie să rămân. Nu se poate... se bâlbâi el.

— Numai aşa poţi scăpa. Aici n'or să vină ei...

— Şi dacă vor veni? Longstreth o să scotocească în fiecare cameră. Dacă mă descoperă aici şi încerc să mă apăr, te-ar putea nimeri şi pe d ta vreun glonte rătăcit. Şi apoi prezenţa mea aici...

Duane nu-şi isprăvi fraza. Inaintă spre uşă, dar ea îl reţinu.

— Trează, încă, Ray? auzi vocea tatălui ei.

— Citesc. Bună seara!

Ascultând de sfatul ei Duane se ascunse în dulap, din păcate însă, uşa nu se închidea tocmai bine.

— Eşti singură?

— Da. Ruth s'a dus demult să se culce.

Fata deschise uşa şi Longstreth pătrunse în cameră. Indărătul lui venia Lawson şi încă un om. Nevăzând nimic suspect, Longstreth se retrase, inchizând uşa după dânsul.

Peste câtva timp se făcu linişte în casă. Duane n'o putea vede pe fată, dar auzia respiraţia ei liniştită. Aşa aventură încă nu pomenise. Simţea că e pur şi simplu îndrăgostit de fata asta frumoasă şi curajoasă.

Impinse uşa dulapului şi eşi afară. Trezită de sgomot, fata deschise ochii.

— Cred că pot să plec.

— Pleacă, dacă vrei. Dar mai bine ai rămâne până ce vei fi sigur de tot.

— Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. Mi-a fost foarte greu să aflu ce-am aflat... şi d-ta eşti fiica lui. Nici nu mai pot înţelege. Dacă n'aş fi ceeace sunt, ţi-aş pune viaţa mea la picioare.

— Dar mă cunoşti atât de puţin, gunguri ea.

— Şi cu toate astea nu spun decât adevărul!

— Acum vei lupta împotriva tatălui meu?

— Nu... am să încerc să-l scot din luptă, în altfel.

— L'ai spionat, totuşi.

— Sunt grănicer şi-mi fac datoria, d-ră Longstreth.

— Şi eu sunt fiica unui hoţ de vite! Nu mai departe de astă seară o bănuială îngrozitoare mi-a străfulgerat prin creer!

— Vrei să mi-o împărtăşeşti şi mie?

— L-am auzit pe Lloyd spunând că astăseară tata trebuie să se întâlnească în apropiere de Ord cu câţiva oameni. Tata nu voia să meargă. Atunci Lloyd îl ameninţă cu un nume.

— Ce fel de nume?

— Cheseldine!

— Cheseldine! Doamne, dece trebuie s'o aflu tocmai din gura d-tale!

— Dece eşti aşa de înspăimântat?

— Pentrucă acum cred că tatăl d-tale şi Cheseldine sunt una şi aceeaş persoană!

— Şi eu am bănuit asta, murmură ea. Dar adevăratul nume al tatei e Longstreth.

Duane sta încremenit. Nu mai ştia ce să spună.

— D-ră Longstreth, Cheseldine e omul pe care-l caut şi pe care trebuie să-l arestez. Am jurat să pun mâna pe

el și ceeace am jurat, trebuie să respect. Îți voi distruge poate viața, te voi face de rușine. Iar trebuie să îți mai spun ceva, d-ră Longstreth. Cred că... te iubesc și aș vrea să mor pentru d-ta, dacă asta ți-ar fi folositor.

Ea lunecă pe genunchi și își puse mâinile ei, între acelea ale bărbatului.

— Vrei să-l ucizi? șopti ea. Dacă mă iubești, nu trebuie s'o faci!

— Asta îți pot făgădui!

Cu un suspin ușor, ea lăsă să-i cadă capul pe marginea patului.

Când Duane ajunse afară și vântul îi răcori fața încălzită, tânărul simți o mare ușurare.

Era o noapte furtunoasă, întunecoasă, dar nu ploua. Se grăbi spre casă cu gândurile pline de Ray. Voia și trebuia s'o salveze din situația asta îngrozitoare.

CAP. XXI

Se hotărî să plece imediat spre Ord, spre a afla unde sunt oamenii lui Longstreth. Aștepta mai mult dela oamenii aceștia, decât dela conducătorul lor. Dacă Longstreth sau Cheseldine erau creerul bandei, atunci Poggin era brațul executor. Poggin trebuia deci găsit și curățat din drum.

Când ajunse la Bradford, află că trenul no. 6 fusese atacat de bandiți. însoțitorul, din serviciul companiei Wells Fargo, ucis, surugiul rănit și bagajele ridicate.

Duane își legă calul de jghiabul verandei unde sta Fletcher, mângâindu-și barba.

— Bună ziua, Dodge, spuse Fletcher, scurt.

Ceilalți oameni răspunseră cu simpatie la salutul tânărului.

— Jim, mârțoaga mea e istovită. Aș vrea s'o ascunzi undeva, ca să nu fie văzută de călători. Te pomenești că mi-o șterpelește careva.

Băieții râseră și Duane își conduse calul spre un loc unde se afla mâncare din abundență.

Pe la vreo 4 după amiază, un puștiu pătrunse în salonul orășelului țipând: MILIȚIA!

Fu o adevărată avalanșă spre ușă.

— Ții, drace, mormăi Fletcher, văzând călăreții ce se apropiau. Așa ceva n'am mai văzut eu în Ord. Păcat că Poggy nu e aici!

Milițienii se opriră în fața salonului. Erau vreo 20 de inși. Erau bine înarmați și conduși de un cowboy. Spre bucuria lui Duane, șeriful care în mod firesc ar fi trebuit să-i conducă, nu se afla cu ei. Probabil călărea cu un alt grup de milițieni.

— Hallo, Jim Fletcher, strigă cowboyul.

— 'Nă ziua, răspunse Jim.

— Ascultă Fletcher. Am urmărit un flăcău până la vreo 3 mile depărtare de Ord. Urmele sunt tot atât de vizibile ca și nările din nasul tău. Acum vrem să știm

unde a dispărut. Pe la voi a poposit cineva asearä sau azi de dimineaţă?

— Nu, răspunse Fletcher.

Cowboyul se întoarse spre camarazii săi şi începu să vorbească cu ei. Se vedea cât colo că în rândurile miliţienilor domnia o mare neînţelegere.

— Nu v'am spus eu că degeaba e vânătoarea asta? ţâşni un miliţian, de meserie crescător de vite. Urmele de cal nu duceau la locul unde s'a întâmplat atacul banditilor.

— De asta nu sunt sigur, răspunse cowboyul.

— Bine, Guthrie, dar asta nu e prima urmă ce o văd eu în viaţa mea... Lasă-mi timp. Nu trebuia să venim încoace. Şi să ştii că banditii au fost mexicani.

— Asta nu se poate şti. Eu îţi spun că asta a fost treabă de om de meserie. Or fi fost poate şi mexicani. Atacul a fost cam aşa: un mexican a sărit pe maşină ţinând în şah, cu revolverul pe conducător şi pe fochist, unul a trecut toate vagoanele în revistă, iar acela care l-a ucis pe omul dela Wells Fargo acela a fost şeful. Asta-i toată chestia!

Câţiva miliţieni aprobară.

— Dracu să-i ia! Dacă aş avea o ceată de cowboy cu mine, aş şti eu ce să fac, ca să curăţ locul de banditii ce mişună pe aici.

— Mare noroc aţi avut că Poggy nu era aici, murmură Fletcher, atunci când miliţienii dispărură în mijlocul unui nor de praf, apoi se înapoiă în casă, gânditor.

— Unde sunt banii, Dodge? Socotesc că merit şi eu ceva, de vreme ce te-am scăpat de Guthrie şi ceilalţi.

Duane îşi jucă rolul. Ii spuse lui Fletcher că habar n'avea de atacul trenului şi că ştia tot atât cât şi ceilalţi ştiu.

Când, mai târziu, Duane voi să-şi deslege calul şi să plece, Fletcher păru supărat cu adevărat.

— Dece nu rămâi la mine? Ce, nu te-am apărat atunci când a venit Guthrie cu ceilalţi? Dacă te-aş fi arătat, cine ştie de care pom atârnai acum. Nu, Dodge, tu nu te porţi cinstit cu mine.

— Bine, Jim, dar nu pot să rămân aici peste noapte. Dacă aş face parte din bandă, s'ar schimba chestia.

— Care bandă? întrebă Fletcher, repede.

— Ei, asta-i — a lui Cheseldine.

Bărbia și barba lui Fletcher, tremurară ușor.

Duane râse.

— Iți jur că i-am picat în brațe. Nu zău, el e regele hoților de vite. Când m'a văzut, m'a întrebat ce dracu caut pe aici — dar eu îi spusei răspicat cele ce gândiam.

— Mii și milioane de draci! De cine vorbești?

— Păi nu ți-am spus? De Cheseldine. Altfel se mai numește și Longstreth.

Fletcher schimbă fețe-fețe.

— Cheseldine — Longstreth. Atotputernicule! Cunoști...

Inghiți în sec și căută să-și înăbușe enervarea. Pe fața lui se citia teama.

— Cine ești d-ta? deabia putu întreba Fletcher.

— Păi tu mi-ai dat, doar, numele. Dodge, nu? E tot atât de bun ca oricare altul. Ani întregi am fost un lup singuratic. Jim acum îmi caut tovarăși. Gândește-te. Vrei? La revedere!

Fletcher văzu cum Duane își cheamă calul, dispărând apoi, fără o vorbă, în întuneric.

A doua zi după masă. Duane îl chemă pe Fletcher, îl apucă prietenos de braț și îl trase spre o podișcă mică de lemn, ce se afla peste o groapă. Acolo, după ce se uită cu băgare în jurul lui, scoase din buzunar un teanc de bancnote și dădu o jumătate din ele lui Fletcher, fără să spună un cuvânt.

— 500! rosti acesta. Dodge, asta e frumos din partea ta!

— Fletcher, tu mi-ai făcut un mare serviciu și deci e foarte firesc să împart banii cu tine, ca doi buni camarazi!

Cu asta, Fletcher fu câștigat.

Mulțumită prieteniei lui cu Fletcher, în zilele următoare Duane află o seamă de lucruri cari trebuiau să-i fie foarte trebuincioase în viitor.

Astfel află că ascunzătoarea lui Cheseldine se afla în munții Ordului, într'o vale adâncă. Acolo aveau loc toate consfătuirile bandei, acolo se puneau la cale toate atacurile. Prin Fletcher, Duane află de toate isprăvile banditului, convingându-se că Cheseldine exercita o tiranie cum nu mai cunoscuseră aceste părți dela cucerirea lor. Cheseldine era regele banditilor. Domnia lui însă era foarte sângeroasă.

CAP. XXII

Intr'o bună zi, semne prevestitoare anunţară că liniştea orăşelului e pe sfârşite. Un trimis special necunoscut de Duane, aduse veşti misterioase lui Fletcher. Trimisul veni încăodată, vorbi cu Fletcher, care începu să înjure de mama focului şi plecă spre vest, fără să guste o picătură. După plecarea trimisului, Fletcher deveni foarte tăcut.

O oră după plecarea trimisului, Fletcher luă, subit, o hotărâre. Îşi chemă calul şi Duane înţelese că omul voia să plece şi eventual, să lupte. Când se urcă în şea, porunci oamenilor să aştepte liniştiţi, până ce el se va înapoia.

— Dodge, vino'ncoa! strigă el apoi, lui Duane.

Fletcher îşi mână calul până la podişca unde primise banii.

— Dodge, am o ceartă cu Knell, acum. Cu mine nu s'a prea purtat el prieteneşte. Poggy însă a fost întotdeauna cumsecade. Şeful plănuieşte acum ceva grandios, dar e reţinut de această neînţelegere. El aşteaptă în munţi şi vrea să le dea poruncile necesare, dar nici unul din ei nu se arată. Aşa că acum trebuie să intervin şi eu şi istoria asta nu-mi place de fel.

— Dar ce s'a întâmplat, Jim?

— Cred că e ceva pentru tine, Dodge, răspunse Fletcher uscat. Knell nu e prietenul tău — de atunci... El nu poate suferi pe cineva pe care nu-l domină. Knell spune că ştie ceva despre tine, dar nu vrea s'o destăinuiască. Eu cred c'ar fi bine să dispari pentru vreo câteva zile, până oi reveni eu.

— De ce?

—Pentrucă n'are nicio noimă să te bălăceşti în cerneală, cu atât mai mult cu cât şi banda trebuie să apară. Dacă până în trei nopţi nu revin, şterge-o. Oi vedea eu pe urmă ce e de făcut. Jim Fletcher ţine la camaradul său. La revedere, Dodge!

Rămas singur, Duane se aruncă pe spinarea calului

și o luă pe cărarea care ducea spre lagărul lui Cheseldine, așa cum o aflase el, mai deunăzi, dela Fletcher. Urmele de copite de pe cărare aveau o vechime de vreo săptămână, dacă nu și mai mult. După o oră de umblet, ajunse în munții Ordului și se opri într'o vale mică, de unde avea o priveliște destul de întinsă.

Adormi, cu capul pe șea și ultimul lui gând fu pentru Ray Longstreth.

A doua zi reluă mersul și după un drum extrem de anevoios, lovindu-se la tot pasul de stânci, ferindu-se în fiecare clipă de un pas greșit care l-ar fi aruncat în fundul prăpastiilor. Duane ajunse la o eșitură, care-i îngădui să vadă, în depărtare la vreo 1000 de pași sub el, o colibă. O apă repede curgea printre înaltele stânci. Sumedenie de cai și vite cornute pășteau iarba, acolo unde pământul o îngăduia.

Deodată, ochii lui agrei descoperiră doi călăreți ce se apropiau de vale. Se strecură cu iuțeala fulgerului printre pomi și stânci și în curând putu auzi glasuri omenești, fluerături și mugete de animale. Lunecă, tăcut mai departe și curând se află în umbra căsuței. Nu se vedea decât o mică ferestruică. Își aruncă ochii prin ea și văzu o cămăruță scundă, în care nu se afla decât o masă și scaune. Pe masă se afla o lampă. Până la urechile lui parveni mormăitul unor voci, dar oameni nu putu să vadă.

Când ajunse în colțul casei, trebui să închidă ochii, atât de puternică era lumina ce se degaja dela un foc urias. Un bărbat cu fața roșcovană, își făcea de lucru, la foc, cu o oală. Ceva mai departe mai descoperi încă cinci siluete. Toți stăteau cu spatele spre dânsul.

— Drumul e bun, dar nu e totuși așa bun ca acela dintre munți, spunea tocmai unul.

— Ce avem de mâncare, Panhandle? întrebă celălalt. Blossom și cu mine venim tocmai dela Fairway Springs. L-am lăsat acolo pe Poggin și câțiva dintre ai noștri.

— Iertare, Phil, dar eu nici nu v'am văzut venind.

— A durat mult până ați venit, dar bine că sunteți, însfârșit, aici, răsună o voce metalică.

Era vocea lui Longstreth!

Și vocea lui Longstreth era — vocea lui Cheseldine!

Așadar, se aflau acolo: Longstreth, Phil Knell, Blossom Kane, Panhandle Smith. Adică oamenii din

banda lui Cheseldine ! Duane era numai ochi și urechi.

Convorbirea ce urmă, nu se deosebi deloc de convorbirile obicinuite între cowboy și crescători. In umbră mai sta un bărbat, al șaselea, dar Duane nu putu să audă pe ce nume i se adresau ceilalți.

Mâncarea fiind gata, toți se ridicară de jos și intrară gălăgioși, în casă, unde se așezară la masă.

Duane se strecură din nou in dosul casei, până la ferestruica ce-o decoperise și privi înăuntru. Oamenii erau în altă cameră, așa că nu-i văzu. Insfârșit Longstreth pătrunse în cameră, făcu mai mare flacăra lămpii și luând o cutie de țigări, eși afară.

— Haideți afară să fumăm, băieți, porunci el, numai Knell să mai rămâie aici, ca să terminăm chestia.

După care se înapoiă în cameră, își aprinse o țigară și se trânti pe un scaun, cu picioarele întinse pe masă.

Intre timp, bandiții eșiră afară. Vocile lor se auziau acum foarte bine. In cameră pătrunse acum Knell, care luă loc pe un scaun, fără a se instala atât de confortabil ca Longstreth. Părea îngândurat și rece ca întotdeauna.

— Ei, ce s'a întâmplat, Knell? Dece n'ai venit mai devreme ?

— Poggin ! Dracu să-l ia ! Iar ne-am certat !

— Dece ?

— Călărea un cal nou și știi ce nebun e, atunci când e vorba de cai. Asta-l reține mai curând decât celelalte.

— Celelalte ? Ia dă-i drumul mai lămurit, ca să înțeleg și eu !

— Bine, am s'o incep atunci dela început. Acum câteva săptămâni a apărut în Ord un tânăr care s'a comportat astfel, de par'că ar fi fost al lui cuibul. Mi s'a părut cunoscut, dar nu eram sigur. Apoi dispăru și nu mai știui ce se făcu.

— Cum arăta ?

— Un flăcău puternic, cu păr alb la tâmple. Avea mare talent la revolver.

— Și eu l-am întâlnit.

— Nu mai spune ! Află dar, șefule, că omul ăsta a revenit in Ord, încântându-l pe Fletcher, iar atunci când milițienii, pe urma aceluia care a prădat trenul Nr. 6, veniră în Ord, Jim l-a acoperit. Cred c'a luat și

ceva bani dela străin. Din întâmplare, știu că străinul n'are nimic de a face cu atentatorii trenului Nr. 6.

— De unde știi ? îi curmă Longstreth vorba.

— Pentrucă eu am făcut treaba asta.

Fața lui Longstreth se întunecă.

— Dracu să te ia, Knell! Ești incorigibil. Încă o lovitură și s'a zis cu noi. I-ai povestit asta și lui Poggin ?

— Da... deaceea ne-am certat. Era cât pe ce să-mi facă felul.

— Dece ai încercat o lovitură atât de primejdioasă fără ajutor și fără vreun plan stabilit ?

— Păi dacă era așa de simplu. Toate s'au petrecut cu iuțeala fulgerului. Acum să revenim... Jim s'a împrietenit, așa dar, cu străinul. Tot timpul sunt împreună. Aș pune rămășag că tâmpitul i-a povestit, tot, ba poate și mai mult, chiar. Cu o picătură de șnaps, l-a dat gata. Acum câtva timp câțiva băieți veniră la Poggin să-i spună că Jim a descoperit un nou recrut pentru bandă. Știi, Poggin și Jim erau întotdeauna în bune relații și, înainte de a avea gândul să vin aici, noul recrut făcea parte din bandă, deși nu fusese văzut nici de Poggin, nici de d-ta. Știi ce-am făcut înainte de a veni aici ? Am cotrobăit prin sacul meu, unde am sumedenie de fotografii, articole de ziare și alte măruntișuri și descoperii astfel și chipul lui, dar lui Poggin nu i-am spus. Când o să afle cine e tipul, o să turbeze, nu alta.

Knell vorbise destul de încetinel, dar ochii îi luciau ca focul.

— Și știi cine e recrutul ales de Fletcher ?

— Buck Duane !

Cizmele lui Longstreth căzură la pământ cu un sgomot teribil.

— Cum, țintașul acela fără pereche? Omul care i-a ucis pe Bland și Alloway și...

— Și pe Hardin !

— Și pe Hardin ! Cel mai bun om din Rim Rock ! — Buck Duane.

Longstreth îngălbenise. Interlocutorul lui la fel. Înțelegeau primejdia : Buck Duane în Big Bend ! Longstreth se ridică dintr'un salt în picioare, apucă o sticlă de pe masă și sorbi cu furie, apoi o întinse lui Knell.

— Knell! începu apoi Longstreth, după ce își șterse gura. Eu cred că ai puțină pică pe acest Buck Duane.

— Da!

— Atunci — nu fii prost. Vezi să nu cazi în mrejele lui. Cred că acest Buck Duane e în serviciul grănicerilor.

— Măi al dracului!

— Du-te în Ord și dă-i de știre lui Fletcher, care o să-l aducă pe Poggin și oamenii lui. Ei o să-l lichideze pe mușteriul nostru.

Longstreth se trânti pe scaun, mai sorbi o înghițitură din sticlă și scoțând o hârtie din buzunar, spuse:

— Îmi pare bine că afacerea Duane se va sfârși astfel. Acum, altceva. Astăzi e în 18 Octombrie. La 25 vine în Valverde un transport de aur care aparține crescătorilor de vite. După ce te înapoiezi din Ord, dai lui Poggin următoarele porunci: Banda să stea liniștită, dar, în taină, tu, Poggin, Kane, Fletcher, Panhandle Smith și Blodt să vă puneți pe lucru. Nimeni altcineva. Părăsiții Ordul la 23. Până la Mercer, călăriți neacoperiți. Din Bradford până în Valverde sunt vreo 100 de mile — și din Ord tot atâtea. Călăriți astfel ca în dimineața zilei de 26 să vă aflați în apropiere de Valverde. La ora două fix intrați în oraș și vă îndreptați spre Banca Crescătorilor de Vite și vedeți de lucrați repede. Asta e totul. Ai înțeles?

Knell își notase totul, până și datele.

— Vedeți ca totul să meargă strună. Conducerea o are Poggin. Sau tu. Dar aș vrea ca amândoi să luați parte. După ce veți mântui treaba, vă găsesc eu aici. Acum chiamă băieții!

Jocul se afla acuma în mâna lui Duane, care chiar în noaptea aceia trebuia să se înapoieze în Ord, deși lucrul părea cu neputință. Mac Nelly trebuia prevenit fără întârziere, astfel ca în ziua de 25 să poată strica planul banditilor.

Începu să se retragă, cu foarte multă băgare de seamă și își găsi calul acolo unde îl lăsase. Inapoierea, în noapte, fu și mai grea, dar Duane avea aripi, căci în fața ochilor săi, un chip luminos îi surâdea, stimulându-i curajul. Ray Longstreth! Buzele ei frumoase îl căutau, făgăduitoare. Primejdia și oboseala nu contau acum pentru el.

In zori, Duane ajunse în Bradford. Se repezi la

gară, unde auzise nu de mult țăcănitul unui aparat Morse. Când Duane bătu în ferestruica biroului, telegrafistul se sperie.

— Repede, creion și hârtie, ceru Duane, de îndată ce intră.

Telegrafistul, tremurând, îi dădu cele cerute și Duane așternu pe hârtie conținutul telegramei.

— Telegrafiază asta... nimeni nu trebuie să afle ce e scris aici. Mă înapoiez. La revedere!

Telegrafistul, înlemnit, nu scoase nici o vorbă.

Duane dispăru tot atât de repede precum venise.

Când ajunse în Ord, zări un număr de cai înșeuați, în fața unei case. Norocul îi surâdea. După praful ce se vedea pe ei, tânărul înțelese că animalele făcuseră un drum lung. Se îndreptă, hotărât, spre ușa casei, deschizând-o cu o puternică lovitură de picior și intră înăuntru.

Camera era plină de bărbați. Toate mutrele se întoarseră spre dânsul. Erau acolo toți bandiții din noaptea trecută, plus Poggin și Fletcher. Pe Poggin nu-l văzuse niciodată, dar îl recunoscu ușor.

Domni o tăcere de moarte. Toți oamenii se aflau în jurul unei mese supra-încărcată de bancnote și monede de argint și aur.

— Domnii mă caută pe mine? întrebă Duane cu o voce tunătoare. Se așezase astfel, încât toată adunătura să încapă în raza ochilor săi.

Knell sta tremurând. Fața îi părea o mască. Ceilalți îl priveau temători, numai Fletcher întinse mâinele spre Duane.

— Inapoi, Fletcher.

— Stai, Dodge și voi, ceilalți, ascultați-mă. Vreau să vorbesc, căci mi-e teamă că sunt în încurcătură, acum.

— Haide, dă-i drumul! se auzi vocea lui Poggin.

Fletcher se întoarse spre Duane.

— Camarade, eu știu că tu crezi că ai găsit numai dușmani aici, deși eu îți jurasem că toți îți vor fi prieteni. Am greșit. Voi sta deci alături de tine, dacă îmi îngădui.

— Nu, Jim! răspunse Duane.

— Dece ai apărut, așa, pe nepusă masă? întrebă, apoi, Fletcher, care, întorcându-se spre Poggin, spuse:

— Poggin, acest om e prietenul meu. Cuvântul tău valorează ceva în bandă. Dacă nu pui un cuvânt bun

pentru dânsul, ducă-se dracului toată afacerea asta.

In timp ce Fletcher vorbea, privirea lui Duane nu-l părăsea pe Poggin.

— N'am nimic împotrivă, Jim. Şi dacă nici Knell n'are ceva de spus, atunci omul tău, poate fi omul nostru.

Toate privirile se îndreptară spre Knell. Acesta, deşi mereu galben ca ceara, isbucni într'un râs ironic

— Poggin, eşti cel mai bun jucător din Big Bend Pun rămăşag pe toţi banii mei, că vei căpăta o astfel de carte, încât şi ţie îţi va fi teamă să continui jocul.

Poggin începu să se supere.

— Prietenul lui Jim, acest aşa zis Dodge, nu este ceeace pare. E cu totul altceva. Şi dacă o să-ţi spun adevăratul lui nume, un fior rece te va străbate din creştet până'n tălpi.

Tăcere adâncă. Se auzia doar răsuflarea grea a lui Knell. Toată lumea îngălbeni, în aşteptarea unui ce nelămurit şi cercul din jurul lui Duane se mări din ce în ce mai mult.

— Care e numele lui? isbucni Poggin.

Knell mai privi încăodată spre omul pe care voia să-l denunţe, apoi se plecă spre Poggin.

— BUCK DUANE!

Dacă Knell crezu că acest nume îl va surprinde prea mult pe Poggin, se înşelă amarnic. Dimpotrivă, foarte liniştit, vorbi.

— Nu mai spune. BUCK DUANE? Lupul Singuratec? Am auzit de multe ori vorbinndu-se de el.

— Da, chiar faimosul Buck Duane: lupul singuratec acum e aici! Poggin, ai intervenit pentru Buck Duane! Auzi tu? Pentru Buck Duane! Dar eu ştiu pentru ce a venit el încoace... Vrea să-şi încerce revolverul lui pe spinarea lui Cheseldine, pe a ta, pe a mea. Poggin, ai vrut întotdeauna să ucizi pe unul mai în stare decât tine. Ai prilejul acum! Dece nu scoţi revolverul? Ţi-e teamă? Pentrucă ţie dragă viaţă, nu-i aşa? Dar dacă toţi am trage asupra lui, l-am ucide. Vorba-i... cine începe? Tu nu, Poggin, văd eu! Ii laşi altuia treaba asta — mie, de-o pildă! Bravo, Poggin, în Buck Duane ţi-ai găsit naşul.

Knell vorbise cu patimă. Sudoarea îi curgea pe frunte. Se vedea cât colo că vorbise din inimă.

— Buck Duane. îţi mai reaminteşti de Hardin? întrebă el, cu vocea răguşită.

— Da! răspunse Duane şi repede ca fulgerul înţelese noima întrebărei lui Knell.

— Tu l-ai ucis... Şi el era cel mai bun prieten al meu!

Dinţii îi clănţăneau. In odaie se făcuse o linişte deplină. Vremea vorbelor trecuse. Deodată Knell se încovoiă. iar din ochi îi ţâşni o flacără.

Duane îl observa. Muşchii lui Knell se destinseră deodată...

Gloanţele lui Knell găuriră tavanul. apoi banditul scoase un ţipăt de fiară sălbatecă în agonie.

Duane nu-l văzu pe Knell murind. Il observa pe Poggin acum. Acesta sta îngheţat, înmărmurit, privindu-şi camaradul ce zăcea întins la pământ.

Fletcher se repezi spre Duane cu mâinele ridicate.

— Afară cu tine. mincinosule — sau ucide-mă şi pe mine! Şi cu mâinele mereu ridicate. îl împinse pe Duane afară cu pieptul şi umerii.

Duane sări pe cal, îi dădu pinteni şi dispăru.

CAP. XXIII

Duane se înapoiă în Fairdale, unde se ascunse, aşteptând ziua de 23 Octombrie.

In sfârşit, veni ziua aşteptată. Soarele dogoria grozav. Nicio adiere prin aer. Simţi o dorinţă arzătoare. Să-l revadă pe Poggin.

Fairdale, la ora aceea, părea pustiu. Il căută pe Si Zimmer şi pe Frank Morton şi îi găsi pe amândoi, liniştiţi, dar cu teama în suflet. Nu aflaseră încă despre cele făptuite de el în Ord. Duane le ceru să fie gata atunci când el îi va chema în ajutor, apoi, o luă foarte hotărît spre casa lui Longstreth.

Când se apropiă de verandă, auzi câteva glasuri cari i se păreau foarte cunoscute. Longstreth şi Lawson se certau din nou. Longstreth era în cămaşă şi nu purta cingătoarea cu armă, dar pe masă se afla un revolver.

Lawson părea foarte supărat. Duhnea a băutură cale de o poştă.

— Ce ştiri ai ? întrebă el.

— Ray mi-a spus că se interesează foarte mult de grănicer.

Duane crezu că pe Lawson o să-l ia dracu la aceste cuvinte.

— Il iubeşte... şi el o iubeşte pe dânsa.

Duane singur nu ştia dacă Longstreth vorbeşte serios sau nu.

Insfârşit, Lawson îşi regăsi vocea. O blestemă pe Ray, îl blestemă pe Longstreth şi îl blestemă pe grănicer.

— Ticălosule, făcu Longstreth, înfuriat, te gândeşti numai la tine !

— Du-te la dracu ! Dacă fata ta nu-mi aparţine mie, nimeni nu va pune laba pe ea.

— Degeaba, n'o capeţi, răspunse Longstreth tăios. Mai bine o dau de nevastă grănicerului, decât ţie !

Pe fata lui Longstreth se citea o ură nemărginită.

— Lawson, tu ai făcut din mine ceeace sunt. Te-am

ajutat și apărat. Tu ești adevăratul Cheseldine — acesta e adevărul gol goluț. Dar acum s'a mântuit. Te părăsesc. Sunt gata !

Ba, amândoi sunteți acum gata! strigă în aceeași clipă Duane, cu o voce tunătoare, sărind pe veradă.

Longstreth recunoscu îndată, cecace Lawson nu putu recunoaște. Fața îi devenise pământie.

Ce vrei ? strigă Lawson.

Cu un gest măreț. Duane își dădu reverul la o parte, arătându-le celor doi semnul puterei sale.

Lawson urlă ca un câine și sălbatec, întinse mâna spre revolverul de pe masă, dar împușcătura lui Duane îi curmă intenția.

Inainte însă ca mâna înghețată a lui Lawson să slobozească revolverul, Longstreth se repezi asupra lui, cu o mișcare sălbatecă smulgându-l din degetele înțepenite, apoi se ascunse îndărătul corpului celui ucis. Duane văzu foc și fum și simți o împunsătură în brațul stâng. O altă lovitură îl întinse la pământ. Mintea îi rămase însă limpede.

In ochii lui Longstreth se citea o nestrămutată pornire spre ucidere. Grănicerul ar mai fi putut trage, dar nu voia. Deaceia, întinzând revolverul spre bandit, grănicerul, porunci, cu o voce străpungătoare :

— Aruncă revolverul, sau, pe viu! Dumnezeu, te ucid !

Longstreth nu știa ce să facă. Mâna nu-i mai era sigură și dacă și-ar fi greșit ținta, sentința îi era semnată.

— Longstreth, strigă Duane, cântecul s'a sfârșit. Gândește-te la fiica d-tale ! Vreau ca numele ei să nu fie pătat. Iți voi da toată libertatea, cu o singură condiție însă. Impotriva d-tale sunt o sumedenie de dovezi la dispoziția mea. Ești singur, acum Morton și ceilalți aleargă în ajutorul meu. Predă-te și mă oblig să te apăr ! Poate că va isbuti Mac Nelly să te lase să te înapoiezi, liber, viu și nevătămat în Luisiana. Dacă va vrea Ray să te întovărășească, va fi liberă s'o facă. Viața și fericirea ei mai pot fi salvate, încă ! Răspunsul d-tale... dă-mi-l !

— Și dacă n'o fac ?

— Atunci te ucid ca pe un câine. Cuvântul d-tale, sau moartea. Repede, Longstreth ! Fii om... pentru Ray! Incă o secundă și trag !...

— Bine, Buck Duane. Ai cuvântul meu, și banditul căzu, frânt, pe un scaun, privind, cu o privire rătăcită, pata sângerândă de pe umărul grănicerului.

— Vin fetele! spuse acesta, deodată. Ajută-mi să-l duc pe Lawson înăuntru. Nu trebuie să-l vadă.

Dinspre curte, Ray și Ruth veneau în goană. Erau neliniștite, desigur. Cei doi oameni isbutiră să târască trupul neînsuflețit înăuntru, înainte ca fetele să apară pe verandă.

— Ești grav rănit, Duane? întrebă Longstreth.

— Nu cred!

— Imi pare rău! Dacă mi-ai fi spus mai devreme... Blestematul de Lawson! Toate din cauza lui.

— Acum a fost însă pentru ultima oară!

— Și eram cât pe ce să te fac să mă ucizi și pe mine. Ray vine! Asta e mai prost. Aș fi preferat să stau în fața unui revolver!

— Să nădăjduim că toate se vor sfârși cu bine!

— Vrei să-mi faci o favoare, Duane?

— Da.

— Lasă fetele să creadă că Lawson a tras asupra d-tale. Asta n'are nicio importanță. Decât să mă văd judecat de Ray, aș prefera mai curând să fiu eu în locul lui Lawson.

— Imi pare bine că vorbești așa. In regulă, deci, Lawson m'a rănit.

In această clipă își făcură și fetele apariția pe verandă. Duane auzi două țipete și văzu două fețe îngălbenite. Ray veni spre dânsul, privind, îngrozită, rana dela umăr. Apoi privirea ei se îndreptă spre Longstreth.

— Tată! scoase ea un țipăt sfâșietor.

— Nu vă fie teamă, fetelor, Duane nu e grav rănit. Lloyd a murit. El a tras în Duane, iar eu m'am predat. Duane e salvatorul meu. Am să dau îndărăt tot ce nu-mi aparține părăsind, apoi, Texasul. Duane spune că va încerca să-l convingă pe Mac Nelly să-mi redea libertatea. Pentru tine, Ray!

Ochii ei mari, frumoși, lunecau dela tatăl ei, spre Duane.

— Cred că-ți pot făgădui că tatăl tău va pleca de aici, liber și nestânjenit de nimeni. Poate că în Luisiana nu se va afla nimic din toată povestea asta. Te înșeli dacă crezi că el a fost conducătorul bandei. In realitate banda îl conducea pe el. Crede-mă, n'a fost amestecat în nicio vărsare de sânge!

CAP. XXIV

In dimineața zilei de 26 Octombrie. Duane o luă spre Bradford, spre a prinde trenul. Rana nu-l prea durea. Alături de dânsul călărea Granger Longstreth, prizonierul său și Ray și Ruth. Părăseau Fairdale pentru totdeauna. Longstreth predase averea lui Morton, care urma s'o împartă cu ceilalți.

Ajunseră la vreme în Bradford, de unde luară trenul. Duane era foarte nervos. Pufăitul locomotivei îi făcea rău. Voia să se sfârșească mai curând cu Poggin și banda lui.

In compartiment era liniște deplină. Când trenul se apropiă de Valverde, Duane observă, în depărtare, un număr de călăreți. Sângele începu să-i fiarbă în vine. Zărise pe Poggin cu banda sa.

In gară, coborând din tren, privirea lui Duane se opri asupra unui om, care-i părea foarte cunoscut. Privirile lor se întâlniră. Necunoscutul era Mac Nelly, dar un Mac Nelly fără barbă, fără mustăți, mai tânăr, parcă.

Mac Nelly, dă mâna cu CHESELDINE! spuse Duane.

Căpitanul de grăniceri rămase, o clipă, înmărmurit, apoi întinse, însă, mâna, lui Longstreth.

— Oamenii d-tale sunt în gară?

— Nu, în oraș.

— Du-te cu domnul, căpitane Mac Nelly. Vin și eu îndată... mai avem doamne cu noi...

Pătrunseră în oraș. Fetele tăceau. Mac Nelly mergea ca în vis.

In colțul unei străzi, Duane observă o clădire mare, impunătoare. Era banca ce urma să fie prădată. Nu departe se afla hotelul orașului.

— Câțiva din oameni sunt aici, șopti căpitanul. I-am împărțit, spre a trece neobservați.

Străbătură strada, intrară în hotel și căpitanul Mac Nelly ceru o cameră. Când se aflară înăuntru, Duane

zăvori uşa. Grănicerul răsufla greu de tot. în prada unei mari enervări.

— Rog pe doamnele să-şi închipuie că sunt acasă la dumnealor, iar d-ra Longstreth să n'aibă nicio grijă!

Apoi. întorcându-se spre Mac Nelly. Duane lămuri :

— Mac Nelly. d-ra e fiica omului prins de mine, iar d-ra Ruth e nepoata sa.

După care. îi arată. în puţine cuvinte. toată situaţia.

Când l-am prins pe Longstreth. încheiă el. l'am lăsat să aleagă : moartea sau libertatea. De dragul fiicei sale i-am oferit libertatea. sfătuindu-l s'o accepte. Averea şi-a împărţit-o şi cred că-şi va respecta obligaţiile. părăsind Texasul pentru a nu mai reveni niciodată. Cheseldine a fost o taină şi o taină va rămâne.

Peste câteva clipe. Duane îl urmă pe căpitan într'o încăpere plină de o sumedenie de bărbaţi. cari citeau şi fumau.

— Aici sunt. îi şopti căpitanul.

— Câţi oameni ?

— 15 !

— Adjutantul General o să înebunească de bucurie. auzind de lovitura ce-o dăm. O să-i putem arăta Guvernatorului. ce ne poate osul. Cum Dumnezeu ai putut să faci treaba asta ?

— Căpitane. nici jumătate. nici un sfert din treabă nu s'a făcut încă. Banda e pe drum. La 2.30 fix vor fi aici.

— Câţi sunt ?

— Poggin. Blossom Kane. Panhandle Smith. Boldt, Jim Fletcher şi încă unul pe care nu-l cunosc. Asta e crema bandei lui Cheseldine. Cea mai grozavă adunătură întâlnită vreodată de grănicerii d-tale.

— De când sunt în Valverde. am auzit multe despre acest Poggin. Despre Knell n'ai spus nimic. Ce e cu el ? Am auzit că e un diavol şi jumătate.

— Knell e mort !

— Ah ! răspunse Mac Nelly. rece.

— Preiei comanda. Duane. Astăzi sunt un simplu grănicer în subordinele d-tale. Toţi îţi aşteptăm poruncile. Ne încredem orbeşte în d-ta. Fă-ţi repede planul de bătaie. pentruca băeţii să-şi ocupe posturile.

— Lupta va fi grea. Noi sau bandiţi trebuie să rămânem pe teren...

— Așadar, crezi că nu e nevoe să-ĭ arestăm pe Poggin, Kane și ceilalți ?

— Da, nu mai încape vorbă.

— Cu ăștia nu e de glumit. Trag și toate gloanțele lor își ating ținta. Poggin e un țintaș fără pereche. Trebuie să fie răpus imediat. Ceilalți la fel. Nu le e teamă de nimic și trag repede ca fulgerul

— Bine, Duane. Acum să-ți vedem planul.

— La fiecare colț de stradă să stea un om, astfel ca să închidă drumul bandiților. 4 oameni să stea în camera tezaurului, iar câte doi la ferestre. Să stea ascunși până ce o începe dansul. Oamenii ce rămân să se ascundă prin bancă, îndărătul ghișeelor. Du-te d-ta în persoană la bancă și spune-le ce-i așteaptă, pentruca să fie pregătiți. Aurul și banii să fie puși in siguranță, dar contabilul și casierul să fie la posturile lor atunci când Poggin va apare. Oamenii noștri să-și ia locurile, unul câte unul, spre a nu fi observați.

— Planul e bun. Și acum spune-mi, unde ai de gând să stai d-ta ?

Duane auzi întrebarea lui Mac Nelly și rămase gânditor.

— Unde vrei să aștepți ? îl întrebă, încăodată căpitanul.

— Îi voi aștepta în fața ușii.

— Dece ?

— Intâiu va descăleca Poggin și apoi ceilalți. Desigur că nu se vor grăbi să intre buluc, în bancă, deaceia, trebuie să fie luați în primire de îndată ce vor ajunge în fața ușii, căci dacă apucă să-și scoată revolverele, atunci va curge sânge, nu glumă. Noi trebuie să-i oprim exact în ușă.

— Și unde vrei d-ta să teascunzi? Nu vreau să te găsești în primejdie. Dece nu vrei să te ascunzi împreună cu noi ?

— Nu vreau să mă ascund cu voi.

— Astăzi nu-ți pot porunci nimic, Duane, ci să te sfătuesc, doar. Dece vrei să te arunci unde e primejdia mai mare? Insărcinarea ți-ai îndeplinit-o strălucit, îți meriți pe deplin grațierea. Guvernatorul, adjutantul general, toată țara va afla de faptele tale minunate. Ce vrei atunci? Jocul s'a sfârșit. Te întreb ca grănicer: dece vrei să iei asupra ta mișiuni mai primejdioase, decât însuși căpitanul tău?

Duane tăcea mereu. In cele din urmă își regăsi vocea:

— Numai eu cunosc maniera de lucru a banditilor acestora. Ce-o să fac, nu pot ști de pe acum, căci în asemenea împrejurări, clipa hotărăşte. Principalul e că eu trebuie să conduc focul!

Mac Nelly, clătină din cap, neputincios.

— Față de mine, ca grănicer, ai avut o purtare fără cusur... dar față de d-ra Longstreth? întrebă Mac Nelly cu vocea scăzută.

Duane se cutremură ușor la aceste cuvinte.

— O poți câștiga, Duane, pe mine nu mă poți înșela, am observat toate dela bun inceput. Luptă cu noi, alături de noi și după luptă du-te la dânsa. Ți-ai făcut datoria ca nimeni altul. Iți vom da drumul cu toate cinstirile cuvenite acelora care-și merită fericirea. Fata te iubește. Asta se vede în ochii ei. Ea e...

Duane curmă vorba cu o mișcare sălbatecă de mână.

— Gata. Destul. Ți-am arătat planul meu. Ești de acord, sau vrei să înfrunți singur pe Poggin cu banda sa?

In ochii lui Mac Nelly se citia o mare compătimire. Fără să spună o vorbă, părăsi pe Duane, care rămase singur.

Ceeace însă Duane nu putuse să-i spună lui Mac Nelly, era că sângele său, blestematul sânge moștenit de la tatăl lui, îi cerea acum cu insistență alt sânge. Voia să-l ucidă pe Poggin, pe Poggin voia să-l ucidă. Poggin, Poggin! Degeaba pusese insigna de grănicer pe pieptul lui. Voia să ucidă... trebuia să ucidă!

Deodată se deschise ușa și Ray Longstreth pătrunse în cameră.

— Duane, Căpitanul Mac Nelly m'a trimis aici!

— Nu trebuia să vii.

— După cele ce mi-a povestit, veniam chiar dacă nu m'ar fi trimis. Cred că nu te porți frumos. Tata își va ține cuvântul dat dar mie mi s'a spus că trebuie să mă grăbesc...

—Pleacă și lasă-mă. Nu trebuie să mă înmoi atunci când afară se pregătește o piesă atât de grozavă.

— Așa de grozavă va fi?

— Da... pleacă de aceea!

— De ce vrei să te arunci într'o primejdie nesăbuită? Nu face te rog. Ai spus că mă iubești, Duane și — nu ști — că...

Vocea era adâncă și dulce. Era par'că un cântec de heruvimi la urechile lui. Ochii frumoasei copile înotau în lacrimi.

— Doamne, dar cum mă poți, iubi, oare?

— Buck, te iubesc... te iubesc...

Capul ei era pe pieptul lat al flăcăului. Căldura corpului ei făcu să-i piardă frica de moarte ce-l cuprinsese la gândul că dacă nu-l ucide pe Poggin, Poggin îl va ucide pe el. Increderea în el și în viață, îi reveni, încetul cu încetul.

— Mă iubești într'adevăr? șopti el. Se plecă să-i admire ochii ei minunați.

Un râs ușor, un suspin scăpă de pe buzele ei și bratele-i frumoase veniră să-i încolăcească grumazii.

— Te iubesc, Duane, mult, mult de tot!

Buzele lor se lipiră într'un dulce sărut. Inima flămândă și obosită a lui Duane începu să bată cu mai multă putere.

— Te iubesc mult, Duane și deaceia te rog să nu înfrunți banditii piept la piept. Nu știu ce, dar în tine e ceva sălbatec. Stăpânește-te, dacă mă iubești.

O luă, drăgăstos în brațe, o conduse spre un scaun și o îmbrățișă pătimaș.

Ea îl mai sărută odată, cald, prelung și grănicerul simți că e înfrânt.

— Nu pleca, nu pleca, strigă ea atunci când el se sculă în picioare.

— Nu se poate! Să-ți aduci aminte că și eu te iubesc mult, mult de tot!

Se liberă de mâinile ei'și făcu câțiva pași îndărăt.

— Ray — iubito — cred că voi reveni!

Ajuns la ușă, aruncă o ultimă privire spre femeia iubită și ieși afară.

— Duane!

Duane auzi chemarea ei, dar în minte revăzu pe Poggin, singurul om care-i inspirase frica.

Duane o luă spre bancă. Ceasul bătea ora două. Casierul și contabilul erau la locurile lor. Văzându-l casierul îngălbeni, dar spre a se încuraja, privi cu coada ochiului spre oameni înarmați cari stăteau îndărătul ghișeelor. Sertarele cu bani erau încuiate. Pe masă nu se vedeau nici monede, nici bancnote.

Duane se înapoiă la ușă. Minutele îi păreau lungi. Insfârșit cu câteva minute de ora 2 jum. o'ceată de călăreți își făcu apariția și deodată Duane îl văzu pe

Poggin vorbind oamenilor săi. Nu se vedea niciun revolver. Poggin descălecă, se îndreptă spre uşă, iar tovarăşii săi îl imitară.

Blossom Kane avea un cufăr, iar Fletcher rămase pe lângă cai.

Poggin intră în antreu, întovărăşit de Kane şi Boldt.

Atunci îl văzu Poggin pe Duane.

— Blestem! strigă el.

— Buck Duane! ţipă Kane.

Poggin duse mâna la revolver, dar în acelaş moment îşi trase şi Duane arma din toc.

Detunăturile se auziră aproape în acelaş timp.

Duane simţi o scutură tură puternică. Poggin trăsese mai repede. Mâna lui Duane tremura. Trase... trase... în neştire. De jur împrejurul lui bubuiturile se succedau cu iuţeală. Fulgere roşii, urlete, ţipete. Căzu! Sfârşitul! Ochii săi mai văzură pe Kane, apoi pe Boldt. Cădeau toţi ca muştele. Poggin era mereu în picioare! Revolverul lui arunca fulgere, roşii, ucigătoare. de foc!

Totul se întunecă. Tunetul încetă... apoi nu văzu decât obrazul dulce al lui Ray, ai cărei ochi frumoşi lăcrămau.

CAP. XXV

Sgomote nelămurite ajungeau până la urechile lui. Se văzu într'o cameră ce i se părea străină. Oameni străini se aplecau deasupra lui. Voci scăzute, glasuri de vis...

O față frumoasă, de femeie se aplecă asupra lui, apoi aceea a unui bărbat, care strigă fericit: Duane, Duane. Ah, mă recunoaște!

Când lumina deveni mai puternică, Duane îl recunoscu pe Căpitanul Mac Nelly.

Și tot trecutul îi apăru, iar, vijelios, înaintea ochilor.

Incercă să vorbească, dar buzele nu i se puteau mișca din cauza slăbiciunei.

— Poggin! șopti el, în cele din urmă. Primul lui gând fusese pentru cel mai crunt bandit întâlnit vreodată

— E mort! răspunse Mac Nelly. S'a luptat ca un tigru. Mi-a ucis doi oameni și mi-a rănit alții trei. In cele din urmă, l-am răpus.

— A scăpat - vreunul?

— Fletcher, doar, acela care rămăsese la cai. Ceilalți au pierit toți. Am făcut o treabă minunată. Duane.

— Și...

— Ray Longstreth a stat fără încetare la patul d-tale. Ea te-a îngrijit. Eri noapte erai cât pe ce să-ți dai duhul și numai mulțumită ei ai scăpat. Acum te vom duce acasă. Și d-ra Longstreth ne însoțește. Duane, să știi că e o fată minunată. O clipă nu și-a pierdut ea curajul. Colonelul Longstreth, imediat după luptă, a plecat spre Luisiana. Era mai bine pentru el să dispară cât mai curând.

— E cu putință să mă — fac — iar — bine?

— Cu putință? Păi sigur că da! Duane, toată țara ți-a aflat isprăvile. Nu trebuie să-ți mai fie teamă cu numele d-tale. Toată lumea e convinsă că tot timpul dela fugă și până azi, ai lucrat în serviciul secret al

grănicerilor. Eşti un erou. Acum ai timp să te gândeşti la casa părintească, la mama şi la fata careia trebuie să-i consacri tot viitorul d-tale.

Grănicerii îl aduseră pe Duane, acasă, in Wellston. O lume imensă aştepta in gară. Când Duane coborî din tren, se făcu linişte, apoi isbucni o furtună de ovaţii.

Camarazii săi de şcoală îl duseră pe umeri până acasă. Nu se poate descrie bucuria bătrânei sale mame atunci când il văzu.

Unchiul Jim deveni cel mai mândru om din tot oraşelul. Peste tot povestea isprăvile fantastice ale nepotului său, dar mai mult decât toate, îi plăcea să vorbească despre gloanţele pe cari Buck le avea in corp.

— Cinci are, mă neică... şi şase dela celelalte încăerări. Asta înseamnă 11. Şi să ştii că mai poate duce şi altele cu el.

Intr'o după amiază, Duane primi o telegramă. Era dela Mac Nelly.

«Corpul Grăniceresc, ameninţat de a fi desfiinţat trăeşte mai departe în urma isprăvilor d-tale.

MAC NELLY

Ray îngenunchiă lângă el şi Duane crezu că-i va vorbi acum de unele lucruri pe cari le ocolisera în ultimul timp. Faţa îi era acum galbenă, dar ochii ei nu mai erau atât de trişti ca altădată.

— Imi pare nespus de bine de cele ce ne-a telegrafiat Mac Nelly, spuse Duane.

Ea nu răspunes. Sta îngândurată. Duane tresări deodată.

— Te doare mai rău azi? întrebă ea.

— Nu. Dar corpul meu e plin de plumb.

— Te pomeneşti că iar ţi-o fi frică?

— Da, mă urmăreşte din nou. Iar mi-e teamă să nu fiu urmărit de dorinţa pătimaşă a cuiva de a mă ucide.

— Spune, Duane, ţii minte de ziua aceia când am venit la tine rugându-te să nu te duci să te lupţi cu Poggin? Atunci am ghicit că în sufletul tău e o luptă: între dorinţa de a ucide şi dragostea pentru mine. Deacum înainte însă, nu mai e nevoe să ucizi.

Ea şi încolăci braţele în jurul gâtului lui.

— Nu va mai fi nevoe, pentrucă întotdeauna voi fi intre tine şi teama aceia!

După o scurtă pauză, ea adăogă:

— Ne vom căsători și vom părăsi apoi Texasul, spuse ea, roșind.

— Ray! Iubito! Vom avea, poate, copii, în al căror vine va fierbe sângele tatălui lor!

— Și eu aș vrea să vină unul... căci eu nu mă tem de cele ce ție ți-e teamă. Jumătate din sânge va fi al meu!

Lui Duane i se părea că plutește prin cer de atâta fericire.

— Ray, nu-ți că sunt sărac ca un șoarece de biserică.

— Iubitule, mama mi-a lăsat o mică moștenire. O vom lua pe mama ta și pe unchiul Jim și vom pleca în Luisiana. Acolo o s'avem o plantație de îngrijit, cai, vaci. O să ai foarte mult de lucru.

— Nu, iubito, nu, nu!

— O să fim fericiți, îi murmură ea la ureche. Vino!

Ochii ei frumoși îi făgăduiau toate fericirile pământești.

O luă în brațe și o strânse cu patimă. Trecutul era mort pentru dânsul. Și devreme ce femeia aceasta îi făgăduia viitorul în culorile cele mai trandafirii, ar fi fost un prost să mai stea la îndoială.

Dvs. dragi cititori, ce-ați fi făcut?

SFARSIT

Editura DANUBIU

IN PRIMELE ZILE
ALE LUI APRILIE

Edgar Wallace

În care se împletește minunat, o intrigă polițistă cum rar s'a mai conceput

DETECTIVUL

este capodopera marelui Edgar Wallace și va constitui un succes de editură

Rețineți această captivantă lucrare chiar din p r i m e l e zile ale lunii dela chioșcul d-voastră.

Institutul de Arte Grafice „EMINESCU"